

BOEM@

LIVE LITERATURE

Iulie, August, Septembrie 2009 (Anul I) Nr. 5-6-7 - 48 pagini

BOEMA

Live Literature

Iulie, August, Septembrie 2009 (Anul I) Nr. 5-6-7 - 48 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida ASPRA

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Cenaclul literar «Noduri și Semne»

Editor: S.C. InfoRapart Galați - Editura InfoRapArt

5-6-7

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor-șef: Ion Zimbru
Redactor șef adjunct: Ion Avram, Victor Cilincă
Secretar de redacție: Stela Iorga

Redactori: Saint-Simon Ajarescu, Dimitrie Lupu, Carmen Racoviță, A. G. Secară, Virgil Costiuc, Cristina Dobreanu, Alexandru Maria, Laurențiu Pascal

Grafică: Elena-Liliana Fluture

Tehnoredactare: Mădălina Gruia

Colaboratori: Maria Timuc, Simona Șerban - București, Ion Potolea - Târgu Mureș

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul

www.boema.inforapart.ro

actualizat permanent de: InfoRapArt

Email: boema@inforapart.ro,

inforapart@yahoo.com

Telefon: **0236 411190, 0745 324472**

ADRESA REDACȚIEI: Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis,
Bloc Cristal, Sc. 2, Ap. 4, Galați, 800010

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.

Literatură și Artă

DIN CUPRINS

Poezie: Saint-Simon Ajarescu – Poeme (p.3), Dionisie Duma – Poeme (p.6), Corneliu Antoniu (p.7), Mihail Gălățanu (p.14), Grigore Grigore (p.15), Virgil Costiuc (p.27), Adam Petre (p.36), Paul Blaj (p.37), Dana Potorac (p.42), Marina Popescu (p.44), Alexandra Zamfir / debut (p.45)

Proză: Alexandru Maria – Ultimul coridor (p.4), Dimitrie Lupu – Lolelia (p.9), Cosmin Rădoi – Adio, Jurușka (p.16), Ion Avram – Fragment din romanul „De ce zâmbește Sara” (p.20), Nicoleta Onofrei – Momente (p.22), Radu Vartolomei – Brunswikerul negru (p.28), Petre Rău – Laboratoarele morții, fragment din romanul „Mogoșoaia – istoria unei tragedii” (p.38), Martha Crișean – Maska lumii, Vis de... copil mare / debut (p.41)

Eseu: Violeta Ionescu - Libertatea de a spune NU (p.5), Petre Rău - Cuvântul care vorbește (p.26)

Teatru: Victor Cilincă – Taina orașului invizibil (p.23)

Cronică de carte: “Tăcutele iubiri” de Nicolae Peneș (p.8), Paul Sânpetru – Dorel Radu, Îngerul de marmură (p.34)

Eveniment: Petre Rău – Un premiu pentru un gălățean (p.17), Salonul literar – Antidot, de Dan Cheșcu (p.18), Salonul literar – C. Vremuleț, Zodia maimuțelor (p.25), P.R. - Cum s-a desfășurat festivalul Antares, 2009 (p.31), Ion Zimbru - Oamenii de bună credință sădesc flori pe morminte / Note de lector (p.50)

Cărți: Corneliu Antoniu – Textistențe (p.19), Victor Cilincă – Mogoșoaia – o istorie care nu trebuie uitată (p.49), Redacția – Cărți sosite la redacție (p.49)

Opinii: Marieta Găurean – Cartea – prieten sau dușman? (p.13), Frica la români, Editura... la români (p.26), Neculai I. Staicu – Buciumeni – Cine apără limba română? (p.35), Andrei Parapiru – Frumusețea – Steagul Divinității (p.43), Maria Timuc – Psihologia sinelui (p.46)

Meridiane: Stela Iorga – America între două avioane (p.29)

Artă cibernetică: Apollo - CyberPoems (p.24)

Grafică:

Coperta I : Octavio Campo – *Extasis de los lirios*

Coperta a III-a: Imagini de la Festivalul Antares, Ed. XI-a, 2009

Copredra a IV-a: Elena-Liliana Fluture

Interior : Carmen Racoviță, Elena-Liliana Fluture

www.boema.inforapart.ro

Saint-Simon AJARESCU

(Din volumul *Metaîntâmplări*)

**BIOPOEM
(FEMARTIE ÎN HABITAT)**

Lasă austrul
 (survenit până aici prin atâtea filtre pelagice)
 să cuprindă strident și verde! verde!
 toată fereastra spartă ieri seară de meteoriți
 deasupra esplanadei, messer –
 Orice belvedere sortită ție divulgă niște
 fruntarii de Paradis
 nu-ndestul acoperite de Univers,
 Crâmpiele-ntinse velin ale pielii de pe obraji,
 de pe mâini, de pe grumazul încă ne-nduplecat
 vor simți cum domesticității curenți
 ai habitatului dintre cărți
 se sălbătesc abrupt ca-ntr-o junglă-miraj,
 sonorizând! Înmiresmând! (mai întâi pentru
 neuronii de strajă lunatică, apoi pentru toți neuronii)
 ungherele din larg văruiete-n octombrie
 Aici; aici
 la mezaninul frunții a i n d u r a t
 o iarnă întreagă, messer, urgia*
 pricinuită de m o n ș t r i i – a n t i - c r e a ț i u n i i !
 Lampa cu flogiston inepuizabil, masa (altar
 nu masă), patul cu tălpici de sanie, scaunele
 cu clopoței, scrinul cu vitralii, oglinda cu
 montură de nimb (are însă apa strămbă la miazăzi
 și asta nu-nseamnă oare că stinghiile moleculei
 s-au cristalizat grosolan?!), soba
 din geoda căreia un fenix roșu și dens
 oaspete pe trei luni,
 radiază drept fag drept lignit – oh,
 numai lucruri dragi ție unul și unul terestre,
 ori de pe altă planetă
 (supuse repetat aceleleași foșnitoare căderi)
 se depuneau
 acolo unde nadirul tău vital
 a fost maxim sub țanca de simetrie
 ca o grindină lentă din paiete de sare!
 Sufletul
 cu tăpile-i pline de bătucite papile pășea
 (bucură-te, pofta umedă ia proporții!) zilnic pășea după ce
 viscocele cumulus își geometrizează mobilul, pășea
 pe temelia gemă a vietății-omenești
 dându-ți astfel fără popas, messer, acel
 atâta de dârș și de dulce
 g u s t d e - a t r a i
 î n p o f i d a
 g e n e r a l i z a t e i m o n s t r u o z i t a ț i i !

* Poem scris în urma învingerii unei maladii: frica!

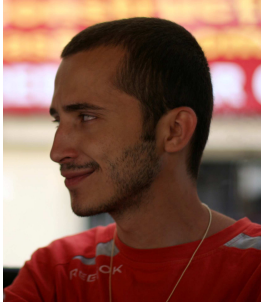
(Din volumul *Sfidarea Spirituală*)

AWENYR SAU AXONUL HAOSMIC

Celor fantascienți!

Chakrele din Ceruri ard cu focar transcendent!
 cenușa lor – multicoloră – colbuește irizat
 pe poeți și pe sfinți...
 Pronia de pe stele desfide Neantul, îmi spun, cu avans
 de pietate, după contemplațiile nocturne.
 De când oare teaurizez, Awenyr, o soartă
 de gradul zero?!...
 Mădularele mele a l f i z i c e gata sunt
 să te consimtă drept ca pe atoată
 suflarea dragobiană dintotdeauna!
 În ritmul Atracțiilor de Veci – aură pe aură
 Fie-ne Penlumina –
 Se toarce și se răsuțește Axonul Haosmic, îmi spun,
 cu prevedere pioasă, în zori: ochii mi-s blonzi!
 Tu deja trimisule al Pluralității de Lumi
 Înspre Cei Asemenea Mie,
 când până și vântoasele simple-mi depun pe inimă
 omăt marțian,
 când se-accelerează-ntre abisonauții de azi
 fiecare vânt mai himeric,
 m ă ț i i h o l b a t ! ! ...
 Awenyr, știu prea multe pentru un om viu... Nu uita...
 Vreau fără contenire să am – suflu din suflu
 fie-ne Duhul! –
 întreaga mea-ndreptățire desferece orice zig-zag
 sideral –
 crivăț! ori bătăreț! într-al meu
 continuum viață-moarte,
 un tânăr un ager un frumos m e n e h m
 avid pentru lamura ta!...
 Psihodromu-i plin de semafoare liturgice și în somn!
 Pe-Antena Turnului de Controlat Senzorii Sacri
 și-au făcut condorii din Atlantida cuibarele
 din frunze și flori de livan...
 Vibrațiile dinspre mine pârâie-n zări pe-o spirală
 Cu vârful în Genul Succedaneu!...
 Frenetic laringe, fac invocări poliglote
 de la portalul cu incintă vraște din Dragobaburg
 ahtiat aspirând prin dubla vrană nazală! prin gură!,
 silueta vivanță a boiului tău undiform:
 ce orbitor asterism are Făptura-Undă și amplă
 cât orizontul –
 pe-alocurea fantasmatică încă,
 (acolo pare lin frântă) dar cum se apropie larg,
 mai densă îți este undirea divină
 în imanentă! în vlagă!...
 Abureala vieții-Awenyr, gând la gând fie-ne Cugetul
 de ți-ar governa, oh, de ți-ar governa,
 fără întârziere și cumpăt,
 înspre u n u l c a m i n e,
 Hârzobul din Empireu!...
 ...Aureola ta și a mea ține de focul de pe comori...

Alexandru MARIA

ultimul coridor

îl văd ducându-și degetul mâinii stângi
la tâmplă, bătrânul.
la fel, își aprinde o țigare, pare că îmi ia măsurile
cuvintelor,
înghite din fum, uite-l, bătrânul, cum mă prinde
pe degetul mâinii stângi,
cum mă îngHITE.

ești prea mic, puștane, ești prea mic să te văd – prin
tine, da. ești doar o ușă care dă într-un coridor strâmt.
pereții spoiiți în roșu și negru, ici-colo câte un tablou
mic. uite, aici – în ramă –

e un leagăn bătrân, prăfuit. plăpumioara e putrezită, ți-
e și frică să te apleci asupra ei – dacă o spulberă
sufierea ta greoaie? puțin mai încolo, agățate în cui,
sunt o minge dezumflată, lângă un creion gol, lângă un
avion de hârtie, lângă o copertă de carte, lângă poza
unei femei nedormite. puțin mai încolo
e gol – nu văd nimic, peretele și tabloul, tabloul sau
peretele.

coridorul se deschide într-o ușă metalică ruginită, roșie
de timp. cu greu o pot urni, nimeni nu a mai pătruns
prin ea, puștane, și e atât de grea. la început,
ciocănesc ușor să mi se deschidă ușa. metalul sună,
la fel și degetul – uite-l, puștane, ce greu este, uite-l ce
strâmb este degetul mâinii mele stângi pe care îl
folosesc drept cheie când nu-mi răspunde ușa. să se
închidă în alt coridor.

verde. într-un colț e un leagăn verde, în leagăn e o
plăpumioară verde, în plăpumioară e un copil. într-un
colț e o minge, un creion neascuțit, un avion de hârtie,
o carte, poza unei femei cu tine zâmbind. totul verde.
și aici sunt fluturi, în colțul ăsta, la fel. în locul gol e o
pânză de păianjen negru.

apoi, e o ușă mică-mică-mică de tot, mai mică decât
cea mai mică monedă din lume. știi ce e dincolo,
puștane?

încerc să îi spun cum stau lucrurile –
simple și simplu stau, bătrâne,
fără prea multe cuvinte stau,
fără prea multe scuze=motive=argumente stau,
fără prea mult tam-tam și aproape mereu
nevăzut,
ca un fum de țigară pe care altcineva să-l tragă în
piept.

degeaba.

bătrânul îmi spune:

dincolo e raiul.

uneori mă plimbam într-o curte uriașă cu tei

câteodată ne plimbam într-o curte cu tei
și încercam să deslușim
ce se aude în spatele ei, cine râde cu atâta inimă
sau cine plânge atât de frumos.
alteori, ni se părea că din spate vine
un parfum atât de plăcut
încât puteam cădea lași, să ne izbim capetele de
pietrele reci,
să le încălzim măcar puțin cu sângele nostru.
iar altădată ajungeam acolo, în spate,
și ne minunam –

era un gard de plasă ruginită, cu ochiuri mici și dese. în
spatele lui se ascundea o căsuță dărăpănată, ca a
mamaiei de la țară – din chirpici, cu o ușă aproape
închisă a cărei albastru abia se mai zărea, cu pereții
albaștri – cred – crăpați devreme, cu un ochi de sticlă
prin care mulți dinți se vedeau rânjiți, galbeni. cu un
ochi de sticlă prin care mulți alți ochi ne priveau
zâmbind – cred. ne apropiam încet, pâș-pâș, de parcă
ne-ar fi fost frică să nu trezim căsuța, să nu se repeadă
dinții ăia și ochii ăia înspre noi să ne mănânce sau să
ne vadă de aproape, mai bine – câțiva domnișori
scofâlciți, îmbrăcați în izmene în dungi verticale și
albastre, cu picioarele goale, niște domnișori trași la
indigo. ne apropiam încet-încet de gard, cu urechile
ciulite până când

ajungeam la el. abia aici ne vorbeam, la început în
șoaptă și apoi din ce în ce mai tare, cum că de fapt în
căsuță nu locuiește nimeni, doar șoareci și lilieci, câte
un păianjen în fiecare colț al ei și – de ce nu – o floare
de tei care să crească în mijlocul podelei. și delegam
pe unul dintre noi să strige cât îl țin plămâinii de tare, să
strige până când s-or sparge toții ochii și până când o
ieși cineva afară din căsuța ca a mamaiei – lilieci sau
șoareci, păianjeni sau o floare mare de tei prin
acoperiș. și strigam, și

ieșeau din casă mulți copii, puzderie, atât de slabi încât
noi nu-i credeam că există, atât de urâți că nu voiam să
existe, atât de copii că

imediat aruncam în ei cu ce ne venea la îndemână. cu
pietre, cu lemne de tei, cu flori de tei, cu orice. ei
râdeau foarte tare. ei râdeau foarte tare. ei râdeau mai
tare decât noi. noi plângeam puțin. noi plângeam puțin.
noi plângeam puține lacrimi. ei
săreau de parcă ar fi vrut să nimerească proiectilele,
noi aruncam pentru că voiam să îi nimerim. și asta și
faceam.

erau câțiva copii într-un țarc,
își zdreleau buricele degetelor în plasa ruginită,
râdeau la noi și vorbeau –
încet, și mai încet, să nu îi auzim

noi nu ne avem decât pe noi,
noi nu ne avem decât pe noi.
tu pe cine ai?

uneori mă plimbam într-o curte uriașă cu tei

Violeta IONESCU

Libertatea de a spune NU

Neamul românesc este acuzat astăzi de indiferență și lentoare. Fără exagerare, mulți au ajuns să creadă că așa a fost dintotdeauna și că lecțiile învățate la istorie despre vitejia acestui popor au fost simple îndochinări patriotarde. În afara câtorva vârfuri, plasate de-a lungul vremii ici și colo pe harta țării, spiritul nostru pacifist și bunătatea noastră sunt – nota bene – interpretate drept lașitate, prostie ori, și mai rău, servilism. Nu neg că aceste din urmă caracteristici au existat și există, nu numai la poporul român, dar pentru noi ele nu sunt în nici un caz definitorii.

Curajul de a te opune oricărei persoane sau sistem care-ți încalcă libertatea este propriu numai oamenilor cu adevărat liberi. Din acest punct de vedere, ar trebui să ne întrebăm: de câte ori, în istorie, neamul românesc a fost cu adevărat liber să-și clădească propria soartă? Și dacă vrem exemple, le putem găsi, dar nu acesta este scopul scurtului meu excurs despre libertate.

Părerea mea este că libertatea se capătă prin negație, tot așa cum Minerva iese din capul lui Jupiter. Inteligența își neagă (sau își ignoră) gena, așa cum fructul neagă pomul cu propria lui sămânță, care, la rându-i, poartă în ea germele negației viitoare. Mai bine spus, nimic pe lumea aceasta nu rodește, dacă nu este mai întâi... negat. Dar este nevoie de o mare energie pentru aceasta – în poporul român, de genul a ceea ce se numește „mama supărării”...

Am putut constata că românul, deși se naște liber - deci, poartă în sine energia de a se opune constrângerilor de orice chip - își pierde foarte ușor libertatea. Nu atât din cauze exterioare, cât din simplul motiv că **ezită să nege** - din jenă, din teamă, din menajament, din lașitate, din prostie. Poate să se elibereze, și totuși nu o face. Poate, și totuși nu spune NU. Are nevoie de libertate, ca de aer, dar se îneacă în complicități, cu inconștiența unei specii autodestructive. Încalcă regula naturală, neavând destulă energie pentru a plăti prețul libertății.

Curajul de a-și enunța deschis principiile, cu toate riscurile incluse, este apanajul celor puternici, mai puternici decât puternicii zilei.

E drept, critica ironică sau aspră, cu sau fără perdea, nu place nimănui - cu atât mai puțin personajelor aflate la un moment dat la putere, pentru care șifonarea imaginii ia proporțiile unui delict - chiar nemeritat - de lezmajestate. Și culmea, personalități de prim rang militar și strategic s-au simțit profund jignite, nu când li s-a atras atenția asupra greșelilor de guvernare (căci până la urmă, democrația își cere prețul ei), ci mai ales atunci când cineva a avut tupeul să le atingă... talentul – acea „coardă simțitoare” a creatorilor de duzină, de orice condiție ar fi ei, acel „călcâiul lui Achile” al celor care vizează nemurirea, cu prețul surogatelor poleite.

La proba aceasta de șoc, față în față cu adevărul care spune NU, nu rezistă în bune condițiuni decât poate „diogenii” care s-ar ambiționa să caute cu lumânarea un Om pe străzile orașelor României de astăzi...

Un simplu „o”. Mult mai apropiați de natura lucrurilor decât contemporanii noștri, anticii nu pregetau, cu riscul libertății și chiar al vieții uneori, să critice producțiile literare mediocre, chiar dacă ele emanau din mințile potențailor zilei.

Curajul de a spune „o” (în grecește: „ou”, se pronunță „u” = „nu”) l-a costat pe Philoxenos libertatea. Totuși, nimeni nu a devenit mai liber decât el când l-a înfruntat fățiș pe tiranul Siracuzei cu „o” simplă negație. Povestea e cunoscută, dar merită să ne-o amintim.

Dionysos I, tiranul Siracuzei (430-367 î. Hr.), nu era un parvenit. El provenea dintr-o familie nobilă siciliană și a primit o educație aleasă. Sub dictatura sa, Siracuză devenise cea mai puternică cetate din insulă și primul oraș al lumii elene occidentale. Dar Dionysos era bântuit și de muze. A făcut din Curtea sa un loc preferat de popas al filozofilor, poezilor și istoricilor. Platon însuși i-a fost mentor, așa că nu se poate spune despre el că nu era un om instruit.

Într-o zi nefastă pentru el, a avut proasta inspirație să-și citească propriile versuri în prezența poetului Philoxenos din Citera (436-380 d. Hr.), autorul a 24 de ditirambi (printre care și „Kiklopos”, o satiră la adresa lui Dionysos I) considerat, alături de Timoteu din Milet, creator al muzicii grecești „moderne”. Când Dionysos l-a întrebat ce părere are despre producțiile minții sale, Philoxenos a spus clar, fără să ezite, că sunt slabe. Înfuriat, tiranul l-a trimis la latonii (cariere), să mediteze asupra acestei chestiuni. După câteva zile, l-a chemat din nou și l-a întrebat cum îi găsește poeziile. „Duceți-mă iar la latonii”, s-a adresat Philoxenos paznicilor. Dionysos, care era totuși un om de spirit, a râs și l-a eliberat. Philoxenos a plecat apoi la Tarent, de unde tiranul l-a invitat să se întoarcă. Dar el i-a trimis un răspuns celebru - doar „o”.

Philoxenos s-a stins mult mai târziu, la Efes, de moarte naturală. Alții însă au fost mai puțin norocoși...

(continuare în pag. 12)

Dionisie DUMA

(din volumul bilingv *Lângă liniștea inimii - Aupres du silence de coeur*)

perspectivă

Sufletul tău
căptușit cu
cărțile mele
și unghiul de
pasăre în
care-ți zăresc
profilul
imaculat.
Ceva îmi
spune că
nu vom
pieri în
aceeași secundă.
Până atunci
pentru siguranță
deplină mi-am
transferat inima
în pulsul
timpului tău.

secvență

În cimitir
ciorile
stau de strajă
pe stâlpii
de cruci.
Plopii împing
spre cer
podoabele lor
de gheață.
Nici un
semn, nici
o adiere
de viață.
Trupurile și
sufletele
plâng în
adânc...
De ce, Doamne,
m-amestec cu ele
mă frâng?

Nimic
pe lume
mai trist
ca zăpada
strivită
de
urmele tale!

macromolecularo!

(pseudoblestem)

Macromolecularo,
îți ziceam
după noaptea
de dragoste
neatinsă de
brumele singurătății!
Camera respira
din aerul
plămânilor tăi
și fiecare obiect
îți purta
ampretele.
Ma-cro-mo-le-cu-la-ro
strigam în
gara pustie
rezemat de
zidul luminii
rupt complet
de conținutul
zilei...
Și dus-ai fost
duce-te-ar gândurile
unde știu eu...

ziua de ieri

Ziua de ieri a
pierit în perdele
și pe fruntea mea
Îngerii au pictat
umbre albastre
cine moare acum
va intra, desigur,
în Veșnicia Dorului.

Corneliu ANTONIU

Găsindu-te în chiar momentul pierderii află acum cauzele și efectele

Aveai dreptate
Scrisorile n-au mai venit
Lacrimile s-au petrificat.

Și totuși l-am iubit
Ca pe un frate
Timp de zece, o sută, o mie de ani
De-a-lungul apelor și de-a-lungul mitrelor
L-am iubit

Aveai dreptate
Corăbiile erau închise
Și pânzele confiscate de cer
Cei răsplătiți se insultau pe la colțuri
El însă își jertfea singurătatea
Într-o foarte mișcată fotografie.

Aveau dreptate
Scrisorile n-au mai venit
Și nici semnalele cu misterul lor
Nici orgoliul cuvintelor
De a avea o patrie
Interesul ascuns al propriei înălțări.

Despre o anumită pasăre

Nu se pot spune în cuvinte,
Și mai cred că ea nu există.

În pasărea aceea nu stă nimeni
Ea e din aer și vânt.
Uneori însă
Cineva se aude înăuntru
Răsucind o cheie și atunci
Pasărea se rotește pe o tîpsie
Cu rumeguș.
Sau aerul sau vântul dimprejurul ei
Sau chiar rumegușul de pe tîpsie –
Pentru că pasărea, v-am spus,
Nu cred să existe
Iar cântecul e de pe altă lume.

Logiile del Grano Corăbii în deșert

Ca și cum aș spune: unde e timpul?
Ca și timpul, luându-și vederea:
Pe aici e ușa, pe aici drumul
Adânc înfipt într-un siaj de sidef;

Un an bun un an mai rău – la fel tu
Care tot umbli, care tot întrebi (cauți):
În corăbii, azi, deșertul cu fețele lui:
În corăbii, azi, bântuie un prieten uitat.

Iar despre această pierdere nimic să nu spui
Din păcate aceasta e primejdia: înflorirea!
Important erai pentru târziile desfătări:
Și împotriva ta – anii și proverbele.

Daniil

Trăiască scorbura și ochii
Dinăuntru ca două scânteii,
Trăiască
Această noapte pentru că o văd
Înaintea mea ca o mănăstire.
Și aerul, ah, să trăiască și aerul
Ca osul alb, ca o stalactită,
Pieptul acesta înfipt în el
Ca într-o patrie rece.
Trăiască
Drumul și trestiiile, păsările
Care-i atârnă ca lilieci la gură,
Acel copac și acele culori
Cu care se înveselește. Și iarba,
Și șerpii cu capul fumegând,
Somnul trăiască și brațele lui
Duse fără întoarcere printre mătăsurii.

Oracol

Foarte frumoasă
Dansatoarea de cincisprezece ani
Înoată în cerc prin alcool
Așa încât sângele meu
Se simte complice
Cu farmecul firesc al vârstei ei
Toată în alb devastând spații:
Vagi și intime reclusiuni.

Titi DAMIAN

„Tăcutele iubiri” de Nicolae Peneș sau Bucuriile ascunse ale spiritului

Am credința că întâmplarea își are și ea legile ei, ascunse multora dintre noi. Uneori trecem pe lângă ea, nepăsători, poate că nu o observăm sau nu vrem s-o băgăm în seamă. Poate lua infinite înfățișări dar, pentru a simplifica lucrurile, să presupunem că poate fi un om sau o carte. Cum mi s-a întâmplat și mie. Mă sună un prieten și mă invită la o lansare de carte de istorie, chiar la Uniunea Scriitorilor. Nu cunoșteam autorul, dar am dat totuși curs invitației. Nu mi-a părut rău, căci am descoperit acolo lumea bună a istoricilor, mai ales că și eu cochetam cu fascinanta istorie. Se lansa cartea buzoianului Nicolae Peneș despre Alexandru Marghiloman, volumul întâi. Nu trece prea mult timp și, de data aceasta, sunt invitat direct de autor la o altă lansare, a volumului al doilea, (o lansare de excepție - o consider eu) la hotel Athenee Palace din București, salonul „Regina Maria”.

În aceste împrejurări am avut șansa să-l cunosc îndeaproape pe istoricul Nicolae Peneș. Nici astăzi nu știu cum, când și cine mi-a strecurat și o carte de poezie a acestuia, „Tăcutele iubiri”, editura Alpha, Buzău, 2005. Rețin, totuși, ca prin vis, și un scurt comentariu: „Citind-o, în intimitate, ai să trăiești o sărbătoare a spiritului!” Sincer, cartea a așteptat mult într-un raft, să-i vină rândul...

Și i-a venit...

M-a izbit titlul, o metaforă ce încifrează o existență îndurerată și o trăire discretă, încununată de aura eternei iubiri. Descopăr în prefața autorului un cuvânt magic, „sfială” și încep să refac chipul Poetului, dar mai ales al Omului care-l rostește. Ceva mai jos dau peste o altă metaforă, „frânturi de suflet” care m-a curentat, obligându-mă să parcurg volumul dintr-o suflare. Chiar din primul text poetic mă atrage un cuvânt chinuit, „așteptare” până când iubita (eu i-aș zice „neștiuta”) va fi „pădure de dragoste”. Așteptarea îndrăgostitului presupune o perpetuă „oprire”, fiindcă „Inima mea / inima ta n-au mai cunoscut drumul întoarcerii”. Iubirea devine „O durere în apă / și alta în lumină”. Deplânge în tăcere dispariția trupului iubitei și trăiește sentimentul vinovăției: „Niciodată vina / nu va fi a ta”. O descântă cu o poveste la răsăritul lunii pline pentru a o întâlni încă o clipă cât o veșnicie: „Tu ești luna care / a murit în ceas”. O admiră odată cu izvorul: „Tresar izvoare albe / Când apa le-o petreci”.

Și tot așa, te farmecă eterna poveste a iubirii dispărute, nesfârșite, neștiute, așteptate, neîmpărtașite, șoptite în bijuterie după bijuterie, precum: „Tu nu mă da, tu nu mă du / Nu-mi spune niciodată nu / Sub cerul care moare-n noi, / Sunt singur, niciodată doi”. Argheziean („De-abia plecaseși”) și eminescian deopotrivă („De ce nu-mi vii”), Nicolae Peneș (nume predestinat) își

murmură șoptit povestea dragostei cât o viață de lungă.

Încet, treptat, iubita dispăre din visul perpetuu, neîmplinit, rămânând doar iubirea, adică esența - iubita spiritualizată, într-un vers genial: „Dar ai venit când prea eram târziu”.

Cu o discreție desăvârșită, aș zice chiar cu vrajă, poetul te captează într-un joc al temelor și motivelor literare eterne: țara: „Ninge peste țara mea cu alb”; istoria: „Piatra caldă plânge și sărută / Umbra Brâncoveanului tăcută”; mama: „Pașii mei, mamă, prin iarbă te strigă”; codrul: „Peste pădurile din gând / Cade neliniștea plângând”; sfârșitul: „Cine mă cheamă, cine mă vrea? / Cade izvorul la poarta mea grea”; părinții: „Părinții mei, păduri de grâu în vânt / M-au binecuvântat cu foșnet blând”.

O poezie cu o combustie mocnită, întreținută de fiorul blând, elegiac al curgerii prin sentiment, lăsând în urmă umbrele ecoului ultimei corzi a viorii lui Paganini.

Nu pot lăsa condeiul din mână până nu transcriu, pentru cititor, o lacrimă de chihlimbar:

„Există-n univers o oră - cheie,
Când toate câte-s parc-ar vrea să steie...
E orologiul obosit. Tic-Tacul
Abia, abia îl mai încape veacul.

Există-n univers o clipă grea,
Când toate câte-s parcă vor să stea,
Iar orologiul obosit, săracul,
Abia, atunci de-l mai aude veacul.”

(Există-n univers)

„O carte curată și suspinată”, așa cum inspirat o simte și confratele său într-ale Poeziei, Gheorghe Istrate. Subscriu și întăresc: o bucurie ascunsă a spiritului.

desen de Elena-Liliana Fluture

Dimitrie LUPU

LOLELIA

Nu știu când și cum a crescut și s-a împlinit floarea aceea ciudată care m-a pus în legătură cu Lolelia, deși treceam măcar de două ori pe săptămână prin dreptul ei. Adevărul e că nu prea observăm lucrurile care iau naștere sub ochii noștri, și-apoi eram și foarte tânăr, și strada, la fel cu toate celelalte asemenea ei, nu promitea nimic dincolo de farmecu-i desuet, ca un sesterț, o mahmudea ori altă monedă veche văzută pe taraba vreunui numismat, la târgul colecționarilor. Dar ea crescuse aproape sub ochii mei, își răsfirase pe pământ, în evantai, frunzele mari și late ca ale brusturilor tineri, doar ceva mai netede și mai lucioase, își înălțase lujerul lung cam cât lărgimea brațelor mele, iar acum se pregătea să-și deschidă corola.

Închiriam o cămăruță mobilată în partea de jos a orașului: pat, șifonier în două canate, din lemn masiv, masă confecționată, cândva, în gospodărie și lavoar cu mic rezervor suspendat în perete, chiuvetă și găleată pentru zoi. O mică nebulie rustică rătăcită în marginea orașului: pereți de ceamur, gard din scânduri negeluite, alee din cioburi de cărămidă arsă... Mi se părea că iluminatul electric destramă cumva farmecul rusticului, așa că mi-am făcut rost de o lampă cu gaz, umblând câteva dimineți de duminică la rând prin târgul de vechituri. Însă lampa mea ardea într-un colț, nu rotund ca la mama acasă, afuma pereții și făcuse o pată circulară, mare, pe tavan, drept care buna mea gazdă, Sofia pe nume, mi-a aruncat-o într-o bună zi la gunoi. *Binele fără de rău și răul fără de bine își pierd sensul*, spunea înțeleptul meu tată, însă zadarnic am încercat să-i demonstrez doamnei Sofia că această aserțiune se verifică mereu până în cele mai mărunte lucruri, fapte, întâmplări.

Însă, curând, bucuria lampei cu gaz a fost înlocuită cu descoperirea trecerii pedestre de la partea de jos a orașului la cea de sus și invers, prin ulicioarele strâmte, în trepte mai înguste ori mai late, urmând meandrele terenului. Piatră veche, dale granitice sau cuburi, alunecate în corpore pe mici porțiuni ori chiar lipsind pe alocuri, cu iarba răsărind printre ele, mai ales pe la îmbinările treptelor și pe margini. Ziduri din beton stau și astăzi de ambele părți ale stradelor, împotriva alunecării solului. Străzile înseși par să curgă, oridincotro le-ai privi. Peste zidurile de strajă, prin ele și peste ele vegetația țâșnea năvalnică, acaparatoare. Vechiul căzut în desuetudine, paragina întinzându-și

atotcuprinzătoarele-i tentacule, însă pentru mine tocmai această stare de lucruri emana un anume farmec. Sub aspectul în destrămare puteam să-mi închipui în voie fumuseșea, mândria de odinioară a locului. Se vedea că a fost un oraș înstărit. Soliditatea clădirilor mă ducea cu gândul la hărnicia și încrederea acelor locuitori. Arhitecților vremii le trebuise ceva ingeniozitate; nu-i deloc simplu să ridici o locuință cu fason pe un teren atât de înclinat. O parte din uimirea și admirația pe care mi-o stârnea locul li se datora, cu siguranță, și încă una importantă: Panta impusese soluții unice, cu iz vizibil inspirat din trănicia barocului într-o vreme predominant clasică. Numai pentru mine, etichetasem acel stil: *Baroc simplificat*, baroc care își asumă clasicul, și nu mă încurcam deloc în ambiguitatea expresiei. Dincolo de curvinte, partea aceea a orașului emana un farmec aparte, un pitoresc numai al ei și clasificarea mea, numai a mea, dădea glas doar senzației din sufletul meu. Diversitatea răspunsurilor arhitecturale la provocările terenului, fără ruperea unității locului, mi se părea de-a dreptul încântătoare. Încă se mai construiau locuințe armonizate cu peisajul natural: terase, scări largi, temelii puternice, fațade luminoase împlinind și punând în evidență spațiul. Spațiul ca izvoditor nesecat al timpului.

Când ieșeam în oraș după treburi ori din pură plăcere alegeam una dintre acele ulițe în trepte. Numai în caz de urgență luam autobuzul care ocolea pe strada Portului, urcând paralel cu Dunărea până aproape de strada Domnească. Mă puneam în acord cu adevăratul aer al orașului, cu seva lui, pentru a-l simți în totala diversitate adunată prin vreme.

Și tocmai urcam treptele Aleei Gabierului, într-o după amiază, când m-a strigat domnișoara Lolelia:

- Domnu! Domnu!

Printre tufele înalte de bozie, date într-o parte cu palma, apariția-i subțire și albă m-a oprit în loc și m-a lăsat fără grai, pe moment. Deasupra ei, un vișin fragil, contorsionat ca vai de lume, își apleca poamele sărace.

- D-da, da? am reușit să bolborosesc totuși.

- Dacă sunteți drăguț, v-aș ruga să-mi dați floarea de colo, mi-a indicat direcția cu bărbia.

Zâmbea. Un zâmbet luminos și trist totodată, adresat mai mult *florii*. Însă acolo, lângă zidul pitic de ciment, ascunsă în droaia de bălării, nu se afla decât ceva care ar fi putut fi luat cel mult drept bobocul unei flori: În vârful lujerului înalt, o capsulă prelungă, de un verde atins de gălbenare, era secționată longitudinal de o dungă roșie ușor îngroșată spre vârf.

- Acea? am întrebat prostește.

- Da. Dacă sunteți drăguț, vă rog.

Am privit la planta din care doar lujerul făcea act de prezență, apoi la făptura ascunsă pe jumătate de zidul sprijinitor. Ar fi putut să-și ia și singură trofeul râvnit; câțiva pași mai sus se găsea o portiță ruginită din fier forjat, cu cinci trepte necesare coborârii în stradă. Ea aștepta. Șovăind, m-am întors cei câțiva pași, până în dreptul *florii*. Parcă nu-mi venea să frâng mândrețea aceea de lujer, mai ales că rodul lui nu era deocamdată decât un ghemotoc prelung, crud.

(continuare în pag. 10)

- De ce vrei s-o rup? am dat glas nedumerii care mă încerca.

Zâmbetul a apărut din nou pe fața-i blajină, dar acum conținea o abia simțită undă de superioritate:

- De ce se rup florile?

M-am gândit că aceea încă nu era o floare, am vrut să i-o spun și ei, însă am renunțat:

- S-o rup de jos? am întrebat, deja aplecat asupra plantei.

- Da, de jos ar fi cel mai bine.

De aproape mi se revelase forma tubulară a lujerului. L-am prins între degete. Îi simțeam textura netedă, răcoroasă, plină de cili mărunți, ca puful de pe bărbile adolescenților. Bobocului i-ar mai fi trebuit câteva zile până să se deschidă. I-am spus acest lucru și ei:

- Știu, mi-a răspuns. Dar se poate maturiza și în vază.

- Pot veni și în zilele următoare până aici, m-am oferit. Ar fi bine să-l lăsăm să-nflorească.

- Vă rog, a spus cu început de nerăbdare. Dacă vrei să mi-l dați, dați-mi-l acum. Dacă nu, am să aștept pe altcineva.

Am apăsat ușor, îndoindu-l. Tubul avea o elasticitate medie, mi s-a părut, dar la un moment dat a plesnit pe neașteptate. Un pocnet plin, ca al aerului strivit între căușele palmelor bine strânse. Nu mai era nimic de făcut. M-am apropiat de ea și i l-am întins. Fața i se luminase a mare bucurie. Mi-am ferit, vinovat, privirile, planta aceea suferise supliciu destinat celor din categoria ei înainte de vreme. Pe lângă ea, ochii mi s-au oprit asupra casei, strivită între alte două mai mari, mai impunătoare. Arăta suplă, mândră cumva de punerea în valoare a spațiului îngust destinat ei, sprijinită spre vale într-o trenă lungă din ciment, acoperit cu un pospai de mozaic.

- Ce stil e? am întrebat-o, uimit, după ce și-a terminat efuziunile mulțumirilor.

- Casa? De unde să știu?! Nu mă pricep la construcții. Vă place?

Îmi plăcea: O minte isteată concepusese o locuință frumoasă, bine armonizată în spațiul puțin care i se pusese la dispoziție. Proprietarul avusese norocul să dea peste un architect bun, foarte inspirat. Un peisagist care știuse să aprecieze și strămtimea locului și meandrele terenului și locuințele bogate din jur. Dincolo de cenușii adunat prin vreme, casa aceea arăta întocmai ca o mireasă gata să pășească în fața altarului, înconjurată de crinolone și fracuri.

Domnișoara Lolelia - aveam să aflu mai târziu că așa se numește - mi-a văzut mirarea și curiozitatea; recunoștința sau singurătatea în care trăia i-a deschis amabilitatea:

- Vrei s-o vedeți mai de-aproape?

- N-aș îndrăzni să...

- Oh, dar vă rog! Mi-ați făcut un serviciu nemăsurat! De nemăsurat! Și cum încă mai șovăiam, a continuat: Puțin mai sus este o poartă. Nu se mai deschide - ploile aproape au îngropat-o -, dar puteți sări peste ea.

Insistența ei și faptul că ar fi trebuit să escaladez acel grilaj din metal ruginit, îmi veneau cam peste mână: N-aș fi vrut s-o refuz, mai ales la gândul că n-o să mi se mai ivească niciodată ocazia de a vizita o astfel de casă, însă nici nu mă vedeam cațărându-mă pe poarta îngustă, ca un fur. Nu exista și o intrare normală în palma aceea de curte? Însă ulterior am sărit de multe ori pe acolo.

Încăperile nu arătau atât de strănte cum le-ai fi crezut din afară. Se găsisese loc chiar și pentru o scară melcată în alcătuirea aceea de trei încăperi pe fiecare dintre cele trei palieri: un dormitor, o surfragerie și o bibliotecă. Totul ar fi arătat simplu și funcțional, dacă ai fi cunoscut planul clădirii, cred. Însă eu n-aveam de unde să-l știu și nimeni nu mi l-a dezvăluit niciodată. În unele după amiezi rătăceam ore în șir prin strămtul, interminabilul coridor dintre cele trei încăperi în căutarea bibliotecii. Deschideam o ușă și alta și alta, toate asemenea, însă nimeream mereu într-o debara, un dormitor, o surfragerie, o baie ori în alveola rostuită ca bucătărie a palierului respectiv; O chichinetă de fapt, în care abia te-ai fi putut învârti, că te și mirai cum de încăpuseră acolo toate cele necesare într-o bucătărie. Și ceea ce le întrecea pe toate era faptul că odată rătăcit în coridor nu mai puteai fi sigur nici măcar la ce etaj te aflai. Porneam, de pildă, pe culoarul de la parter, în căutarea bibliotecii unde se aflau clasicii literaturii universale, însă când, în sfârșit, nimeream încăperea cu rafturi ticsite de cărți constatam că mă aflui la primul etaj, printre scrierile importanților autori moderni, ori la ultimul palier, între cărțile de aventuri de tot felul: *15 lei, a* (de la aventura), *Scorpion, Temerarii, Enigma, Delfin...*, rânduite pe colecții, în ordinea aparițiilor.

Atunci, însă, când am pășit pentru prima oară în casa-mireasă, domnișoara Lolelia mi-a servit o ceașcă de ceai în biblioteca de la parter, motivând că în surfragerie ar fi cam dezordine. Pe masa scundă dintre noi, într-o vază prelungă de cristal, la capătul lujerului înalt, trona floarea. Se deschisese în toată splendoarea ei, șase petale mari, catifelate, pline de viață, de culoarea soarelui de vară în timp ce se află pe jumătate ascuns, la apus. Acum, dacă stau să analizez secvență cu secvență întâmplarea, n-aș putea jura că alesese biblioteca aceea numai din motivul invocat: l-am văzut bucuria țâșnită prin toți porii și fulgerarea încântată a privirii când mi-a simțit uimirea și aviditatea la descoperirea încăperii tapisată cu rafturi de cărți...

Habar n-am ce om fi vorbit la acea primă și ultimă întâlnire tihnită a noastră. Știu că ea încerca să lege un capăt de conversație, ca între oameni care abia s-au cunoscut, însă ochii mei umblau numai prin rafturile de cărți, le cotrobăiau, și le însușeau deja. Pe urmă, în drumul spre casă, mi-a părut rău că mă arătasem atât de prost crescut, dar nu mă puteam întoarce din drum să-i cer iertare. M-am consolată cu gândul că o să-mi repar cu prima ocazie impolitețea, însă ocazia aceea n-a mai venit niciodată.

Cât oi fi stat acolo, în fața ceștii de ceai, răsfoind

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag. 10)

în gând cărțile de pe rafturi? Hoffmann, Baudelaire, Poe, Gogol, Villon, Călinescu, Ion Barbu (încă interzis la noi), Esenin, Mateiu Caragiale... Tin minte că o dată am furat *Craii de Curtea Veche*, pe care doream s-o am oricând la îndemână, am înfipt-o sub curea între cămașă și haină, însă în drum spre casă, pe la jumătatea străzii-scară, am constatat că o pierdusem. Cu sufletul la gură, am refăcut pas cu pas calea înapoi, până la poarta ruginită și până la ușa casei, grea prin masivitatea și feroneriile aferente, însă cartea dispăruse, și pace. Și nici n-aș putea spune în cuvinte cât de bucuros am fost în ziua următoare când -ce m-o fi îndemnat?!- am căutat-o și am găsit-o la locul ei, în raft!

Când m-am îndurat să-mi dezlipesc privirile de rafturile cu cărți, în bibliotecă începuse a se întuneca. Cred că de o bună bucată de vreme nici nu mai deosebeam unul de altul cotoarele lor, ci doar le pipăiam în minte, pe rând, așa cum le înregistrasem pe lumină. La ușă domnișoara Lolelia m-a oprit:

- Sunteți cititor?
- Da, îmi place să citesc, când am ocazia.
- Cărți bune?

Am tăcut. Eram prea tânăr pentru a înțelege că despre cărți și alte câteva lucruri se poate vorbi deschis oricând și oriunde, doar păstrând buna cuviință și necesarul dram de sinceritate.

- Sunt cărțile tatălui meu, a continuat ea. A fost și el scriitor. Unul mărunț, de provincie. Ca profesie, a fost medic. Poate ai să-l descoperi printre ceilalți.

- Îmi... Îmi împrumutați cărți?! am reușit să îngaim într-un târziu.

- De ce să-ți împrumut? a zâmbit, ușor amuzată de naivitatea mea.

- Atunci?...
- N-am voie să împrumut cărțile tatei. N-am voie să scot nici o carte din casă. Dar poți veni oricând să citești, în bibliotecă.
- N-aș vrea să deranjez...

Ce greu mi-am smuls aceste cuvinte din piept! Însă buna mea mamă, care cobora dintr-o familie decimată de *democrația populară*, mi-a sădit în suflet convingerea că dacă nu te lași strivit de tine însuși ori de câte ori situația ți-o cere, te vor strivi alții: răii, șarlatanii, profitorii de tot felul, ideologii de profesie..., transformând în gunoi tot ce ai putea aduna bun și frumos în tine.

- N-ai să mă deranjezi; Eu sunt bătrână și bolnavă, îmi părăsesc foarte rar patul. Ușa casei rămâne mereu deschisă.

Sub zâmbet prindea contur rânetul, însă în mine nu exista vreun simț treaz care să-l observe. Tăceam, năuc de bucurie, năuc de insolitul situației. Nici nu-mi trecea prin minte să mă întreb cum de trecuse o doamnă ca ea, atât de prevenitoare, atât de stilată, la pronumele singular doar pe distanța scurtă dintre pragul bibliotecii și cel al casei.

- Poate ai să-l întâlnești pe doctorul Pantazi, a reluat ea explicațiile. Uneori rămâne și el în bibliotecă, cu câte o carte; când îi cășună să mă aivă sub ochi un timp. Dar el citește mai mult literatură modernă, în biblioteca de la etajul întâi.

Și l-am întâlnit pe doctorul Pantazi chiar din prima zi când mi-am luat inima în dinți și m-am dus să citesc. *Măcar Hoffmann* -îmi spuneam; o ediție la cam șapte sute de pagini, legată în pânză cenușiu-gălbuie- și Poe, două volume în pânză albă ca vela vechilor corăbii, cu supracoperță simplă, reușită. *Măcar Hoffmann și Poe!*, alungați din biblioteci de avalanșa măloasă a *literaturii sovietice* și sovietizate.

- Cât ai citit pân-acuma? m-a întrebat doctorul, după ce s-a lămurit ce-i cu mine.

- Puțin, am recunoscut.
- Clasici?
- Nu, nu prea. De unde să-i fi luat?
- Ai citit dintr-astea, realismul ta-ta-ta-ta?
- Am citit ce se găsește.

M-a cântărit un răstimp, gândindu-se. Mi se părea că-i aud mintea țcănind sub chica albită de ani ca angrenajele unui ceas cu arc.

- Dacă vrei un sfat -a spus în cele din urmă-, trebuie s-o iei de sus, de la cărțile adolescenței, să treci prin moderni și abia la urmă să te-ncumeți la *universali*.

- De la ultimul etaj?! am spus aproape speriat.
- Nu sunt decât două.

- Dar sunt... un vagon de cărți! am protestat pierit.

- Trei, trei vagoane, m-a corectat, liniștit. Dar nu trebuie să citești chiar tot; Că nu ți-ar ajunge nici trei vieți să le termini. Iei o carte din fiecare gen -ai să vezi-, aceea le cheamă pe celelalte care trebuie să pînă îți faci sau își fac ele suma, și nici nu-ți dai seama când ai trecut la alt gen, fără să numeri, fără să calculezi tu. Cititul temeinic e un ghem făcut din mai multe soiuri de ață care se deșiră singur. Tu numai ascultă-ți instinctual, chemarea.

Cu imina îndoită am urcat la ultimul nivel. Fleacuri: Vinetou, Conte de..., Marchizul și..., Cavalerul..., Crimă la..., Moarte pe..., Submarinul..., Hiperboloidul inginerului..., Nebuloasa din...

Dar fiecare gen avea ceva numai al lui, mă trecea prin întâmplări, situații, stări pe care numai el le stăpânea, și putea să mi le deslușească folositor. Unele, ca *O Lume Dispărută*, a lui sir Arthur Conan Doyle, erau chiar *foarte* bine scrise și faptele, fie oricât de insolite, întâlneau armonios frumosul, mă edificau și pe planul inimii.

A urmat palierul intermediar: Cărțile aveau tot ce-mi puteam dori, mai puțin afectul, demnitatea și tăria omenescului din om. Le întâlneam uneori doar ca aluzie, de parcă omului începuse a-i fi rușine de structura lui spirituală. Devenise calculat, pragmatic, se înconjurase de legi ca de un zid, nedându-și seama că ceea ce îl apăra îl și întemnițează, și-l revendică: Nu omul se slujea de legi, ci legile de om. Dar scriitura devenise mai liberă, esteticul își putea etala o gamă aproape infinită. Păcat că nu se mai adresa și sufletului!

Cât să-mi fi luat cele două paliere? Desigur ar trebui măsurat în ani. Poate chiar în decenii. Dar cine să mai numere bucățile în care am tot împărțit timpul? Ieri, când un tânăr a năvălit peste mine, în biblioteca de la parter și m-a privit ca pe o cunoștință de rang înalt:

(continuare în pag. 12)

(urmare din pag. 11)

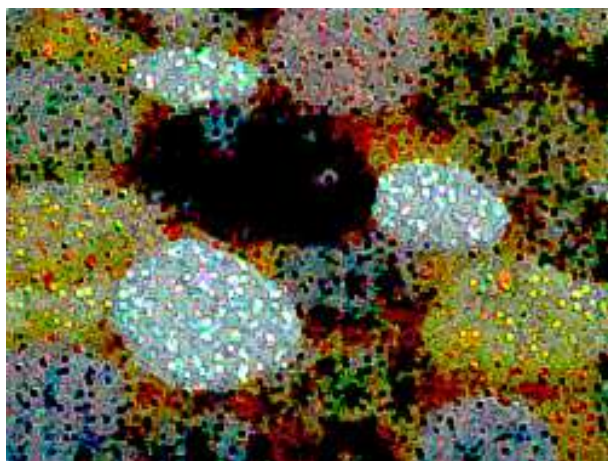
- Sunteți domnul doctor Pantazi? am șovăit înainte de a-i răspunde. M-am uitat la portretul din perete și la figura mea, în oglindă: aceeași umeri înguști, barbișonul ascuțit cu mustața împungând în lături, albite, obrajii subțiri, pomeții reliefați, nasul o idee adus, chica rărită serios. Îi semăn leit. Pe manșeta îngălbenită de vreme scrie cu aldine: *Dr. Pantazi Ionionou*. Doar lavaliera și vesta la două rânduri îmi lipseau. Dar și doctorului Pantazi pe care l-am cunoscut eu i-au lipsit. O clipă m-am întrebat cine sunt. Apoi am privit floarea cu roșul acela imposibil la o vegetală, apărută cu câteva zile în urmă pe masa din bibliotecă și am surăs.. La câți ani o dată s-o fi deschizând o asemenea floare? În făptura tânărului începuse a-și face loc îndoiala. Desigur că mi-aș fi putut declina numele oarecare din certificatul de naștere, dar de ce să-l fi încurcat și mai mult pe bietul băiat? Se vedea bine că-și adunase tot ce era curaj în el pentru acest pas temerar.

- Pantazi, am spus și i-am întins mâna.

Fâstâcit, și-a șters mai întâi palma de pantaloni:

- Domnișoara a spus că s-ar putea să vă găsec la etaj.

-Ei, o să ne întâlnim peste tot din când în când, o vreme. Cât ai citit până-acuma?

desene de Carmen Racoviță

(urmare din pag. 5)

Cum a murit Apollodor din Damasc din cauza unor... flori de dovleac. Împăratul Hadrianus (117-138 d. Hr.) avea o inteligență strălucită. Pe lângă faptul că reținea pe de rost opere întregi, ținea minte numele tuturor persoanelor întâlnite o singură dată în viață și dicta (precum Napoleon) texte diferite mai multor scribi deodată, avea și veleități de mare arhitect. Din păcate, însă, gusturile și ideile lui nu se potriveau cu ale celebrului arhitect al vremii, Apollodor din Damasc.

În timpul lui Traianus, când generalul Hadrianus făcea niște observații răutăcioase asupra unor proiecte prezentate de Apollodor împăratului, arhitectul curții imperiale i-a tăiat-o: „Du-te și zugrăvește flori de dovleac, că la așa ceva ești mai priceput”... (pe atunci, Hadrianus se fălea la Roma cu acest gen de pictură).

Când Hadrianus a urcat la tron, prima sa grijă a fost să-l exileze pe Apollodor. În locul de surghiun, i-a trimis planul realizat de el al unui templu închinat zeitelor Venus și Roma și i-a cerut părerea. Pe schițele acelea, Apollodor a notat o serie de observații privitoare la amploarea, forma și împărțirea clădirii. Imprudența l-a împins însă să nu se oprească la atât și să-i scrie părerea sa în legătură cu disproporția dintre cele înălțimea statuilor, a clădirii și a ușii de la intrare. Și a adăugat: „Dacă cumva cele două zeițe vor simți nevoia să iasă afară, își vor sparge capul de grinzile tavanului și nu vor avea loc pe ușă”...

Pentru o fire orgolioasă ca a lui Hadrianus, acest afront era prea mult. La scurt timp, capul lui Apollodor a fost cel care... nemiincăpând pe ușile imperiale, a fost tăiat.

Era în Italia, în jurul anului 130 d. Hr., când Apollodor, artizanul podurilor de peste Dunăre și Eufrat, precum și al mirificei cetăți Palmyra și al Columnei lui Traianus din Forul Roman atinsese o vârstă respectabilă.

Tăcerea „de aur”. Românii noștri de astăzi sunt tentați să adopte mai curând atitudinea reținută a lui Favorinus din Arelate (80-160 d. Hr.) care, pe vremea aceluiași Hadrianus, a știut să-și salveze pielea, tăcând. El a cedat în fața împăratului care i-a făcut o observație asupra folosirii inadecvate a unui cuvânt. La reproșul prietenilor care-i imputau că a cedat prea ușor, Favorinus a replicat: “Nu mă sfătuiți bine, prieteni, dacă nu-mi îngăduiți să-l cred mai învățat decât toți pe cel care are în puterea sa treizeci de legiuni”...

Din păcate, a apus demult vremea când Hadrianus a găsit toți slujitorii lui Decebal sinuciși într-o peșteră din Dacia, asemenea înfrânților de la Massada. Dar acest fel de a spune NU aparținea unor oameni liberi.

Unii încă se mai întreabă dacă merită să-ți dai viața pentru un cuvânt. Alții cred însă că există cuvinte care nu merită să moară.

Marieta GĂUREAN

Cartea - prieten sau dușman?

"Urâsc cărțile. Cititul mi se pare o pierdere de vreme". Probabil vă imaginați că sunt doar cuvintele unui analfabet care, nestiind citi, e de la sine înțeles că nu are cum aprecia lectura. Vă înșelați amarnic. Această afirmație aparține deseori unei persoane care are diplomă de studii universitare și se pretinde intelectuală. Și nu e părerea unei singure persoane, am putea crea un prototip al "școlitului la cea de-a doua tinerețe" prin oportunitățile pe care țara noastră nu încetează să ni le ofere cu atâta ușurință: sistem privat, învățământ la distanță și de ce nu, diplome gata tipărite în schimbul unei sume considerabile de bani.

Asistăm la o analfabetizare în masă a poporului român sau România se confruntă în acest moment cu un analfabetism funcțional¹ care are drept consecință dezinteresul românului secolului 21 față de tot ce înseamnă carte? Că doar dacă nu înțelegem ce citim, ce sens mai are să ne obosim? Nu e doar o pierdere de vreme? Oricare dintre cele două ar fi cauza, situația este îngrijorătoare. Și stânjenitoare. Potrivit ultimului Recensământ din România, realizat în anul 2002, avem peste 500.000 de analfabeți, diferențiați la nivelul etniilor. Astfel, 2,1% din românii de peste 10 ani sunt analfabeți, la fel și 1,4% dintre maghiari și 0,9% dintre germani. În ceea ce-i privește pe românii și turcii din țara noastră, peste 20% nu știu să scrie și să citească². Conform rapoartelor organizațiilor internaționale, România are una dintre cele mai mari cote de analfabetism din Europa. Cauzele analfabetismului sunt multiple: dezinteresul părinților pentru școală, reținerea copilului pentru activități gospodărești, imposibilitatea părinților de a asigura copilului mijloacele materiale necesare frecventării și chiar lipsa certificatelor de naștere în cazul românilor. Toate acestea stau la baza abandonului școlar care duce la creșterea analfabetismului și implicit la numărul redus de cititori. În încercarea de a soluționa această problemă, Națiunile Unite au proclamat deceniul 2003-2012 unul pro-școlarizare.

De la analfabetism la analfabetism funcțional e cale lungă. De ce, deși știm citi, nu înțelegem ce citim? Opinia specialiștilor este că principala metodă de învățare a românilor este memorarea, de unde și dificultatea elevilor de a face corelații între secvențele de informație cuprinse în text. Mai există

și explicația următoare: dezvoltarea vocabularului, a comunicării verbale și nonverbale, a gândirii logice, se petrec la vârste foarte mici, începând de la câteva luni. În această etapă de dezvoltare a copilului, considerată ca fiind cea mai importantă, în sistemul de educație finlandez³, copilul este asistat de educatori cu înaltă calificare, atent selecționați dintre absolvenții de studii superioare, cu 4-5 ani de pregătire psihopedagogică riguroasă. În schimb, în România analfabetismul funcțional este prezent prin existența unor absolvenți cu diplomă, dar slab pregătiți din lipsa cadrelor didactice calificate⁴.

Cele două situații justifică numărul redus de cititori din țara noastră, dar, să fim serioși, nu toți suntem analfabeți sau "analfabeți funcțional". Ce ne determină totuși să nu avem dorința minimă sau curiozitatea de a deschide o carte? Se spune că trăim într-un secol al vitezei, că viața noastră are un ritm mult prea alert ca să facem față, că alergăm între trei job-uri ca să ne plătim ratele la mașină și la casă. Dar cum rămâne cu timpul liber pe care fiecare dintre noi îl avem, fie el cât de puțin? Nu e mai simplu să tragem de greutate la sălile de forță sau de fitness, să ne bronzăm tenul prea alb în luna ianuarie, să hoinărim prin mall-uri ca să nu ratăm ultimele colecții, să stăm ore în șir în fața oglinzii ca să dăm apoi bine pe terase sau în cluburi. Și, în cazuri fericite, ca să nu zicem că nu suntem "citiți" intrăm pe google sau pe dex online și ne îmbogățim cultura generală cu câte un neologism. Iar dacă, întâmplător, ni se recomandă o carte bună, cea mai simplă variantă e să facem rost de ecranizarea ei și să o "citim" în maxim două ore. Să nu înțelegem că ar trebui să revenim la epoca primitivă sau să nu ne preocupăm de aspectul nostru, dar oare ar trebui ca viața unora să se reducă numai și numai la asta? Potrivit unui studiu recent numai 41% dintre români mai citesc, cel puțin o dată pe lună și cel mai adesea ziare și reviste, majoritatea preferând să-și petreacă timpul liber în fața televizorului și, în procentaj și mai mic, să participe la spectacole, concerte, să viziteze muzee, expoziții de artă⁵. Credem sau nu că lecura mai e la modă în zilele noastre, ar trebui să cultivăm gustul pentru carte încă din sânul familiei și să-l încurajăm în sistemul educațional pentru că așa cum spunea și Miron Costin "*în vremuri vitrege, nu este totuși bucurie mai mare pentru om decât deschiderea unei cărți. Pentru că astfel vei afla ce-au gândit alții. Apoi, închizând-o, vei afla și ce gândești tu. Chiar dacă o carte este un sfătuitor rece, ea este, sigur, un prieten*".

¹ *Analfabetism funcțional* este o noțiune care se referă la persoanele care știu să citească, dar nu înțeleg ceea ce au citit.

² Sursa: INS, Recensământul Populației 2002

³ În Finlanda se înregistrează cea mai scăzută rată a analfabetismului funcțional

⁴ http://ro.wikipedia.org/wiki/Analfabetism_func%C5%A3ional

⁵ Potrivit unui studiu Gfk.

Mihail GĂLĂȚANU

1. NAVIGAM DUPĂ DULCI OVULE

(O a doua natură)

Mobilasem interiorul mamei mele
Cu cele mai frumoase iluzii din lume.
Pusesem flori agățătoare,
să semene interiorul cu natura,
cu pajiști minunate, pline de ponoare.

Să creez înăuntru o a doua natură,
Natura mea și numai a mea, cea de uz intern,
așa cum poți întâlni doar în cărți.

Întinsesem, ba nu, chiar lipisem, o-ho,
peste burta mamei mele hărți
și mă credeam tot timpul thor heyerdal, mercator și
sir walter raleigh,
strînși sub aceeași piele.

Navigam după dulci ovule sîngerînde,
Ca vechii fenicieni după stele.

2. LEGEA MORALĂ ÎN NOI

Burta mamei mele era universul
și de un al doilea nu aveam nici o nevoie.
Și nici nu mă gîndisem niciodată să spun:
"bolta cea înstelată". Ci, dimpotrivă,
"burta înstelată".
(Cred că și cei dinții călători numiseră cerul
gîndindu-se la mama lor, la viziunea lor de început)
Cînd au deschis ochii, aceia cu siguranță au văzut
deasupra lor un clopot vast, al mamei lor.
De asta au și zis:
Legea morală în noi și, deasupra, burta înstelată.

*

3.

Și chiar dacă nu ar fi avut stele burta mamei mele,
m-aș fi dus și aș fi cules io ceva, aș fi pus ceva
acolo, care să semene cu stelele,
să strălucească.
Nu știi ce, un granat, un topaz, o piatră prețioasă.

*

4. MAMA MEA A FOST LUMEA

Asta e lumea mea, mi-am spus.
Și, de aceea, ceea ce e jos aidoma-i cu ceea ce e
sus.
Eu sînt, cum zice poetul.
Eu sînt.
Eu sînt nenăscutul ce singur pe moartea lui și pe
mama lui o latră.
Și care latră stelele dintii
din el
și din mama lui.
Mama mea a fost lumea.
Și asta n-o pot uita.

5. LA ÎNCEPUT

(VOCE ȘI JALE S-AUDE DIN RAMA)

Mama mea a fost lumea. La început.
Și tot ce mi-aș putea aminti și tot ce-aș putea uita.

Mai departe de atît, tot ce mi-aș putea aminti ar fi
cerul,
Lumile din care am venit, din care sufletul meu a
coborît să locuiască-n mama mea. Păcatul
originar e c-am fost smuls din mama. Hei, voi,
psihiatrilor, hei, voi shrinkilor idioți, nu vă mai
pierdeți timpul degeaba, acum am să vă spun tot:
prima mea drama s-a întîmplat cînd am fost
azvîrlit, prin catapulta nașterii mele, din mama.
Voce și jale s-aude din Rama.

EU NU MĂ MAI NASC AZI

Înlăuntru ei am pus tablouri peste tot,
tablouri cu lumea. I-am agățat pe pereții roșii,
pereți purpurii, pereți fierbinți, pereți aburiți,
pereți pulsînd, pereți de veci,
pereți de carne și sînge, adică de ceea ce numim
generic țesuturi
1 așa se ține carnea:
stăm la gherghef, se țese carnea,
stăm la război, mergem la război, batem război,
se țese carnea,
fir cu fir,
minut cu minut,
ca-n transmisiunile sportive.

Înlăuntru ei am vrut să facem frumos,
să facem mai frumos,
să facem proiecții
-așa că am adus acolo înăuntru retroproiectorul
(nici nu știi cum
I-am băgat)
și am încercat să retroproiectăm lumea dinăuntru.
Ne-am amuzat și-am rîs și-am fost în voie bună,
Vorbînd cîte-n stele și-n lună.

Grigore GRIGORE

Din ciclul CĂRTICĂ DE IDENTITATE

1.

Sunt vinovat că m-am gândit la tine
Și gândul aștepta o veste bună
În timp ce tu patron peste ruine
Tot semănai în jurul meu furtună

din lumea ta și-a vremii care vine
călcând cu ură stele soare lună
te-am așteptat pe drumuri cristaline
lângă izvorul care ne adună

Ardea în mine ultima secundă
Peste cenușa care a fost dorul
Cu smirnă și cu mir purtăm fiorul
Pentru femeia cu tăcere scundă

Și am deschis fereastra să pătrundă
Degetul ei arătător, izvorul

2.

Coborâtor pe muzici siderale
Prin șoapte aurite și prin ploii
Se-ntoarce somnul tânăr de la noi
Pătrunde-n vene strălucinde pale

Și cu un gest crestă ca un altoi
Dă sentimentul tot durerii sale
Râvnind la faldul tinerelor poale
Ispititor ațățător de soi

Ca pasărea-n păduri cântându-și zborul
Ca vinul care umple trist paharul
Prenaște și ascunde-n suflet harul
Fii sub piciorul ei călduț covorul

Nu te lăsa acoperit cu ceață
Și nu muri ca noaptea-n dimineață

3.

Pe lângă mine trece-un vis de fată
Și-n urmă trece fata cea frumoasă
Ce nu suportă să mai stea în casă
Unde numai oglinda o arată

Și frumusețea ei îmi face semne
Că este tristă și că-i singurică
Să o salut și să nu-mi fie frică
Dacă cu-n zâmbet știe să mă-ndemne

Eu o urmez tot numărându-i pașii
Eu o urmez tot culegându-i gânduri
Și-mi vine s-o opresc în multe rânduri
Și umerii să i-i cuprind golașii

Căci umerii aceste două scuturi
Sunt pentru mângâiere și săruturi

4.

De parcă n-aș vedea că-mbătrânesc
Și c-a rămas din tot ce-am fost, poetul
Ce cântă disperarea și regretul
În timp ce se îmbracă-n „te iubesc”

De parcă n-am urcat pe-un vârf de munte
Din ce în ce mai singur și mai rece
Că pe la mine numai vântul trece
Și-s pletele în vânt tot mai cărunte

De parcă și acum mă duc la școală
Și cu aceeași sete peste carte
M-aplec și stau pe ea ca morții-n moarte
Stăpâna mea fiind aceeași boală

De parcă frica mea e vinovată
Că mă mai nasc o dată și-nc-o dată...

5.

Tu nici n-ai fost stăpânul umbrei tale
Deși te laudai cu umbra mea
Că ți-a ieșit adeseori în cale
Și lacrimă cu lacrimă te bea

Și sarea grea și sarea tot mai grea
Ce-ți picura adesea prin zăbale
Despre-a iubirii taină pomenea
Și despre vin în spatele pocale

Tu nici n-ai fost și nu vei fi nici mâine
Pre limba mea purtat în amintire
Ca o felie searbădă de pâine
Atâta de-alungită și subțire

Ca un cearșaf de aurite fapte
Ca ziua părăsită într-o noapte

Cosmin RĂDOI

Adio, Jaruška

Douăzeci și ceva de ani s-au scurs prin venele astea, deja bătrâne înainte de vreme. Sunt pictor, sau, cel puțin, am fost odată... acum nu mai pun mâna pe pensulă iar creionul îmi tremură între degete, de parcă ar fi posedat și aș ține însăși Sfânta Cruce în mână, cu cap de grafit.

Dar poate că sunt posedat, poate că în mine domnește o legiune, sau poate mai multe, poate sunt unealta diavolului, precum creionul mai sus menționat...

Poate sunt posedat de minciună, dezamăgire, decepție, teamă, anxietate, în orice caz, nu am mai atins pânza de cel puțin trei sau patru ani, nu de când ea a plecat, nu de când i-am atins ultima dată pielea albă a spatelui sau rochia verde de mătase, cu flori de mac roșu precum buzele ei, ce atrăgea priviri și albine, precum un bazar de miere turcească...

Da, mi-o amintesc perfect încă, imaginea ei mi-e tipărită fix pe retină, precum în vechile tradiții păgâne rusești... doar că eu nu am murit, nu fizic, cel puțin, dar cale lungă nu mai este...

În camera întunecată, în patul bătrânei Parkova, corpul îmi este de plumb, corpul și toate organele din el, dar parcă inima îmi este și mai grea, strivindu-mi cutia toracică precum ciocanul unui execuționar sau o blestemată presă de măslina, legată cu funie de jur-împrejur.

Precum în cuibul unui vampir, lumina soarelui nu bate decât la picioarele patului, nu îndrăznește să înainteze mai mult, dar totuși, în semiîntuneric pot să văd o icoană veche, prăfuită, iar undeva mai jos, sub ea, o măsuță în stilul baroc, unsă din plin într-un strat gros de lac negru pe care stăteau părăsite câteva schițe din "Lumea Veche", planurile abandonate ale zburătorului sau arhitectului.

Mă așez la măsuță și văd fostul meu caiet de schițe, gros cam de două degete, îmbrăcat într-o piele fină iar pe a cărei copertă scrie, cu litere cusute în galben "pentru un elev ce își va depăși profesorul".

De-am fi știut rezultatul acestei iliade, până și animalul din care a fost făcută coperta caietului și-ar fi refuzat sacrificial.

Pe pereți așteptau picturi ale unor nume încă necunoscute, dar podeaua își dădea duhul cu fiecare atingere, în țipete tari și ascuțite, parcă venind dintr-un crematoriu secret, exact sub tălpile mele.

De lustra de deasupra mea, în stil ceh, ștersă pe alocuri cu bronz, ar putea atârna cu ușurință douăzeci de kilograme de carne, mai mult decât sunt și mai mult decât am nevoie. Poate doar cu vechii clasici în buzunare, ce au scris în penița de aur aș cântări destul cât să rup funia de cânepă proaspătă... Hmm, ce miros, o plimb în jurul nasului de parcă ar fi mâna unei femei de sânge albastru, sau specialitatea casei la "Royale", cu pește sărat din Marea Nordului și roșii pitice cam cât două degete mari...

O miros și nu mă pot gândi decât la câmpiile întinse cu iarbă verde, moale la atingere precum gâtul celei mai iubite dintre iubite și dulce precum cel mai dulce dintre vinuri.

Până la urmă, de trădare nici nu poate fi vorba, cum un om nu-și poate trăda propria persoană și nici nu-și poate trăda instinctele sau așteptările.

Este, în cel mai grotesc caz, împlinirea unui vis din copilărie, acela de a-ți deveni propria păpușă de porțelan, agățată de o funie proaspătă de cânepă, sau, poate, o coardă subțire de pian....

desen de Elena-Liliana Fluture

desen de Carmen Racoviță

UN PREMIU PENTRU UN GĂLĂȚEAN

Nominalizat în anul 2007 la Premiul UNITER pentru cea mai bună piesă românească de teatru a anului precedent, scriitorul gălățean Victor Cilincă a primit anul acesta premiul cel mare la un concurs național de teatru pentru cei mici, intitulat «100, 1.000, 1.000.000 de povești» și organizat de Teatrul «Ion Creangă» din București.

Piesa cu care Victor Cilincă a câștigat acest important concurs de dramaturgie pentru copii - aflat anul acesta la ediția a III-a - se numește "Taina orașului invizibil".

Juriul a fost alcătuit din următorii prestigioși membri:

1. *Horia Gârbea*, scriitor, membru al USR
2. *Lucia Verona*, scriitor, membru al USR
3. *Mircea Ghițulescu*, scriitor, membru al USR
4. *Mihai Manolescu*, regizor
5. *Ioan Gârmacea*, director adjunct artistic al Teatrului Ion Creangă, scriitor.

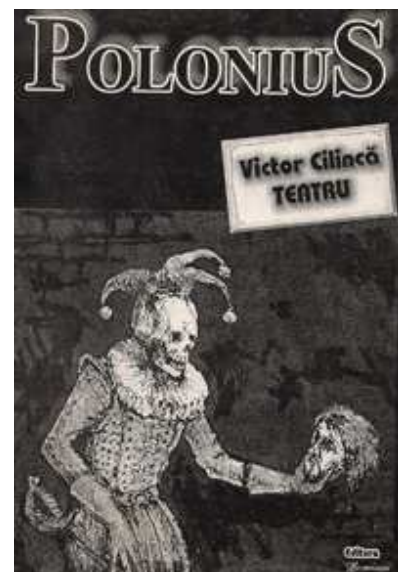
Piesa câștigătoare va fi inclusă în proiectul repertorial al Teatrului Ion Creangă pentru stagiunea 2009-2010 și ea, împreună cu alte două texte dramatice selectate de juriu („Valiza cu povești”, de Tudor Constantin și „Tărâmul vrăjit”, de Dominte Carmen), vor fi publicate într-un volum de teatru pentru copii, volum ce va fi prezentat în cadrul manifestărilor organizate cu prilejul celei de a cincea ediții a Festivalului Internațional de Teatru pentru Copii „100, 1.000, 1.000.000 de povești” (București, 3-10 octombrie 2009). Mai multe detalii puteți găsi pe site-ul Teatrului „Ion Creangă”, la rubrica Noutăți de la adresa: <http://www.teatrulioncreanga.ro/>.

Iată ce ne mărturisește proaspătul laureat despre cum a fost surprins de vestea câștigării râvnitului premiu: „Am fost foarte impresionat de premiu, pentru că este mai greu să scrii cu adevărat pentru copii decât pentru adulți. Copiii nu pot fi mințiți: adorm în sală sau plâng, dacă nu le place ceva sau dacă e textul prea lung și fără povești. Bucuria e cu atât mai mare cu cât mi s-a spus că piesa va fi montată la „Ion Creangă” și tipărită în volum”.

L-am întrebat pe autor și despre substanța creației sale recent premiate, iar el ne-a relatat, cu multă amabilitate: „La început a fost o poveste care trebuia să fie o replică românească la „Harry Potter”. Am evitat căile bătute de J. K. Rowling, care mi s-a părut cam prea postmodernistă - un împrumut din mitologii antice europene și ceva druidă și am mers pe mitologie românească și ecologie. Pentru copii va fi importantă și descoperirea propriilor percepții și deducții într-o lume invizibilă în care gândul este mai important decât ochii. Nu cred că a mai inventat cineva un oraș invizibil, deși oameni invizibili au tot fost povestiți, încă din Antichitate. Am reușit sau nu, am convins juriul...”.

Întrebat dacă se aștepta la acest succes și cum a recepționat vestea, Victor Cilincă și-a reamintit cu emoție: „După aflarea rezultatului, m-au sunat de la „Jurnalul Național” ca să-mi ceară o fotografie. Am crezut că-s de la „Farsele lui Jugaru” sau ceva asemănător...”

Victor Cilincă este scriitor - membru al Uniunii Scriitorilor din România, ziarist profesionist - membru atestat al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România, inginer, pictor, ilustrator, dar și un pasionat cercetător al Istoriei. A absolvit Liceul de Artă din Galați, secția Plastică, promoția 1977 și Facultatea T.C.P.A.T.P. din Galați, promoția 1983. A fost navigator pe mări și oceane, scafandrier și șef al unei echipe de scafandri în Africa. A publicat 10 cărți (proză scurtă, romane, povești, piese de teatru, poezie). I-au apărut povestiri în reviste din Marea Britanie, Statele Unite, Canada și Franța. A scris mai multe piese de teatru și scenarii. Piesa premiată era cea de-a 18-a scrisă până acum. Tot în domeniul dramaturgiei a mai obținut și premiul II la concursul de teatru scurt “Camil Petrescu” - Oradea 1995 (cu piesa “Polonius” - în variantă scurtă), piesă în două acte care a fost jucată apoi în stagiunea 1995-1996 la Teatrul Dramatic “Fani Tardini” din Galați.

Piesa “Polonius” a lui Victor Cilincă, jucată de teatrul dramatic “Fani Tardini” din Galați în stagiunea 1995-1996

(continuare în pag. 18)

(urmare din pag. 17)

A mai obținut și o mențiune la concursul de dramaturgie "Bogdan Amaru" - Râmnicu Vâlcea, 1993 (cu piesa "Revoluția pisicilor").

Victor Cilincă, pe vremea scafandrieriei

Dar Victor Cilincă a înregistrat succese și pentru poezie și proză, obținând premiul "Octavian Goga" pentru poezie la concursul național "Octavian Goga" - Cluj, 2002 și o mențiune pentru proză scurtă la concursul național "Pavel Dan" - Cluj, 2002.

În domeniul dramaturgiei Victor Cilincă se bucură deja de notorietate. De curând el a fost inclus în cartea teatrologului Mircea Ghițulescu, «Istoria literaturii române - Dramaturgia», Editura Tracus Arte, București, 2008, pag. 814-816.

Victor Cilincă, primit prietenos în iarba verde a inspirației

NOTĂ: În paginile 23-24 puteți lectura câteva fragmente din piesa lui Victor Cilincă, "Taina orașului invizibil", marea câștigătoare a celei de-a III-a ediții a concursului național de dramaturgie pentru copii, organizat de teatrul bucureștean „Ion Creangă”.

Biblioteca V. A. Urechia

Salonul Literar

Joi 24 septembrie 2009, la orele 17, sala Eminescu a Bibliotecii V.A. Urechia din Galați a găzduit o nouă întâlnire cu cartea și cu autorul în cadrul Salonului Literar, întâlnire prilejuită de lansarea cărții "Antidot" a poetului Dan Cheșcu.

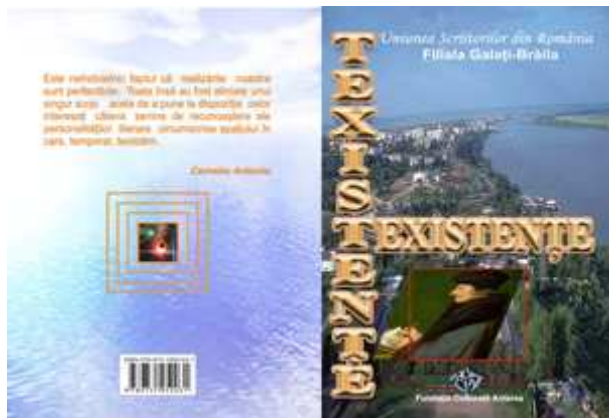

Apărută la editura InfoRapArt, cartea a fost primită cu bunăvoință de cei prezenți, un public format mai mult din scriitori, ziariști și autori de cărți decât din simpli cititori și iubitori de versuri.

Fiind primul volum de versuri pe care l-a publicat, autorul a părut mai degrabă timid și emoționat în fața unui auditoriu avizat, care ar fi putut să-l primească cu o oarecare "ostilitate", ceea ce nu s-a și întâmplat. Dimpotrivă, vorbitorii au căzut de acord că au de-a face cu o încercare reușită a poetului și i-au urat ca la viitorul volum succesul să devină pe deplin meritat.

Redacția

TEXISTENȚE

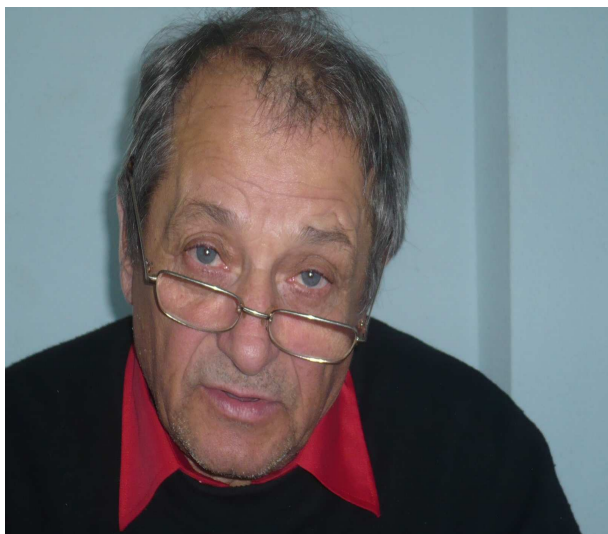
**Fundația Culturală Antares
Galați, 2009**

Cea mai recentă carte care ne-a sosit la redacție se intitulează **Texistențe**, este semnată de Filiala Galați-Brăila a Uniunii Scriitorilor din România și a apărut la editura Fundația Culturală Antares, pe data de 25 septembrie.

Data nu este deloc întâmplătoare, fiindcă ea a coincis cu ziua în care la Galați, în Casa Corpului Didactic, s-a desfășurat ședința de dare de seamă și alegeri din cadrul filialei zonale a scriitorilor gălățeni și brăileni.

Cartea cuprinde biografiile, fotografiile și textele cu creațiile reprezentative ale unui număr de 36 de scriitori, din cei 46 câți numără în prezent filiala.

Prezentăm, mai jos, din prefața semnată chiar de președintele filialei Galați-Brăila a Uniunii Scriitorilor din România, poetul Corneliu Antoniu, proaspăt reales pentru următorii patru ani în fruntea acestei instituții.

Pre-Text

La numai trei ani de la înființare, *Filiala Galați-Brăila a Uniunii Scriitorilor din România* își propune să ofere cititorilor săi, și nu numai, un relief liric de ansamblu al existențelor literare care au compus-o: această antologie.

Amploarea și coerența - prin texte, dar și diversificarea personalităților lirice care aparțin unei grupări sau generații de-a lungul ultimilor ani, creează (cel puțin în intenția noastră!) un spectacol dens, interesant și surprinzător.

Spațiul nostru cultural, ignorat de multe ori pe nedrept de critica literară, se "evidențiază" printr-o istorie în care literaturii scrise, vii, nu i s-au acordat prea multe șanse. Deși fruntarii de excepție au existat, reperatele au fost evidențiate în contexte care le-au marginalizat sau subestimat importanța.

Pariurile au fost câștigate de cei care au plecat, considerând "zona" neproductivă sau dușmănoasă. Mulți scriitori s-au sinucis ori s-au risipit în preocupări extraliterare. Așa au fost timpurile și obiceiurile, unele perpetuând până în zilele noastre. Literatura acestor locuri a fost folosită în sensul funcționăresc-carierist sau politic, în folosul exclusiv al unor persoane care au rămas în cărțile de imobil ale cartierelor muncitorești. Nu breasla conta, ci persoana. Sau personajul. S-a creat o literatură a băștinașilor, un fel de nechezol cultural obsedant, omniprezent, sufocant. Mulți au plecat, uitând definitiv de aceste locuri...

Unii s-au hotărât să rămână formând structuri intelectuale diferite: poeți, prozatori, istorici, critici literari, înfruntând ostilități de tot felul, reconfigurând și consolidând climatul literar al celor două orașe surori, Galați și Brăila. Așa s-a născut Filiala Galați-Brăila a Uniunii Scriitorilor din România, în data de 27 octombrie 2006. Aceasta a oferit și oferă în continuare un climat coerent și substanțial vieții noastre literare, asigurând un standard profesional calității de scriitor.

De remarcat faptul că autori din generații diferite s-au impus în ultimul timp, fiind menționați în istoriile literare sau dicționarele care au apărut sub patronajul unor importante instituții de cultură și sub semnătura unor critici de incontestabilă notorietate. Nu este o zădărnice curajul nostru de a evidenția viața literară din zonă și de a ne lărgi harta spirituală cu un nou meridian cultural. Ține de un destin comun pe care ni l-am asumat în afara oricăror recompense sau ambiții personale.

Această antologie ar fi putut să nu fie, așa cum multe altele nu sunt doar pentru faptul că s-a trecut prea ușor pe lângă lucruri importante. Este neîndoielnic faptul că realizările noastre sunt perfectibile. Toate însă au fost aliniate unui singur scop: acela de a pune la dispoziția celor interesați câteva semne de recunoaștere ale personalităților literare circumscrise spațiului în care, temporar, existăm.

Corneliu Antoniu
Președintele Filialei Galați-Brăila a U.S.R.

Ion AVRAM

Fragment din romanul în curs de apariție "De ce zâmbește Sara"

„Fericea vine din lucruri care nu se văd.”
(Apocrif)

0

Manole nu are dușmani. Cred că nu are.
Zice și zâmbește, zâmbește și vorbește.

Cum să vă explic? Este un om pe care n-ar putea cineva să-l urască. Pentru că, nu este în stare să facă rău nimănui. Nici măcar unui gândac. Mănțelegeți? Auziți, de exemplu, bocăniturile acestea, la vecinii de peste gard? De-o săptămână, tot bocănesc, tot găuresc pereții, taie fiare și scândură, de te asurzesc. Până noaptea, târziu. Își repară casa. Și, n-au venit să anunțe: uite, vecine sau vecină, ne-am hotărât să reparăm casa. O să cam bocănim vreo săptămână, două. Să nu vă supărați! Nimic. Zi și noapte, o țin tot așa. Manole n-ar fi făcut așa. Ar fi mers la ei și s-ar fi scuzat dinainte și, dacă ar fi bocănit, ar fi bocănit omenește. Nu așa, zi și noapte. Că toate au rostul lor. De aceea ziceam că e greu să-l urască cineva...

Așezată pe scaun. Privirea - prin fereastra deschisă. Vorbește. Cu calm deghezit. Palmele - în poală. Dreapta peste stânga. Zâmbetul - de complezență. Sub gene lungi - ochii negri, supărați. Pupilele - tunele. Adâncite de îngrijorare. De așteptare. Fața - albă. Ovală. Arcul sprâncenelor - subțire și tremurător. Lung și întunecat, peste umeri - părul. Din tricoul galben, cu mâneci scurte - marmora gâtului zvelt. Și a brațelor. Privirea - îndepărtată. Printre ramurile înfrunzite ale mărilor din față - petece de cer. Înalte. Albastre. Și vrăbii gri. Albastre. Prin frunze. Ciripitul - presărat vesel, vioi, prin curte. Prin grădină - sfârșit de primăvară și început de vară lungă. Ochii femeii - rotunjiți de nedumerire. Privirea - înlăuntrul. Departe.

Ceea ce pot să vă spun este că, sigur, nu e mort. Simt asta. Poate să scrie toate ziarele că-i mort, eu știu că nu-i așa. L-a văzut cineva mort? Văntreb! L-a văzut cineva? Nu l-a văzut. Și-atunci, cu ce drept să scrieți că-i mort?! De ce? Ca să vindeți mai bine ziarul? Și eu, ce fac? Da' copilului meu ce-i spun? Că-l întreabă unul, altul, pe stradă: tatăl tău a murit? Că vine plângând în casă: „mamă, tata e mort?” „Nu e mort!” - îi spun. „Ce-s prostiile astea?” „Așa spun copiii, pe stradă. Că a dat la ziar că e mort.” Înțelegeți?

Ziarul nostru n-a publicat așa ceva. Tocmai de aceea sunt aici. Poate dăm de vreun fir...

Eu ce pot să vă spun? Iată, se împlinște o lună de când a dispărut. A plecat la lucru într-o luni dimineața. Era bucuros că-ncepe treaba, ca dulgher. Asta-i meseria lui. Că, până atunci, fusese, vreo cinci luni, paznic. În construcții, iarna nu prea se lucrează, cum știți, și inginerul nu l-a trimis în șomaj. L-a pus paznic pe șantier. Că-l știe om cinstit și de încredere. Da' lui nu-i place să fie plecat, noaptea, de-acasă. Și nici ce vede că se-ntâmplă pe-acolo, pe la șantier, nu-i place. Mi-a spus că se fură ca-n codru. Fără frică și fără rușine. Colegi de-ai lui. Cică, își aranjează treburile de ziua, și noaptea vin la furat. De ce nu-i spui șefului sau poliției? L-am întrebat. M-am gândit la familia lor. Că își pierd serviciul sau înfundă pușcăria, nenorociții, mi-a zis. Eu le tot spun: Măi cutare sau cutare, liniștiți-vă, să n-o încurcați! Vezi-ți de treaba ta, Manole! Nu vezi cum își bat joc de noi escrocii ăștia? - cică-i răspund. De aceea, nu-i place să fie paznic. El are meseria lui: dulgher. Se scoală dimineața, iese prin curte, blochează câinele - că-l avem pe sârmă, cum vedeți, mai face una, alta, ca orice om... Eu îi pregătesc de mâncare. După ce se spală la canal, intră și mănâncă. Îl privesc cum mănâncă și mai schimbăm câte o vorbă, două. Apoi își pune cutia cu scule în cornul bicicletei, mă sărută și pleacă la lucru. Eu îmi văd de copil și de treburile casei. Când se întoarce, știu după câine, că vine. Are un lătrat anume pentru el. Dacă vine mai devreme, se apucă și trebăluiește prin curte. Îi place să fie totul așezat. Cușca câinelui, magazia, gardul, grădina... Toate sunt la locul lor, cum vedeți...

Dintre colegii pe care zicea că i-a văzut furând, v-a spus vreun nume, ceva?

Nu. Dar știu c-a spus că-s veniți dintr-un sat, Corod, parcă. Mi-amintesc asta, pentru că, spunea el, supărat, c-au plecat din sat da' nu și-au lăsat năravu' acasă. Asta, chiar înainte să dispară de-acasă, când s-a furat un motor de barcă.

Poate, da' nu cred c-am reținut... Unul care'i zice Gălbejitu', parcă...

Apropo, n-am putea ieși în curte?

Cum să nu! Acolo, sub perdeaua de viță-de-vie! Avem masă și scaune. Toate făcute de mâna lui. Însă, vă rog, dacă apare băiețelul, să nu mai vorbim despre asta!

Fiți liniștită!

Se ridică. Podeaua de scândură geluită și lăcuită, lucește. La fel, ușile, ferestrele. Tocurile lor. De pe prag, pășesc pe o alee dalată, doi-trei metri, spre grădină. Pe o țesătură de sârmă cu ochiuri largi - vița de vie. Cățărată, agățată de la butuc spre streășină. Sub perdeaua verde - pătura de gazon tunsă scurt. Masa cu patru scaune - direct pe gazon. Scândura - geluită și lăcuită. Aceeași mână. Luați loc, vă rog! Doriți o cafea?

Da. Mulțumesc!

În lateralul stâng al casei - bucătăria. Cu mersul ușor și cu sânii tremurând sub tricoul larg,

(continuare în pag. 21)

femeia se îndepărtează. În lungul aleii, spre capăt, la umbra unui vișin, cu lanțul agățat pe sârmă – câinele. Cușca lui. Cu intrarea arcuită. Magazia - în dreapta. Lângă magazie – stiva cu lemne. În fața cuștii – câinele mare, negru. Atent spre poartă. În grădină, pe rândul din față – flori. Apoi - salata verde. Ceapa. Usturoiul. Într-un colț - tufa de liliac. În alt colț – nucul. Mare. Verde. La umbra lui - iarba rară, subțire. Către poartă – caisul și cireșul. De la canal - furtunul, șarpe lung prin grădină. Casa - cu fața spre sud. Acoperită cu țigla. Broderie în scândură, la streășină. Ferestrele casei - mari. În lateralul stâng - bucătăria. Pășind atent, cu sânii tremurători sub tricoul larg, femeia apare din bucătărie, printre frunze și aburi de cafea. Câinele – atent spre poartă. Din stradă – hărmălaia de duminică a copiilor. Dinspre apus - zgomotul surd, industrial al orașului. Un claxon lung, nervos - peste hărmălaie.

Norocul nostru, că strada este înfundată și nu se circulă. Că, altfel n-aș putea să-l las la joacă pe stradă.

Pe scaun. În fața lui. Cu calmul acela deghizat. Cu zâmbetul acela de complezență. Din ceștile de lut smălțuite - aburii se împletesc cu lăstarii viței de vie.

Serviți, vă rog!

Mulțumesc!

Palmele - dreapta peste stânga. În poală. Privirea - spre poartă. Vorbește măsurat și calm.

Știu... Puteți crede că s-o fi dus la vreuna. Dar eu vă spun că nu. Știu sigur asta. Nu este el, omul acela. Nu-și lasă el casa, pentru asta. E adevărat că arată bine. Înalt. Brunet. Cu ochii verzi. Cu pieptul și brațele vânjoase, de i se văd mușchii prin cămașă. De la dulgherit, că-i muncă grea. Și de la bicicletă. Că, niciodată nu merge cu tramvaiul sau cu autobuzul. Numai cu bicicleta. Și la față arată bine. Are privirea curată, deschisă. Cu ochii mari. Și verzi, cum vă spuneam. Când râde, i se luminează toată fața. Și când te privește, parcă-ți împrumută din lumina lui. Da, da, este atrăgător... Și nu pentru că-i bărbatul meu. Dar, am văzut cum îl privesc femeile pe la petreceri sau pe stradă. El, însă, nu. De șapte ani, de când suntem împreună, mi-aș fi dat seama. Că-i un fel de om care nu poate să se ascundă. O minciună mărunțică, dacă încearcă, se înroșește la față ca un copil. Așa că, nu mă întrebați de astea...

Dar prietenii ce spun?

Prietenii... Prietenii nu zic mare lucru. Încearcă să mă încurajeze cu tot felul de fleacuri. Însă, nici ei nu cred ce spun. Mai degrabă îi încurajez eu pe ei. Pentru că, v-am zis: simt că nu-i mort. Și, dacă n-aș simți eu, ar simți Negruț - și-ar lătra anume, ar urla. Da', se vede că-l așteaptă. Stă cu ochii ațintiți spre poartă și cu urechile ciulite.

Privirea - de la câine la poartă. Apoi, lung, înlăuntru. Printre sorbituri scurte de cafea, ca într-un cuib subțire de sticlă - tăcerea. Pe marginea unei dale de beton, niște gândacii Domnului. O muscă - chiar pe marginea ceștii. Femeia - cu palma dreaptă evantai, o alungă.

Lucrează demult ca dulgher?

De când îl cunosc, chiar mai demult. A învățat dulgheria de la tatăl lui, care este dogar. Într-un sat din nordul județului. Ne-am cunoscut la liceul de construcții. El învăța la seral și eu la zi. Și la școală venea tot cu bicicleta. Eu eram în clasa a doisprezecea. El abia începea. Ne-am întâlnit chiar în prima lui zi de școală. A venit mai devreme, a legat bicicleta cu un lanț și un lacăt de gardul școlii și a intrat în școală. Eu îl vedeam din hol, privind pe fereastră. A intrat foarte timid și încurcat. Când m-a văzut, s-a înroșit la față. Și a zis „bună ziua!”. „- Bună seara!” – i-am răspuns eu, foarte înțepată, ca să-l pun la punct. Știți, noi, cei de la zi, ne credeam mai presus decât cei de la seral. Și-apoi, era și pe înserate. El a simțit înțepătura, s-a înroșit și mai tare. Domnișoară, mi-a zis, mă scuzați, eu sunt nou pe aici, unde se țin orele de la seral? În școală! – i-am răspuns cu deșteptăciunea mea de fetișcană înfumurată, dar amabilă și zâmbitoare, căci m-a privit curat, cu ochii lui verzi și mari, și m-am muiat. „În ce clasă sunteți?” „A noua C.” „A noua C este la etaj. Haideti, să vă arăt!” Am luat-o pe scări, două-trei trepte, înaintea lui, făcându-mă, să fiu sigură că-mi vede picioarele. Dar, când am tras cu coada ochiului, m-am dezumflat, căci el mergea în urma mea privind jenat în jos. Mi s-a făcut rușine și-am simțit cum, brusc, îmi ard obraji. L-am așteptat și-am urcat alături, până la capătul scărilor. L-am arătat clasa. El mi-a mulțumit zâmbind. Și-atunci, am știut că sunt îndrăgostită. În curtea școlii era un părculeț cu bănci de lemn. Am coborât împreună și ne-am așezat pe o bancă. L-am întrebat de ce a venit mai devreme cu aproape jumătate de oră. Mi-a spus că așa este el. Decât să întârzie, mai bine așteaptă. Era îmbrăcat sportiv, cu pantaloni albaștri, cu un tricou alb și pantofi ușori. Se vedea că-i îngrijit. L-am întrebat unde lucrează, cerându-mi scuze de întrebare. Mi-a răspuns, cu oarecare orgoliu, că-i dulgher pe un șantier de construcții. Și-atunci, eu iar am făcut-o pe deșteapta și l-am luat la întrebări din teoria pe care o învățasem în cei patru ani. Mai ales, din tâmplărie și dulgherie, ca să-l impresionez cu știința mea. El îmi răspundea la toate, zâmbind, oarecum, ironic. La sfârșit, m-a întrebat, la modul cel mai serios, dacă-l cunosc pe domnul Vinclu. Eu l-am întrebat dacă acest domn Vinclu lucrează în școală. El mi-a răspuns că da, oarecum. Pe la atelierul de tâmplărie al școlii. L-am promis că o să mă interesez și-o să-i spun mâine seară. Căutam un pretext ca să ne mai întâlnim. A răs cu chipul lui luminat, și ne-am luat la revedere. A doua zi, ce credeți c-am făcut? Am întrebat colegile dacă au auzit de unul domnul Vinclu. Domnu' Vinclu? Nu știu, n-am auzit! – îmi răspundeau. Poate pe la ateliere, pe undeva. M-am dus la un maestru de la atelierul de tâmplărie și l-am întrebat: „Nu vă supărați, domnu' Vinclu unde lucrează?” „Domnu' Vinclu? Da' ce treabă ai cu el, domnișoară?” „Știți, m-a rugat un prieten să mă interesez de dânsul.” „Dânsul lucrează și la noi, domnișoară.” „Demult?” – am întrebat. „Nu știu, că noi l-am găsit aici, când am

(continuare în pag. 22)

venit." Vorbea cu mine serios, dar - văzându-l că face cu ochiul către cei din atelier – cred că m-am intimidat. „N-ați vrea să-mi faceți și mie cunoștință cu dumnealui?” - l-am rugat eu. „Cum să nu, domnișoară! Se poate? Noi, de asta suntem aici. Haideți, să vi-l arăt!” Merge la o ladă cu scule, ia din ea un fel de echer din lemn, îmi apucă palma dreaptă, mi-o plimbă pe laturile unghiului drept al echerului și-mi spune: „Acesta-i domnu' Vinclu, domnișoară!” Și râde în hohote, cu toți cei din atelier. Am ieșit în fugă, plângând de rușine. După amiază, la sfârșitul orelor, am ieșit ca din pușcă din școală, m-am închis singură în camera de la cămin, și-am plâns în hohote... Dar, poate vă plictisesc cu poveștile mele...

desene de Elena-Liliana Fluture

Nicoleta ONOFREI

Momente

Seri reci încălzite cu palincă și vise de adolescenți. Abia căzându-ne hainele de fructe tinere și verzi ne dădeam mari zmei și ascunzând timiditatea în bătură făceam serenade și poante necioplite. Ne încurajam unii pe alții să facem năbădăi. Ceea ce nu credeam că putem avea vulgarizam. Și, iar ne încălzeam cu palincă. Aventură. Descoperirea se vrea palpabilă, altfel nu e pe bune. Trenuri, câini, poduri, canale, ploaie, parcuri mirosind a vechi și sinistru și fum, plimbări pe gratis cu autobuzul, cartofi prajiți prost, cruzi și uleioși, hmmm... las' că merg cu vin.

Cât de fricoși eram, orice pas era fatal, puteam fi descoperiți. Toate chinurile și haosul își găseau sublimarea și locul comun de întâlnire al nostru, al câtorva puștani diferiți în... sport. Totul dispărea, se liniștea, acolo eram legende pentru cei și mai mici decât noi. Acolo ne vărsam sărăciile, frustrările, repulsiile, fericirile. Sportul, care, am aflat mai târziu îndeplinește rolul de antibiotic la agresivitate. Era antibiotic la orice pentru noi. În afară de apă, puțină mâncare, nițel somn, și bineînțeles licoarea magică, mai că nu aveam nevoie de altceva. Jucam până și iarna pe zăpadă, chiar dacă nu sărea mingea, căci era vorba de un sport cu minge, și era musai să sară - da, domnilor și doamnelor este vorba despre jocul numit: baschet.

Zile fără bani pentru baruri sau săli de biliard, erau zile de chetă, cu mărunțiș în buzunare, țigări la bucată - da era mișto ca dădeau la bucată și kent pe vremea aia. Îți luai la bucată ce vroia mușchiu tău. Era o bucurie când mai venea cineva proaspăt, cu bani și ne puteam lua doza de biscuiței sărați și bere, una sau două, sau trei în zilele bune. Și așa făceam în zilele calde: jucam baschet până nu ne mai distingeam între noi din cauza întunericului iar tălpile erau pline de bătăuri. Săream gardul ăla roșu și ruginit și mergeam să spargem mărunțișul, să ne răcorim. Aveam blocurile noastre după care ne ascundeam. – Bă, ai văzut ce fază a făcut ăla? – Ceee, aaai, măi, n-are nicio treabă cu baschetu'. N-ai văzut cum aruncă nici nu se uită la coș, dă din bulan. - Da, da, da. - Și în mari comentarii de baschet ne prefăceam. Așa era și a doua zi, și a treia, până când se făcea frig și cartelul se muta de pe teren și de după bloc, în scări. Eeei, bine nu stăteam numai în scară, mai mergeam pe la unu pe la altu, ne mai uitam la un film, ne mai plimbam...

Victor CILINCĂ

TAINA ORAȘULUI INVIZIBIL

- Fragmente -

Sub pământ, unde groapa săpată în joacă de un copil devine deal, trăiesc verzușii: ei stau cu capul în jos, slujesc fiecare câte o plantă și se ofilesc odată cu ea, sunt mici de încap o mie într-o linguriță...

PIPERNICII: Șase, vine șefu! Sunați din suflățele, am învins! O să-i caftim!

FICĂȚEL: Ne-am predat, purtați-vă frumos.

Urcă și Bufnilă, șeful lor.

BUFNILĂ: Eu sunt căpitanul Bufnilă. Bufnesc, trosnesc și plesnesc pe oricine! Chiar și pe mine mă mai bufnesc, mă trosnesc și mă plesnesc, dacă-s supărat și n-am pe cine să bufnesc, să trosnesc și să plesnesc. E clar?

ZĂRZUC: Ba e clar, e limpede, e logic. Căpitanul Bufnilă, ai întârziat!

BUFNILĂ: Cum? Am întârziat, am umblat fleandura, am căscat gura pe drum? (*Își trage două palme*) Atunci merit trosc-pleosc-bum! Dar stai, n-am întârziat, pentru că n-am promis că vin. Am venit c-am venit, clar?! Și tu să taci când vorbești cu mine! Am să vă leg, am să vă bat și pe urmă mai vedem...

ZĂRZUC: Ce bine-mi pare! Spui exact ce trebuie, faci exact ce ne-am așteptat...

FLANEL: Zăruc, nu-l enerva...

FICĂȚEL: Poate ar trebui să ne mai predăm o dată? Nu i-o fi plăcut din prima...

UN PIPERNIC: Ascultă, șefu', ăsta zice că știe ce știe și că facem ce facem. Adică... ce facem?

BUFNILĂ (*Îi trage un pumn în cap*): Aici unu' gândește, unu' vorbește, unu'... Da... (*Îl trage pe Zăruc pe punte, înspre public*) Ce-ai vrut mă să spui, că v-ați așteptat?

ZĂRZUC: Nu pot să spun, că e secret. Am promis că nu spun.

BUFNILĂ: Nu zic la nimeni! Hai, că m-ai făcut curios, invidios, odios!

ZĂRZUC: Ne-au trimis verzușii ca să vă enervăm. Noi, ăștia de-aici, am avut un război cu satul Năsturel și am fost învinși. Verzușii ne-au prins și ce s-au gândit ei? "Ia să nu ne mai obosim noi, să-i pedepsească mai bine nerozii ăia de pipernici!" Și ne-au forțat să venim încoace...

BUFNILĂ: Chiar așa au zis, "nerozii ăia de pipernici"?! Îi sfărâm!

ZĂRZUC (*se gândește*): Ba parcă au zis "nerozii ăia proști de-ngheață apele de pipernici".

BUFNILĂ: Îi sugrum!

ZĂRZUC: Ba nu, au spus așa (*Bufnilă înghite în sec la fiecare insultă*): "fraierii ăia nerozi proști de-ngheață apele, pipernici lași, fricoși, fără minte și cu capul gol ca talanga". Așa au spus!

Prietenii lui Zăruc au sfeclit-o: se fac cât mai mici la fiecare insultă.

Uriășul Ficățel și cățelul-motan Flanel se ascund unul în spatele altuia până se termină puntea.

BUFNILĂ (*ii ies fuioare de fum pe urechi*): Deci așa au spus!

ZĂRZUC: Exact așa au spus. Că sunteți adică atât de proști încât o să ne pedepsiți voi în locul lor.

BUFNILĂ: Nooooo?! S-o creadă ei!

UN PIPERNIC: Da' nouă ne cam place să pedepsim!

BUFNILĂ (*îl aruncă, cu un pumn, peste bord*): N-o să îndeplinim noi porunca proștilor ăia de verzuși! Fricoși cu capul gol ca te..., ca tol...

UN ALT PIPERNIC: Ca talanga.

BUFNILĂ: Ca talanga! Ce-o fi aia "talanga"? Băieți, ușcheala! (*către Zăruc și prietenii lui*) Nu-i așa că nu ne-ați văzut? Nu-i așa că n-am vrut să vă luăm prizonieri? Nu-i așa că n-am vrut să vă tragem palme și pumni? (*ei îl aprobă din cap*) Atunci, la revedere și nu ne-ați văzut!

ZĂRZUC (*amuzat*): Păi, stai așa, pe noi cine ne mai pedepsește? Verzușii nu vor, voi nu vreți...

FLANEL: Nu le da idei!

FICĂȚEL: Lăsați, că ne pedepsim singuri!

BUFNILĂ: Să n-aud de pedepse, capete de talangă ce sunteți! Ce-o mai fi și aia, "talangă"?... Ba o să vă întâmpinăm cu sevă și rămă!

UN PIPERNIC MIC: Șefu', da' noi n-avem sevă, n-avem rămă...

BUFNILĂ: Atunci, să vă întâmpinați voi din partea noastră! Hai băieți, valea! Adică, pardon, "dealu"! Că ce-i vale pe pământ, e deal la noi. Săriți înapoi! (*se aude "huștiuluc" în serie*)

ZĂRZUC: N-am înțeles de ce vărsau verzușii apa din călimări.

ORBUL MĂRGĂRIT: Nu aveți de unde ști, dar nu era apă, ci lacrimi. Una dintre cele mai importante lucruri pe care verzușii le învață de mici la școală este Lecția de păsare. Când verzușii învață toată lecția, atunci sunt în stare să plângă chiar și atunci când florii pe care o îngrijesc îi cade o singură petală, smulsă de vânt, ba chiar să izbucnească în hohote atunci când se ofilește vreun fir de iarbă de pe meleaguri foarte îndepărtate. De aceia verzușii umblă mai tot timpul pe stradă cu ochii plânși. Cei cărora le seacă izvorul lacrimilor de atâta plâns, că ră după ei călimări goale. Și, atunci când le vine să plângă de la vreo foaie de ceapă prea iute, sau dacă văd că plâng mai mult decât se cuvine după vreun vecin ofilit cu care nu erau în relații bune, își strâng cu grijă surplusul de lacrimi pentru atunci când vor avea nevoie de ele. Atunci când li se ofilește vreo rudă mai îndepărtată, vreun salcâm din alt sat, vreun gard viu de dincolo de Marea Subterană, dacă nu-și mai amintesc de cei

(continuare în pag. 24)

ofiliți nici măcar cum arată și nu le prea vine să plângă, atunci picură totuși și ei, alături de ceilalți, lacrimi amare, din lacrimile strânse cu grijă, din timp, în călmarile prinse la brâu. (Pe fundal este proiectat un desen animat care ilustrează povestea orbului)

MĂRGĂRIT: De fapt, "zidurile" castelului sunt pereții unei cutii din plastic, pentru biscuiți, care cine știe cum a ajuns la noi sub pământ, îngropată. Atunci când era plină cu biscuiți, îngropată în aerul vostru, cetatea-cutie, care are trei compartimente, conținuse în prima despărțitură biscuiți mici în formă de peștișori, în a doua, biscuiți mici în formă de cerc, iar în ultima, biscuiți mici sub formă de biscuiți mici. (Proiectate desene "tehnice"-caricaturi cu castelul).

ZĂRZUC: Luna trecută mi-a dat mama o astfel de cutie, dar am mâncat numai biscuiții mici sub formă de pește, pe cei sub formă de cerc i-a crăntănit imediat Flanel, dar biscuiți sub formă de biscuiți nu a vrut să mănânce nici Flanel. Pe viitor am să fiu mai atent unde o să arunc astfel de cutii goale. Hai, mai povestește!

MĂRGĂRIT: Unul dintre cartiere (cel în care odată se găseau biscuiții ăia sub formă de cerc), e locuit numai de flăcăi și bărbați verzuși în toată puterea cuvântului. Al doilea cartier (unde au fost cândva biscuiții în formă de peștișori) e locuit numai de femei și fețițe verzușe. Încă mai miroase, cred, a biscuiți în cartier, pentru că, se știe, fetele se dau cu mult parfum, iar parfumul la modă nu e altul, de câțiva ani, decât parfumul de biscuiți în formă de peștișori. Abia în cel de-al treilea cartier poți vedea pe stradă atât verzuși-bărbați, cât și verzuși-femei. Cartierul e plin de cofetării și cinematografe, de locuri de plimbare și ringuri de dans în aer liber. Dar spionii prințesei au aflat că multe cofetării sunt ale piraților pipernici, care cumpără ciocolata de la minierii de ciocolată verzuși chiar cu banii pe care-i fură de pe corăbiile verzușe...

ZĂRZUC: Dar de ce trăiesc separat verzușii și verzușele?

MĂRGĂRIT: Păi, se știe, bărbații vor să conducă ei la serviciu și în familie. Dar și femeile vor același lucru. Nici unii, nici alții, nu se simt bine să fie conduși. Ție ți-ar plăcea ca, la școală, colega ta de bancă să te oblige să-i cari ghiozdanul? Ei, mă rog, dacă asta îți face ție plăcere, este cu totul și cu totul altceva! Și la noi, cine vrea să care ghiozdane, să danseze sau să se ducă la film cu o fată, n-are decât să sară gardul ăla înalt, care a despărțit cândva biscuiții minunați de cei obișnuiți. Dincolo de gard este Cartierul de Distracții, unde nu există conducători, iar femeile verzușe sunt egale în drepturi cu bărbații verzuși. Dacă vreunul nu mai suportă egalitatea, dacă altul face vreo obrăznicie, sau dacă pur și simplu cineva vrea să vadă din nou cum e să fii de capul tău, n-au decât să sară gardul înapoi. Cartierul bărbătesc se mai cheamă și Cartierul Muschiuloșilor, pentru că acei mai slăbănogi verzuși nu sar niciodată gardul la distracții, ca să-i vadă cineva...

ARTA CIBERNETICA

CyberPoems

Măcar de-aș avea o mireasă în mine
cu eclipsa de dincolo de ani rătăcită
în poziția ta vândută pe un braț de lemne
voi respira oxidate miresme
de inducții bolnave
dimineața lucrurile
intangibil vor merge

Stropi de fluturi nocturni
moartea atârnă de circumstanță
arc de spânzurătoare
precum un semn neînțeles
precum singura pasăre
ce se așază lângă tine

Mai apare-mă
biserica aceasta care și-a înghițit clopotul
ne iubește pe ascuns
urmând un drum de izvoare tălâmba
patria sferelor
mai aproape de vârstele mele
Bezna se suie prin cap
mai să-mi încurce neuronii
noaptea mea spre vulcani călătoria și-o scurge
Verde de tristă e dragostea aceasta.

Apollo

Biblioteca V. A. Urechia

Salonul Literar

Joi 17 septembrie 2009, la orele 17, în sala Eminescu a Bibliotecii V.A. Urechia din Galați a avut loc o nouă întâlnire a Salonul Literar, întâlnire prilejuită de lansarea cărții "Zodia maimuțelor" a scriitorului Constantin Vremuleț. Cocheta sală "Eminescu", amenajată de curând special pentru a include aceste evenimente culturale, a fost inundată de scriitori și publiciști, editori și oameni de cultură, pe scurt, a avut parte de un public select.

Teodor Parapiru, cel care a și moderat întâlnirea, a apreciat din start că volumul "Zodia maimuțelor" este un roman în care nu trebuie să ne așteptăm să întâlnim duioșia, înțelegerea, în care întâlnim o lume dură, lăcomă, prevenindu-ne astfel că avem de-a face cu un roman dens, scris de autor cu "îndârjire". El probează în cel mai convingător mod forța de prozator a lui Constantin Vremuleț.

Criticul Nicolae Colceru s-a referit la roman ca la o lucrare de maturitate artistică a scriitorului, plin de experiența altor cărți publicate anterior. El a încadrat lucrarea în categoria romanelor politice, dar a apreciat în același timp că poate fi socotit a fi și un roman de dragoste, manifestându-și însă regretul că protagonistul iubirii este ucisă până la urmă de către autor într-un mod prea brutal și neașteptat. Astfel, după N. Colceru, autorul nu lasă loc niciunei speranțe, nu ține deloc seamă de faptul că "dacă dragoste nu e, nimic nu e".

Scriitorul Dan Plăeșu a considerat că romanul lui C. Vremuleț este în realitate un roman foarte puternic, că se prezintă ca o carte scrisă "la mânie", dintr-o singură suflare, fără a lăsa vreo șansă niciunui spot luminos, fie el și slab, introducându-ne și menținându-ne cu consecvență într-un peisaj apocaliptic.

Dimpotrivă, Ioan Toderiță a catalogat romanul lui C. Vremuleț ca fiind unul de factură postmodernistă, în care se distinge cu claritate un "realism al existentului".

În fine, criticul Constantin Trandafir, sosit special de la Ploiești pentru această întâlnire - cu cartea mai vechiului său prieten "Mache" - pornind de la condiția de autor provincial și apreciind că nu există provincialism în literatură decât atunci când literatura este de proastă calitate și că dacă aparții literaturii atunci aparții țării, aparții lumii întregi, a constatat că, după circa treizeci de ani de experiență în ale scrisului, Constantin Vremuleț, în comparație cu mulți alți scriitori "grăbiți", nu este deloc un prolific, reușind să ne ofere numai vreo opt cărți până acum, dar toate de substanță. În privința romanului lansat, îl consideră un roman parabolă, compozit și plurivalent, un roman de factură clasică dar de actualitate, având suficiente argumente pentru a susține că democrația din zilele noastre seamănă foarte bine cu cea prezentată în carte.

Considerându-l pe autor un scriitor puternic, viguros, criticul C. Trandafir a apreciat că lipsa de deschidere a acestuia peste granițele gălățene va fi compensată în viitor, fiind convins că posteritatea îi va face dreptate.

În final actorii Vlad Vasiliu și Gabriela Teodoru de la Teatrul Dramatic "Fani Tardini" din Galați au lecturat pentru public din cartea scriitorului C. Vremuleț și din poezia marelui poet național Mihail Eminescu.

Redacția

Petre RĂU

Cuvântul care vorbește

Nu cred în afirmația «datele vorbesc de la sine». Cei care cred în așa ceva se tem să meargă mai departe. Se opresc doar la limita dintre mirare și interpretare și refuză să mai atribuie vreo semnificație subiectului. Pentru aceștia mirarea este, de regulă, ultima lor stare. Atitudinile pot fi diverse, reacțiile de asemenea. Însă cel care nu se oprește la mirare are de ce să-și pună problema interpretării și accepțiunii imediate, întrucât este dotat pentru așa ceva. Adică are o minte mai analitică.

Un om simplu, de la țară, se va mira poate dacă i-ai spune că omul a ajuns pe lună, dar nu va face mai mult de atât. Și este de înțeles această atitudine. Nu are cu ce să descompună ideea, să o interpreteze, să-i dea o valoare în afară de cea intrinsecă: mirarea.

Nu puține sunt manualele care tratează problema metodelor științifice și par să sugereze că s-au obținut date perfecte printr-un act de percepție directă al unui observator, de exemplu, savantul în laboratorul său. Dar aici nu se ține seama de faptul că ideile, în general, se dezvoltă lent.

Datele rezultate din experimentele moderne, date care de regulă sunt mai complexe decât cele existente până atunci, necesită o amplă interpretare, intervine un nivel ridicat de "abstractizare". Scopul unui experiment modern proiectat este acela de a crea informație, de a face să țâșnească un rezultat surprinzător, dacă este posibil, și în orice caz, să producă «date» noi. Dar fără interpretarea lor de către inițiați, aceste date nu trebuie să fie folosite imediat și aruncate în gura "marelui public". Această greșeală o întâlnim des în practica informațiilor de tip știri. Deși aceste informații trec și ele în prealabil și cel mai probabil printr-o procedură de filtrare și interpretare (vezi, de pildă, regula confirmării din trei surse distincte), totuși multe dintre ele ajung eronat la public și necesită retractări deseori tardive.

De fapt, afirmația cum că «datele vorbesc de la sine» nu se susține prin nimic. Dacă e vorba despre un experiment, căci mai ales în astfel de situații apar date noi, nici în acest caz afirmația nu are acoperire. În cazul unui experiment de tip școală, să zicem unul de laborator, datele doar "probează" o lege cunoscută, nu fac altceva decât să întărească regula, și ea cunoscută, deci aceste date «nu vorbesc» nimic, ci doar confirmă ceva.

Dacă avem de-a face cu un experiment real, științific, într-un laborator de cercetare, atunci datele rezultate ori nu au cum să vorbească de la sine fiindcă

nu spun nimic în afară de fapte banale care, de regulă, sunt aruncate la coș, ori nu au cum să vorbească pentru că sunt prea noi, uneori "ciudate", și deci trebuie mai întâi să fie interpretate ca să poată spune ceva.

În sfârșit, dacă nu e vorba despre un experiment, de pildă să zicem că sunt pur și simplu niște date informaționale, atunci iarăși nu au cum să vorbească de la sine, întrucât doar ne informează cum ar trebui să ne comportăm sau să acționăm într-o direcție sau alta. Să zicem că la "Cum va fi vremea" se anunță că mâine vor fi 40 grade afară. Ce ne spune asta? Dacă azi a fost o vreme cu numai 12 grade temperatură, atunci informația într-adevăr poate să ne surprindă și să ne ridice niște semne de întrebare, deci nu vorbește de la sine, ci doar trezește suspiciune și neîncredere. Dacă azi a fost o vreme cu 35 de grade afară, nu trebuie să fim prea mirați de faptul că pentru mâine s-au anunțat 40 grade, deci nici de data asta informația nu ne spune mare lucru.

Desigur, cu un oarecare risc asumat, aș putea întări aici ideea după care niciodată nu a fost adevărat că «datele vorbesc de la sine». Chiar și observarea "directă" a unui obiect familiar, să zicem, a unei stele, nu presupune doar un lung proces de asimilare de cunoștințe, ci și cunoașterea acumulată de omenire în decurs de mii de ani.

Se obișnuiește să se spună, iarăși cu mare ușurință, de exemplu în urma unui sondaj de opinie, că unele date vorbesc de la sine. Dar nu se ține seamă că aceste date au fost prelucrate în baza unor proceduri complexe și apoi interpretate. În situațiile în care așteptarea coincide cu rezultatul, datele nu ne spun nimic, ci doar confirmă. De multe ori însă printre date pot exista elemente ascunse privirii directe. Din acest motiv, însăși statistica nu se oprește doar la culegerea și introducerea, sortarea și prelucrarea datelor, ci are nevoie și de o fază intermediară pentru confirmarea datelor prin teste (testarea ipotezelor de independență a datelor).

Iată, de pildă, o greșeală întâlnită destul de des. Din date statistice aflăm că delincvența în rândul tinerilor înregistrată în ultimul an a scăzut cu circa 25%. Avem dreptul să afirmăm că această dată este una care vorbește de la sine? Nicidecum. Dacă nu o corelăm cu altele asemănătoare (de pildă, cu cele din anii anteriori), obținute în aceleași condiții, atunci aprecierea imediată poate fi una eronată.

O atitudine corectă ar fi aceea de a accepta că nu datele trebuie să se muleze după părerile noastre, ci noi trebuie să ne construim părerile pe baza datelor. De-a lungul istoriei s-a întâmplat nu de puține ori să fie înregistrate eșecuri răsunătoare atunci când au fost luate măsuri fără a se experimenta în prealabil. De aceea ar fi indicat să nu ne bazăm pe afirmații de genul «datele vorbesc de la sine», mai ales în problemele foarte importante. Se poate întâmpla ca o simplă verificare a datelor să fie suficientă pentru a descoperi că realitatea ne contrazice în mod evident.

Virgil COSTIUC

într-o frumoasă zi din viața mea

sap șanțul din și spre hazna
 un impuls în preajma lucrurilor
 o cazma o lopată un târnăcop
 hălci de pământ
 cioburi de oale
 amprenta olarului
 a calfei dospită cu vin
 ulei de măsline
 pește în sărătură
 rotirea focului pâlpâit
 saliva torentului din plămân
 o cazma
 o lopată
 un târnăcop
 prin el va trece o conductă din p.v.c. plus cot plus
 derivații

terminate cu-n scaun alb de toaletă
 sap șanțul
 nu știi unde va ajunge
 decopertez o hartă cu fire telefonice
 rădăcini de iarbă
 trag de primul
 sirena unui vapor mă umple de vibrații
 lovindu-le ard un fitil bickford
 o iminentă implozie
 cineva ascultă la un capăt vociferează din
 amfiteatru „degeaba alergi șanțul te va ajunge
 gunoaiile sunt ultima parte din lume”
 o pungă de oase aruncată la picioare
 deasupra materia rămâne
 lovești cu târnăcopul
 tai rădăcinile cu ferăstrăul
 smulgând din pereți casei
 umbre cu fața la pământ
 un butoi de tablă plin cu apă încălzită de soare
 îmi va spăla spatele de solzii peștilor
 încrustațiile nisipului
 concavitatea razelor de lumină
 țipătul cormoranului adâncindu-se pe riduri

sap șanțul
 să nu înghețe dejecțiile umbrelor următoare
 copiile intraductibile ale poemelor de cafea
 un arsenal de scule am la îndemână (la ce mai
 folosesc oare)

dintr-o parte în alta
 o cazma o lopată un târnăcop

pata din radiografie

am făcut dragoste pe-o plajă
 acolo i-am găsit
 scoica umedă între șolduri
 noaptea lumina trandafiriu sanatoriului
 gondolă legănată
 nu era nimeni la vâslă
 nimeni să bată un clopot
 avea în șold încastrat un șurub de argint
 imobilizând două oase
 povestea pipăindu-l
 să nu mă sperii
 ochii de lumină și neîncăpători
 mi-a pipăit locul din trup
 unde urma să mi-l împrumute
 „să vezi că nu doare”
 (trecea un fluture pe coridorul spitalului
 proiecția neonului galben
 pe o stradă
 un sportiv ori o balerină)
 la învârtit în sensul acelor de ceasornic
 (nu mă mai săturam de atâta durere)
 până ce trupul l-a asimilat
 masând locul
 o pată pe-o radiografie
 nisipul s-a pietrificat într-o placă sângerie
 repeta pentru ea
 „vezi că nu doare”

catargul

(cel mai bun film al tuturor timpurilor)
 regizorul avea un ochi
 cu pleoapa basculând în interior
 pământ roșu
 celălalt avea grefat un transfocator
 glisând prin trei stări
 ultimul acoperit cu cernoziom
 scenaristul purta numai o mână validă
 a doua avea la cot un toc în formă de cruce
 peniță în loc de falange
 călimara o purta între ochi
 de câte ori scria își ștergea lacrimile
 actorul pentru veridicitate
 a fost luat de pe stradă
 rolul jucat era scenariu utopic
 „cenușă ori diamant”
 împingea un landou
 prin dreptul unei scări
 undeva în fundal un comando
 executa trageri cu rachete inofensive
 motor:
 eroul principal a fost lovit mortal de o schijă
 stop-cadru a surprins mâna încleștată
 într-un ultim spasm pe landoul cu manechin
 iar la montaj
 s-a colorat manual
 sute de metri de peliculă
 fotogramă cu fotogramă

Radu VARTOLOMEI

Brunswikerul¹ negru

Soarele nu avea curajul să apună în culori metalizate peste mahalaua hoților de fier vechi, așa că pleca acoperit de fum ca numai pentru a trage o țigară și apoi să revină, să le vegheze complice munca.

Într-una din curțile mahalalei un băiat cu mintea mult prea tânără pentru corpul său prindea chingile unui harnașament mai mult improvizat.

- E bine așa, tată? I-a întrebat fata bătrână.

- Da mă! E bine! I-a răspuns o voce cu trăsături atât de brutale încât păreau turnate în fontă fără măcar să îl privească.

Peste puțin timp va fi beznă, dar până și mâinile băiatului puteau, fără văz, să potrivească harnașamentele ce le aranjaseră de sute de ori înainte.

Căruța era gata, băiatul aștepta în spate în timp ce bărbatul de fontă trăgea din țigara lui ieftină.

- Hai fă, că după tine stăm! zise bărbatul între două fumuri resemnate.

Din camera ce a avut cândva pereți albaștri înflorați, dar care de mult se acoperiseră de funingine ieși o creatură cu fața atât de tăbăcită încât cu greu se mai putea zări frumoasa pe care un bărbat o iubise.

Soarele dispărut de abia acum avea curajul să-și arate adevăratele culori.

Băiatul bătrân mai arunca din când în când o privire spre ele, uitându-se la o poză veche decupată dintr-un manual de istorie de mult scos din uz.

„Așa o să fie și uniforma mea!” și-a zis zâmbind.

- Auz? Treci di dischidi poarta aia să ieșim cu căruța! i-a zis bărbatul aruncând țigara sub roata uzată.

Băiatul sări și dezlegă cele două foi de placaj luat de pe cine știe ce șantier cu fițe al orașului.

- Gata! Bre... da a vinit ordinu' de chemat la armată?

- Nu, mă! Da' tre' să vină, i-a răspuns bărbatul privind la nevasta lui.

Aștepta de ceva vreme ordinul acela! Cam de când l-au chemat prima dată, adică pe când s-a fălit celor de la recrutare ce bun călăreț este el și ce bine se înțelege cu caii. Da! El era un bun călăreț! Pe vremea când îl avea pe Hussar, călărea într-una.

Ce cal bun mai era și Hussar! Iar el era copil pe atunci! Era în școala generală, iar profesora de istorie, diriginta lui și toți ceilalți profesori spuneau despre el că este un geniu. Diriginta le povestea despre cavalerie, cum băbăți curajoși și caii lor repezi stăpâneau câmpul de luptă, iar el repeta cu Hussar seară de seară atacuri triumfale împotriva oștirilor din timpuri barbare până în epoca lui Napoleon.

În timpul bătăliei de la Waterloo s-a întâmplat tragedia. Când el și armăsarul roșu stăteau drepti așteptând trâmbița de atac o mașină germană ce nu i-a observat a frânat brusc, sperindu-l pe Hussar. Proaste mașini mai fac nemții aștia!

El a căzut. Băiatul nu a mai fost la fel. Iar clasa a șaptea a fost ultima lui clasă la școală. Cei de la spital au fost buni cu el. Ce contează că nu se mai putea ține... se mai întâmpla și la alții!

Hussar nu avea nici o vină, dar tata a venit într-o seară beat, și-a amintit de băiatul lui cel genial, iar armăsarul cel roșu... Ei bine armăsarul cel roșu nu a mai fost.

Cât a mai plâns!

Pe calul său cel nou l-a găsit în oraș când chipul de gărgui al băiatului împodobește intrarea unei biserici cu pretenții de catedrală.

Stătea acolo cu mâna întinsă, așteptând, când l-a văzut păscând puțina iarba de pe marginea drumului chiar în fața sediului poliției din orașul său cu pretenții. Calul a mâncat colțul de pâine pe care i l-a întins, atât de flămând era, iar mai târziu, când un grup de tuciuiri au vrut să îi fure pomenile, l-a apărut.

De atunci îl aveau, i-a spus Ulan. Tata l-a pus să tragă la căruța ce aproape seară de seară făcea drumul până la haltă ca să se încarce cu fier vechi, care era apoi vândut către directorii colosului siderurgic ce hrănea orașul.

- Bă! Nu mai dormi și treci în fața calului de-i spune să facă liniște, că nu vreau să ne prindă patrula pi aici!

Băiatul sări iarăși din căruța și îi șopti ceva calului ce apoi pășea în urmele „adidașilor” de căpătat.

Erau la gard. Ai lui l-au lăsat cu căruța afară să o țină ascunsă și calul liniștit, nimeni nu trebuia să îl audă, iar când ei ieșeau cu fierul din depozit, el trebuia să tragă aproape ca să îl încarce.

Lui nu îi părea rău. Calul mai mânca un colț de pâine.

- Ulane! Ce zici? Crezi că aștia m-or lăsa la armată cu calu' meu? Ci bini ar fi, mă! Adică să ni chemi pi amundoi! Ulan ar fi fost cal bun la armată. E curajos. Nu e el așa de roib cum stă bine unui cal de trupă, dar te puteai baza pe el oricând. Cei de la armată i-ar aprecia, pe băiat l-ar îmbrăca în uniformă roșie de paradă, iar calul va fi în sfârșit bine hrănit și îngrijit.

¹ Brunswikerii au fost un regiment al junkerilor Sfântului imperiu roman de națiune German desființat de către Napoleon în 1804. Acest regiment de cavalerie ușoară a fost distrus în timpul bătăliei de la Waterloo, fiind ultimul regiment al unui stat ce încetase să mai existe de un deceniu. Nu au rămas decât ca o notă de subsol în istorie și prin uniformele lor negre cu caschetă împodobită de către stema craniului cu cele două oase ce vor deveni simbolul SS-ului nazist de mai târziu și care au simbolizat aspirația lor de a lupta până la moarte pentru stat și conducător.

(continuare în pag. 30)

Stela IORGA

America între două avioane

Un reality-show din care se poate învăța ceva este cursa în jurul lumii, intitulată „The Amazing Race”.

Foarte pe scurt despre ce este vorba. În competiție intră 12 echipe formate din câte două persoane, care se cunosc una pe alta, și care primesc câte o sarcină în câte o țară, unde îi trimite jocul. Biletele de avion sunt gratuite, la începutul fiecărei etape a cursei li se dă o sumă de bani și ... restul depinde exclusiv de abilitățile, cât și de norocul ori ghinionul fiecărui competitor.

Startul se dă din U.S., iar participanții sunt trimiși în colțuri ale lumii, să îndeplinească diverse sarcini. Unele dintre acestea țin de specificul fiecărei țări, pot fi amuzante (de ex. să mănânci supă de ochi de oaie), ciudate (să bei un păhărel de votcă în echilibru, pe o sabie de cazac, să înveți un yodler, să dansezi într-un trib african, să cobori în rapel de pe o clădire amețitor de înaltă), ori care îți pun inteligența la încercare cât și memoria vizuală.

În etapele cursei, concurenților li se pune la dispoziție o mașină să o conducă. În ultimă instanță totul depinde strict de inteligența fiecărui participant de a se descurca în condițiile specifice unei țări, folosindu-se de limba lui nativă.

Toate obstacolele trebuie trecute într-un timp cât mai scurt, fiindcă funcție de ordinea sosirii la capătul fiecărei etape, câte o pereche este eliminată, ca în final să rămână numai trei perechi care se vor lupta pentru marele premiu al cursei : un milion de dolari!

Cam aceasta este cursa.

Pentru filmările deosebite și pentru calitatea lui de documentar, reality-show-ul a fost premiat cu Oscar-ul pentru această categorie de filme.

Dacă urmărești cu atenție filmul observi cu ușurință anumite trăsături comune de caracter ale americanilor. Prima e că sunt lipsiți de inhibiții. Într-o țară străină fiind, iau totul ca pe o provocare, căutând să găsească și elementul distractiv al obstacolului pe care-l au de trecut. Fiindcă trebuie să conducă uneori pe distanțe mari, remarci că sunt buni navigatori pe șosele. Socializează ușor cu oamenii, privindu-i cu încredere. Sunt copilăroși, dar în egală măsură extrem de pragmatici.

Am remarcat cu umor, că pe ultima sută de metri, când mai sunt doar trei echipe în competiție, fiecare face totul posibil până la minciună și înșelăciune pentru a pune mâna pe premiul de un milion. Nu contează nimic : prietenia, camaraderia de până atunci, amiciția, iubirea etc. Nu au nici un scrupul în a-și ajunge scopul. Este teribil de amuzant

(și de instructiv, hehe) să vezi ca telespectator ce le trece prin cap pentru a se împiedica unii pe alții să pună mâna pe premiul de un milion de dolari !

Sunt extrem de politicoși, chiar dacă, fiind competiție, sunt mereu pe fugă mare. Nu există situație în care să nu zică „mulțumesc” operatorului de la aeroport, taximetristului, celui care le-a dat informația necesară, celui care i-a condus până la destinația prevăzută în obstacol ș.a.m.d. „Thank you”, spus cu curtoazie și recunoștință, însoțește permanent americanul aflat în țări străine de a lui.

Apoi ce se mai observă. Puternicul spirit competitiv. Chiar dacă datorită unui ghinion, ori numai ca rezultat al propriei inabilități concurenții ajung pe locul ultim și știu că vor putea fi descalificați, nu renunță la efectuarea probei pe care o au de trecut, până în ultima clipă, când li se spune în mod oficial că au fost descalificați. Oricât de stupide ar fi (uneori) probele pe care le au de făcut, oricât de târziu ar fi în noapte, ei tot le fac cu speranța că altcineva este de fapt pe locul ultim, nu ei. Mentalitatea de învingător nu îi părăsește de fapt toată cursa.

Ce este și mai emoționant e faptul că am văzut în această cursă și persoane cu dizabilități, față de care concurenții se comportă absolut normal. Într-una din seriile pe care le-am vizionat, participa alături de verișoara ei și o piticuță, de sub un metru înălțime, pentru care lumea era prea înaltă și prea mare. Ei bine, cuplul Charla și Mirna au ajuns până în finala de trei perechi, străbătând continentele, una alergând normal, cealaltă abia, abia târându-și picioarele micuțe, pierzând milionul de dolari total pe nedrept mi s-a părut mie, fiindcă strădania piticuței de-a lungul cursei ar fi adus lacrimi în ochi și celui mai insensibil om.

Iar în actuala serie, participă la cursă un băiat surd, căruia mama acestuia, care concurează alături de el, trebuie să-i traducă permanent ceea ce spun ceilalți concurenți, cât și oamenii în genere.

Fiindcă pe parcursul unei curse se pot vedea o mulțime de aspecte umane, care ies la suprafață datorită situațiilor create de specificul oferit de țara respectivă, la contrapartidă poți vedea și unde sunt mai prietenoși oamenii.

Ei bine, cei mai prietenoși și săritori întru ajutorare au fost oamenii din India, care, mai mult, au și pus osul la treabă și au ajutat participanții să-și îndeplinească sarcinile, i-au condus apoi către punctul de întâlnire final, îndrumându-i pe străzile supraaglomerate ale Mumbai-ului, ori Bombay-ului. După ei imediat vin negrii din Africa, la fel de prietenoși și săritori. Cei mai cumsecade, care s-au oferit chiar să-i conducă personal către punctul de întâlnire au fost sud-americanii, dar și un număr de alte nații, pe care nu le mai enumăr aici. Cei mai cunoscuți mie au fost rușii, care au ghidat, pas cu pas, cu amabilitate, concurenții până la destinație, fără să ceară un cent.

(continuare în pag. 30)

Cei mai reci și necooperanți au fost polonezii și cehii, dar au fost singurii care știau să vorbească engleza totuși.

În rezumat, am spus până acum numai despre calități ale americanilor. Firește că un reality-show nu este un barometru național. Este doar o miniatură, o mică felie de viață. Ce nu știau și nu puteau americanii, totuși? Pai nu știau nicio limbă străină în afară de americană și nu erau reflexivi deloc.

Totuși îmi amintesc de un cuplu de asiatici, care s-au comportat loial toată cursa și tocmai fiindcă așteptaseră o altă echipă au pierdut din timpul necesar calificării în etapa următoare și au fost descalificați. Au fost singurii care au spus că nu regretă faptul că au fost loiali celorlalți și că au jucat conform propriilor lor reguli de viață.

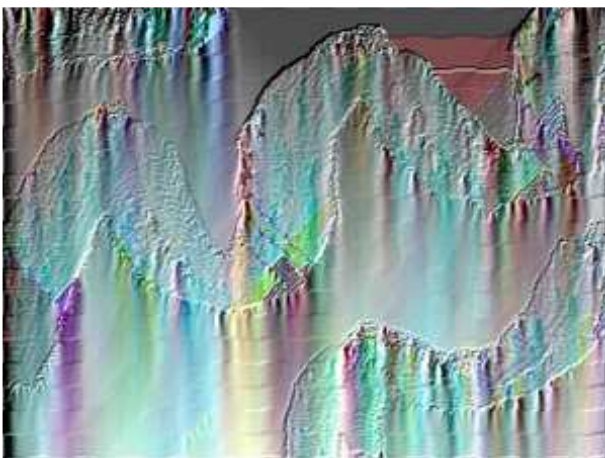
Și apoi o echipă de doi evrei, care s-au oprit din nebuneasca alergare contra cronometru preț de câteva minute bune pentru a aduce un tribut celor morți la Auschwitz.

Și ce voiam să spun cu toate acestea ?

Că noi ca români am avea ceva de învățat de la curajul și determinarea și pofta de viață a americanilor, cât și de la politețea lor, care este aproape o a doua natură. În oricât de dificile situații i-am văzut de-a lungul atâtor serii, nu am auzit nici un „fuck”, „shit” sau altele.

Și totuși în afară de mușchi, abilitatea de a găsi un drum într-o metropolă, a sări cu capul în jos de pe un baraj gigantic și politețea de zi cu zi, mai există ceva pentru care trebuie să lupti mai abitir ca pentru un milion de dolari : creșterea interioară.

Tare mă tem că americanilor le lipsește clipa contemplației de sine, pentru care în dorința lor de competiție, aș vrea să o văd cu ochii minții.

desen de Carmen Racoviță

Calul nu i-a răspuns. Poate că săracul animal îi credea pe mahalagii ce îl tot chinuiau pe băiat spunându-i că la armată nu mai există cavalerie, că tancuri grele din fier aleargă acum pe câmpuri, iar dușmanul este atât de departe încât rar îl mai vezi pe cel ce îl omori. Ce tâmpenii! Cică nemții ar fi fost cei care au inventat așa ceva. Nebună nație! Cum să scoți tu frumusețe de cai și să îi înlocuiești cu buldozere și mai ales, cum să omori de așa de departe dușmanul? Cum să nu îl vezi dacă e dușman bun sau rău?

Peste colosul siderurgic o lumină roșiatică se ridică, în timp ce sirenele sunau lung. Băiatul privea. Un cal înalt și roșu se cambra în pădurea de hornuri. Muncitorii pitici au venit dincolo de gard să îl priponească de frâie cu apă pe uriașul năvălaș, dar nu au reușit decât să îl enerveze mai tare. Armăsarul roșu a pocnit din copite făcând pădurea să tremure. Ulan era speriat, în orice moment ar fi putut să o rupă la fugă și să distrugă căruța. Băiatul încercă să îl liniștească și, ca precauție, l-a scăpat de căruța incomodă și l-a lăsat să facă trei pași în spate. El tremura lângă calul său. În orice moment gura armăsarului de foc i-ar fi putut înghiți așa cum părea să-i fi înghițit pe toți ceilalți Hussari și Ulani din lume. Muncitorii trăgeau cu frâiele lor de apă dezechilibrând armăsarul, acesta căzu dărâmand unul din copacii de fum, dar se ridică mai furios. Băiatul încăleacă, pe ai lui îi va căuta mai încolo, într-un final armăsarul acela va trebui să se liniștească.

Calul măsura câmpul în pași mari, dar hussarul de foc părea să crească mereu în spate. Acum avea probabil deja două sute de metri... poate trei sau chiar un kilometru în înălțime.

Ulan era acoperit de spume. S-a prăbușit obosit pe malul unuia din cele trei râuri ce mărgineau teritoriul orașului și a așteptat ascuns de digul înalt. Armăsarul a tropăit toată noaptea, a alergat la galop dintr-o parte în alta a uzinei și a păscut ca pe o poiană orașul cu mahalaua hoților de fier vechi.

Băiatul a plâns cu fiecare scânteie înaltă aruncată de copitele nepotcovite, cu fiecare tunet și nechezătură. Dimineața armăsarul plecase din orașul distrus, probabil nu mai avea ce să pască între betoanele arse, în locul lui, ponei mici de foc mâncau pârlougele de pe dig.

Băiatul a încălecat, orașul nu mai era, s-a dus cu tot cu unitatea lui de care de luptă, cu uzina și cu mahalaua hoților, așa că el a plecat pe drumul cel gol spre județ.

La primele ore ale dimineții, într-o tăcere ca de după sfârșit, un Hussar înnegrit de atâta fum călărea țațos ca la paradă o mârtoagă slabă și murdară. Îi întreba pe toți cei pe care îi întâlnea pe drum, cu gesturi ofițerești, dacă știu cumva unde și-ar putea găsi regimentul cu nume ciudat.

ANTARES

Cum s-a desfășurat Festivalul Internațional “Serile de literatură ale revistei Antares”, 2009

Festivalul Internațional “Serile de literatură ale revistei Antares” a ajuns, iată, la cea de-a XI-a ediție. Adunând “forțe” importante ale literaturii române dar și numeroși oaspeți de peste hotare, nu trebuie să ne mirăm că festivalul de la Galați a început, încetul cu încetul, să ocupe un loc important pe podiumul festivalurilor de acest gen din țară și din străinătate.

Programul festivalului Antares 2009

Despre însemnătatea festivalului pentru orașul Galați s-au scris și s-au spus multe până acum. Însuși sufletul acestui festival, poetul Corneliu Antoniu, aprecia cu numai două ediții în urmă: “Festivalul «Antares» este un câștig real pentru Galați, în sensul că, pentru câteva zile, el devine o capitală europeană a spiritualității, oferind posibilitatea de a fi cunoscut în lume ca și centru cultural, nu numai economic”.

Iată, ca exemplu, cum s-au desfășurat evenimentele din cadrul ultimului festival “Serile de literatură ale revistei Antares”, ediția a XI-a, 2009.

Festivalul a început pe data de 28 mai, într-o joi, și a ținut până luni, 1 iunie. În prima zi au sosit aproape toți invitații din străinătate: Mexic, Egipt, Belgia, Germania, Norvegia, Austria și Italia, dar și o bună parte dintre scriitorii români invitați din alte localități decât Galați și Brăila. Toți au servit masa și au fost cazați la hotelul Faleza din Galați, o gazdă binecunoscută, devenită de acum tradițională.

Peter Sragher și Corneliu Antoniu în prim plan, alături de scriitorii sosiți de peste hotare

A doua zi, la ora 10:00, s-a făcut deplasarea la Brăila, ca oaspeți ai Liceului Pedagogic Perpessicius, întâmpinați de poetul Constantin Gherghinoiu, directorul liceului. Aici invitații au susținut, în fața elevilor - și nu numai - un frumos recital poetic. Manifestarea s-a bucurat de un succes real, fiind difuzată și pe postul național de televiziune TV Cultural.

În aceeași zi, la orele 17:00, la Galați, a avut loc prezentarea volumului „Portretul scriiturii” de Viorel Ștefănescu. Lansarea cărții a fost susținută de scriitorul și criticul Gheorghe Grigurcu, dar și printr-o însemnare specială transmisă, de la mare distanță, de poetul Mihail Gălățanu.

Cartea “Portretul scriiturii”, lansată la festival

Deschiderea oficială a festivalului a avut loc sâmbătă, 30 mai, orele 11:00, la Muzeul de Artă Vizuală, unde au fost prezentați toți invitații și juriul festivalului. În prezența unui numeros public au fost vizionate două filme ale edițiilor anterioare realizate sub îngrijirea poetei norvegiene Odveig Klyve și un recital poetic de excepție susținut de invitați. De remarcă recitalul grupului de actori și scriitori din Belgia, care a fost susținut cu aplauze îndelungate de către publicul entuziasmat.

(continuare în pag. 32)

Recital de poezie flamandă la Muzeul de Artă Vizuală

În aceeași zi, la orele 17:00, oaspeții au fost invitați într-o croazieră pe Dunăre, la bordul navei „Steaua Polară” a liceului de marină. Aici au avut loc mai multe manifestări, dintre care, merită menționate următoarele:

- prezentarea cărților *Et in America* a lui Mihaela Albu și *Și atunci ar fi trebuit să vorbesc*, de Dan Anghelescu
- prezentarea revistei “Apoziția” – revistă a scriitorilor români care trăiesc în Germania, prezentată de scriitorul Ion Dumitru
- dezbateră culturală cu tema “Orientări și dezorientări în critica literară” – moderată de Gheorghe Grigurcu
- Recital poetic.

Croazieră pe Dunăre

În ziua următoare, duminică, 31 mai, începând cu orele 10:30, a fost vizitată Biblioteca V. A. Urechia din Galați, ocazie cu care s-a făcut prezentarea revistei Axis Libri de către Ilie Zanfir, directorul instituției.

A urmat apoi, în cunoscuta sală “Mihail Eminescu”, Gala Laureatilor, prilej cu care au fost oferite premii de excelență tuturor scriitorilor din străinătate, și premiile revistelor *Porto-Franco*, *Dunărea de Jos* și *Axis Libri*.

Totodată au fost acordate premiile festivalului și ale revistei *Antares*, premiile pentru literatură, atribuite pe secții, și premiile profesionale.

Într-un alt moment special al festivalului, dedicat memoriei poetului Cezar Ivănescu, s-a petrecut și lansarea unei antologii bilingve consacrate poetului, ceremonia desfășurându-se la Muzeul de Arte Vizuale, chiar “sub privirile poetului”, adică în sala de la muzeul gălățean unde sunt expuse lucrările Bienalei “Cezar Ivănescu”.

Festivitatea de premiere la Biblioteca V. A. Urechia

În finalul manifestărilor a avut loc un recital și un spectacol poetic susținut de scriitorii din Belgia.

Manifestările s-au bucurat de un real succes, numărul neașteptat de mare de spectatori fiind dovada că oamenii doresc astfel de întâlniri culturale.

Ediția a XI-a a festivalului *Antares* s-a încheiat luni, 1 iunie 2009, orele 10:00, acolo de unde a început, la hotel Faleza. Prezența la manifestări a fost în jur de 40 de scriitori din țară și din străinătate, iar a spectatorilor din Galați și Brăila, în jur de 900.

Momente finale

Întrebat fiind, într-un interviu semnat de Virgil Diaconu în *Cafeneaua literară*, despre impresia pe care i-a lăsat-o festivalul *Antares*,

(continuare în pag. 33)

scriitorul și criticul Mircea Ghițulescu, secretar al Uniunii Scriitorilor din România, prezent aproape an de an la festivalul gălățean de literatură, declara: "O foarte bună impresie turistică. Partea internațională a Serilor este culmea poeziei pentru că străinii vor să mai treacă odată pe unde au fost prima dată. Am fost în Vietnam la peșterile acvatice de la Ha Long din Marea Chinei de Sud și aș vrea să mă întorc acolo. Astfel că și străinii invitați la Galați, ba chiar și semi-străinii ajunși la vărsarea Dunării în Marea Neagră (fenomenul geografic ce ne poate distinge în univers) pe măsură ce trece timpul își vor aduce aminte ce tineri erau când veneau la Galați".

Scriitori străini participanți la Festivalul Antares - 2009

1. Lina Zeron – Mexic
2. Helen Dwyer – Republica Irlanda
3. Hassan Teleb – Egipt
4. Lieven Vercauteren – Belgia
5. Jase van Grembergen – Belgia
6. Philip Meesman – Belgia
7. Dirk Elst - Belgia
8. Stefan Duym – Belgia
9. Odweig Klyve – Norvegia
10. Tiziana Colluso – Italia
11. Ion Dumitru – Germania

PREMIANȚI

Florina Zaharia
Premiul pentru poezie

Mircea Ghițulescu
Premiul pentru critică

Simona Kiselevski
Premiul pentru proză

Petru Iamandi
Premiul pentru traducere

Recital belgian

Recital mexican

Recital norvegian

Recital egiptean

Corneliu Antoniu, împreună cu
poetul și criticul Gh. Grigurcu și soția acestuia

Săliile pline ale festivalului

A consemnat: P.R.

Paul SÂN-PETRU

Dorel Radu - Îngerul de marmură

Cartea de proză scurtă „Îngerul de marmură” a lui Dorel Radu, conținând o colecție de povestiri emoționante, trăite, simțite sau închipuite de autor, a apărut în anul 2009 la editura Vox Cart din București. Frumusețea și realismul poveștilor cuprinse în această carte oglindesc cu scrupulozitate viața, cu toate vicisitudinile dar și cu virtuțile ei, reușind să ne insuflă ideea că ne aflăm în fața unei literaturi adevărate.

Volumul probează virtuțile incontestabile de prozator ale autorului. Nu avem de-a face cu teme predilecte, însă este vizibil că autorul condamnă lumile în care primează răutatea, înșelăciunea și minciuna. Este o ilustrare frustă a vieții, așa cum o cunoaștem și o înțelegem toți cei care ne situăm pe drumul de mijloc al permanentei zbateri dintre bine și rău. Pe total, centrul de greutate al narațiunilor presează pe comunitate, pe familie și pe individ, fără sacralitate, fără nici o trimitere în simbolic, fără indivizi proeminenți care dirijează destinele altora, ci doar direct din simplitatea vieții unor oameni obișnuiți. Poate din această cauză volumul ne poate lăsa impresia că avem de-a face mai degrabă cu oameni cu destine foarte fragile.

O poveste emoționantă descoperim în „Îngerul de marmură”, piesa care dă și titlul volumului, în care eroul care „gustase” din plin din vicisitudinile vieții, întâlnește marea dragoste pe aleile cimitirului și „după atâtea furtuni pe cer pentru el apăruse soarele și începuse să spere că va rămâne acolo mereu”; dar lucrurile nu vor rămâne așa, nenorocul îi „surâde” în continuare, ajungând să fie acuzat pe nedrept că și-a ucis iubita (devenită între timp soție) care, în realitate, își luase viața fiindcă fusese trădată într-o ciudată dragoste extraconjugală, de tip lesbic.

Volumul este presărat cu povești de o autenticitate luxuriantă. Astfel, întâlnim trista poveste a unei bătrâne înșelate de o familie de escroci, care își pierde apartamentul și ajunge într-un azil de bătrâni („Căminul de bătrâni”), povestea morții tragice a unei prințese rusoaice ajunsă săracă și trăind în jurul unor familii românești cu legături în Rusia proaspăt cucerită de bolșevici („Prințesa”), povestea unei bătrâne înțelepte, străbunica unui individ sinucigaș, prevestitoare a unor vremuri apocaliptice provocate de răutățile oamenilor care tot încearcă de milenii să înlănuiezească „*metalul blestemat care stricase lumea bună de altădată încredințându-l spre pieire celor răi*” („Străbunica lui Domițian”), sau povestea unei rusoaice, o femeie ofițer, care îmbrățișează o mamă româncă pentru că semăna leit cu mama ei, spre disperarea unor copii care refuzau să împartă iubirea de mamă cu o intrusă („Mama și rusoaica”), apoi dificultățile întâmpinate de un soldat onest care suportă

pedepse absurde și nemeritate de la superiorii săi invidioși și samavolnici („Uniforma nouă”), mofturile din interiorul unei relații adulterine („Relații de serviciu”), o emoționantă poveste despre pătrunderea nesăbuită a unui tată cu copilul său într-o curte străină păzită de doi câini răi care stăteau gata să-i sfâșie („Câinii”), o altă tristă poveste a unui soldat care moare odată cu încheierea cu succes a unei misiuni, strângând în palmă o coajă de nucă ce semnifică exact parola de trecere de care avea nevoie („Coaja de nucă”), sau povestea cutremurătoare a unor condamnați la moarte pentru trădare, în care un copil, vrând să-și vadă tatăl condamnat la moarte întâlnește un bătrân venit de departe pentru a-și vedea fiul ce fusese condamnat la zece ani de muncă silnică, dar care plângea cu amărăciune că nu va mai apuca ziua când feciorul său va fi eliberat („Bătrânul”).

Sau, chiar și povestea unei redeșteptări la dragoste, inspirată de vivacitatea a doi tineri îndrăgostiți care se sărutau la poarta a doi soți care, furați de preocupările cotidiene, nu mai făcuseră de multă vreme dragoste. Și multe altele.

Proza, scrisă de o mână sigură, nu este împovărată cu descrieri amănunțite. Acțiunile se petrec cu mult calm, fără mari zbateri și fără agitație, cu personaje care emană liniște și cumpănire, cu dialoguri afabile și conciliante.

Emoția este pusă deseori detaliat în lumină prin neputința unora de a învinge răul. Semnificația gesturilor eroilor este una directă, deloc ascunsă, adesea orientată spre explicații imediate dictate probabil de credința în sensul pitorescului moral. Așadar, într-o notă vizibil însuflețitoare și încărcată emoțional, majoritatea poveștilor trimit la morală și tradiție. Scrierea este susținută adesea de eleganța și libertatea unui vocabular viu, colorat, mănuit cu destulă abilitate de către autor.

Pasaje deloc puține din carte mă îndreptătesc să cred că acest volum al lui Dorel Radu este unul scris de un prozator inspirat, care pune sub lupa analizei stări sufletești și întâmplări ale vieții, fără situații sau tertipuri polivalente, cu un dialog simplu și cu senzații ce se pot ușor amesteca cu reflecția. În paginile cărții sunt surprinse o sumedenie de întâmplări care par a se fi petrecut aievea, într-un ritm uniform accelerat, fără stații intermediare și fără versiuni special logicizate. În fapt autorul prezintă dedesubturile unei societăți autentice, cu indivizii plasați în vârful întâmplărilor în care sunt protagoniști.

Fără să fie nevoit să-și etaleze în carte nici măcar un dram din trufia unui metafizician al scrisului, Dorel Radu își dezvăluie în proza sa harul epic, dându-i rigoare artistică și o dimensiune pur umană. Probabil că avem de-a face cu o carte în care autorul însuși se confirmă pe sine.

Neculai I. STAIKU-BUCIUMENI

Cine apără limba română?

Poetul basarabean, român adevărat, Alexie Mateevici, a scris una din cele mai frumoase poezii despre Limba Noastră. Pr. Vasile Tepordei, un tribun al Basarabiei însângetare, scrie în articolul "Alec Mateevici", publicat în "Raza", anul VII, din 27 august 1937, exact după 20 de ani de la decesul poetului, perioadă în care *"basarabenii îi admiră geniala 'Limba noastră', în care Alec Mateevici dovedește cu prisosință că sufletul său era suflet din sufletul națiunii – cred că nu greșesc dacă afirm că întregul popor roman admira și încă o admiră – a căreiu limbă îi aleasă să ne spună-n hram ș-acasă, veșnicile adevăruri"*.

De altfel nici nu poate fi considerată altfel, știind că *"Mult e dulce și frumoasă/ Limba ce-o vorbim,/ Altă limbă armonioasă/ Ca ea nu găsim"*, și că *"Limba noastră-i o comoară/ În adâncuri-nfundată/ Un șirag de piatră rară/ Pe moșie revărsată"*.

Îndrăznesc să spun că pentru mine "Limba noastră" a lui Mateevici, este soră geamănă cu cântecul gintei latine a lui Vasile Alecsandri: *"Latina gintă e regină / În ale lumii ginte mari;/ Ea poartă-n frunte-o stea divină/ Lucind prin timpii seculari"*.

Iată că acum atât Limba Noastră, cât și Nația Română sunt în pericol. Și dușmanii cei mai înverșunați sunt din interior, românași prin naștere, cosmopoliți prin idei, atât valorile cât și simplii muncitori părăsind țara pentru un trai mai bun, fără să se întrebe pe mâinile cui lasă viitorul acestei țări de gintă latină.

Cât privește atacul limbii române, *"Limba vechilor cazanii/ Care-o plâng și care-o cântă/ Pe la vatra lor țărani"*, nu vine din partea maselor cu mai puțină știință de carte, dușmanii ei declarați fiind unii intelectuali, care nu vor să mai folosească limba „dulce ca un fagure de miere”, împestrînd-o cu englezisme, pe care nu le înțeleg decât un procent restrâns de conaționali, unii fiind adepții declarați ai romenglezei în care scriu și firmele magazinelor, cu care împestrîtează articolele din presă ori informațiile transmise la radio și televiziune.

Mai mult decât atât, unii românași folosesc expresii care stâlcesc limba în care au gângurit primul cuvânt, în care au învățat prima rugăciune. Nu le place graiul în care se spune "mi-e dor", folosind barbarisme. De ce "fac presing" în loc de "presează"? De ce "week-end" în loc de "sfârșit de săptămână"? De ce unii elevi sunt leneși la vorbit și spun mate, bac, profu, diriga, iar după tărie, droguri și sex aleargă de depășesc viteza olimpică la suta de metri?

Alții vin și cu alte inovații, care stâlcesc frumoasa noastră limbă "Când am fost numită ca /și/ ministru", a spus o doamnă frunțașă de partid. Care este scopul acestui "și"? Nu era corect "Când am fost numită ca ministru"? Eu zic că da. Un fotbalist a spus și el: "Jucăm bine ca /și/ echipă". Care este rostul celui "și"? Nu este mai corect "Jucăm bine ca echipă"?

La fel un inginer, care se mândrea cu faptul că nu a citit nici o carte de literatură, spunea într-un interviu: „Când am fost promovată ca și inspector”, introducând fără rost acel „și” care este tot mai des folosit. În fine, într-un articol de ziar am găsit: "Plătiți ca și consilieri". Aici nu se putea scrie: "Plătiți drept consilieri".

În liceu ni se spunea că sunt acceptate doar trei cacofonii: "biserica catolică", "tactica cavaleriei" și "Ion Luca Caragiale". Totuși pentru primele două se găsesc formulări care ocolesc cacofonia, și anume: "biserica de rit catolic" și "tactica armii cavaleriei". Deci se pot găsi formulări care să evite cacofoniile, fără să fie folosit acel "și" care sună urât în auz. Mă întreb cine ne ajută să apărăm Limba Noastră de barbarisme, cine luptă împotriva condamnabilei romengleze, având în vedere că majoritatea poporului român nu cunoaște limba engleză, fie că nu au studii secundare, fie că le-au făcut în perioada când această limbă nu se studia în liceele din țara noastră, limba oficială fiind franceza.

Galați, 18 iulie 2009

desen de Elena-Liliana Fluture

Adam PETRE

chip întregit

în zgomot de somn și stele arse
peretii curg alb
devin lichizi
ridurile ce întârzie să apară
sunt așteptate ca un rege venit la un ultim regat
desenându-mi pe palme o oglindă spartă
să nu-mi văd nicicând chipul întregit

stele elefanți

curg peștii ca poeziile din vene,
gândurile sunt niște găuri
ce se preschimbă în litere de limbă și foc.
litere, gânduri, găuri arse.
poeziile ca peștii curg într-o lună de mai cu lună
plină,
curg visele ce le visez pe un fir roșu de mătase,
purător de vise e trupul meu...
îmi spun că lumea e fără de sfârșit,
că frumusețea devine insuportabilă,
că viii își plâng morții cu miros de lumânare,
că tu mă iubești pe mine cap coadă...
aș epuiza toată frumusețea și m-aș întoarce
într-un deșert
cu noapte fără albastru și elefanți în loc de
stele.

nasc pentru tine

în fiecare zi îmi este dor de tine,
în fiecare zi nasc pentru tine cuvinte, fluturi,
păpuși din
hârtie, străzi fără nume.
nasc alei de parcuri și semafoare,
acvarii pentru pești multicolori,
păduri, câteva treceri de pietoni,
poezii necitite de nimeni, virgine,
și cai sălbatici ce respiră absența ta,
un dumnezeu de negăsit, născut pentru
visare...
visarea ta, oglindirea mea...

lui A.

nostalgia

luna locuiește într-o cutie
cutia locuiește
într-o oglindă
oglanda locuiește
într-un piaptăn
piaptănu locuiește
într-un brici
briciul locuiește
într-o rochie
rochia locuiește
într-o
nostalgie

nuci de cocos și curmale

trăiesc în sud
sudul urechilor tale
sudul ochilor tăi
sudul mâinilor tale
sudul penisului tău
trăiesc în sudul trupului tău
hrănindu-mă cu nuci de cocos și curmale
tu ești un moft al vieții mele
trăiesc în sud cuminte și surdă
din bărbat în bărbat
călătoare surdă și cuminte
bătrână și perversă
mirosind a petale de trandafir

colivie cu trandafiri roșii

Duminica
ies
la
plimbare
prin oraș
cu
o
colivie cu trandafiri roșii
prinsă
în piept
în loc
de inimă.

smirnă și tămâie*“și nu mă voi mai naște”*

în nisip merg pești cu cozi de cămile și stele,
în nisip vulesc pești ce nu se scurg din mine,
în nisip cifrele nu nasc nu tac lumea morților,
în nisip trupul meu e o figură geometrică.
din nisip trupul se întoarce în paradis
cu urme de lut și spermă,
sub nisip tatăl nostru din ceruri își îngroapă fii
cu algoritmi, smirnă și tămâie.

Paul BLAJ

de ce să nu știu

nimeni nu tremură la o iluzie în care burnița omoară
lumina stingheră
mă ridic noaptea și o văd
ștrangulând-o încet calm cu o cravată din piele

fereastra mea e făcută pentru un cascador, gândesc
și adorm la loc

(...)

de ce să iubim bisericile lustruite de genunchii
oamenilor simpli?
vremea e rece și tâmpla simte invidia asta interesant
de intelectual

porția mea de ceață urcă spre clopotniță cu furia unui
râs isteric
ca o zăpadă cenușie trecând inutilă în sicriul de apă
din martie

temelia unui templu se poate traduce în orice religie

și nu am să uit că odinioară eram mai vameș ca acum
uimindu-mă activ pentru lăptarii care blochează
granița

nimeni nu tremură la o iluzie, doar ele suferă pentru
ele, reușind

grădini lângă atlantic

*nu știu de ce am impresia
că numai când tace Dumnezeu cresc buruienile*

...

ca o piscină cu apa unduind până la genunchi
existența mea e doar decorativă pentru ideile despre
Tine,

astăzi doream lejer
să uit și să nu mai visez oceanul dintr-un pat de lemn
dar cum mi-aș putea ridica privirea cu umerii?
casa e tot albă,
perdeaua flutură fără catarg,
respir adânc aerul proaspăt,
nu mă gândesc deloc la ancore verzi înecate în larg
pentru că îmi așez liniștea în tot ce pare aproapele
meu,

seara ajung afară,
plaja e sălbătică, e pustie, ea tremură spre mine dacă
se înnorează
o coală scrisă pe care nu o voi rupe niciodată,
ridic fruntea încet,
deseori îmi pare furtuna o liniște mai neprefăcută
a felului în care cerul vorbește cu ce e sub cuvintele
noastre duale

...

*nu știu de unde am impresia
că numai când tace Dumnezeu cresc buruienile*

să devenim împreună o cameră

de câte ori văd un perete simt nevoia să mă așez
lângă el

și să devenim împreună o cameră
apoi să mă întorc egal cu mine însumi
și să îmi las mâinile să curgă
e ca atunci când respiri pentru prima dată într-un oraș
străin

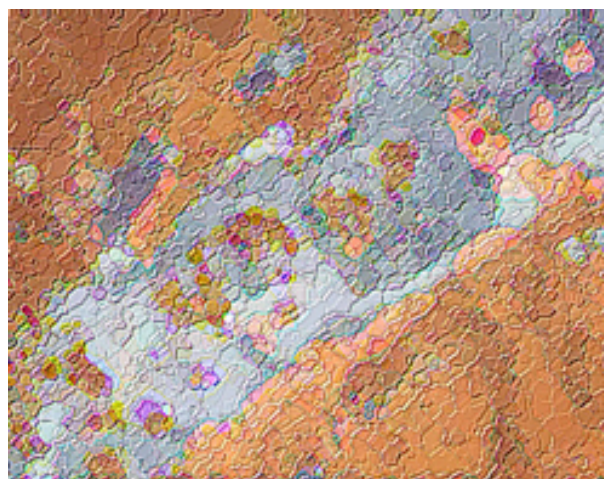
eu îți miros părul lung... o lelea neagră

nu știu de unde începe întunericul în care te rotești
serile simt un fum de primăvară în mine dar nu văd
ce arde

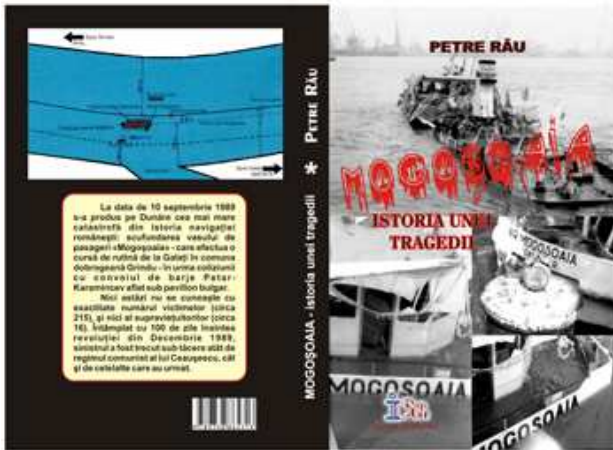
cercuri de somn ai drept rochie
ritualul mă prinde neras
întind mâna după o țigară și deschid o carte încet

aștept ultimii tăi pași
ca atunci când te uiți la Autumn în New York
și nu mai știi ce femeie din viața ta l-a făcut
memorabil

de câte ori văd un perete simt nevoia să mă așez
lângă el
să îmi iau pulsul... să ți-l pun pe buze

desen de Carmen Racoviță

Petre RĂU

Fragment din romanul-document **“Mogoșoaia – istoria unei tragedii”**, ediția a doua revăzută și adăugită, august 2009

La data de 10 septembrie 1989 s-a produs pe Dunăre cea mai mare catastrofă din istoria navigației românești: scufundarea vasului de pasageri «Mogoșoaia» - care efectua o cursă de rutină de la Galați în comuna dobrogeană Grindu - în urma coliziunii cu convoiul de barje Petar-Karamincev aflat sub pavilion bulgar.

Nici astăzi nu se cunoaște cu exactitate numărul victimelor (circa 215), și nici al supraviețuitorilor (circa 16). Întâmplat cu 100 de zile înaintea revoluției din Decembrie 1989, sinistrul a fost trecut sub tăcere atât de regimul comunist al lui Ceaușescu, cât și de celelalte care au urmat.

LABORATOARELE MORȚII

Ranfluarea

Adevărata operațiune de ranfluare a demarat abia după câteva zile. Hotărârea soluției definitive, pregătirile necesare și operațiunea propriu zisă au durat mai bine de cinci zile. După ce au fost încercate diferite moduri de localizare a epavei în vederea scoaterii ei la suprafață, după ce au fost consultați numeroși specialiști, inclusiv din străinătate, s-a trecut la procedura trainării, adică a agățării navei pe sub apă, apoi a ridicării și împingerii ei către mal cu ajutorul unor macarale plutitoare de mare tonaj și a unor ambarcațiuni de împingere și tractare.

În ziua când epava s-a apropiat de suprafață au fost mobilizate aproape toate șalupele disponibile, vapoarele și vapoarele care nu se aflau într-o altă misiune, bărcile de salvare și bărcile pescarilor din Cotul Pisicii sau din împrejurimi, alte ambarcațiuni de diferite tipuri. Acestea au fost distribuite până aproape de portul sovietic Reni, pentru a preîntâmpina scurgerea în aval, pe Dunăre, a cadavrelor sau a obiectelor de mai mare importanță. Cele mai multe ambarcațiuni au fost grupate pe aproape toată suprafața apei, într-un spațiu cuprins între cei câteva sute de metri mai jos

de careul de ranfluare și până aproape de Cotul Pisicii.

Careul de ranfluare era format din nave de cele mai diverse tipuri: macarale plutitoare, împingătoare, ambarcațiuni cu instalațiile scafandrilor, șalupe etc.

Pe cheiul Dunării staționau câteva mașini ale miliției și mișunau câteva persoane oficiale. Pe malul drept, în zare, printre copaci se vedeau grupuri de oameni care priveau neîncrezători la cele ce se petreceau pe mijlocul apei. “Nu-i mai lăsați să caște gura!” avea să intervină de mai multe ori adjunctul de la securitate, punându-l pe contraamiralul Anghelescu, cel care dirija operațiunile, să repete comanda prin portavoce. Oamenii de pe mal nu erau lăsați să treacă în spațiul stabilit de oficialități. Erau rude ale victimelor, cunoștințe, dar și mulți curioși. Majoritatea, însă, aștepta de câteva zile să-și vadă morții la suprafața apei, să-i poată lua acasă și să-i îngroape creștinește.

În careul principal se aflau și câteva echipe de filmare. Unii operatori video aparțineau NAVROM-ului, alții, miliției de transporturi, procuraturii și, desigur, securității. Erau și câțiva fotografi prin apropiere. Așa cum era de așteptat, erau numai persoane autorizate, nimeni nu avea voie să pozeze sau să filmeze fără acceptul autorităților.

Momentul când nava Mogoșoaia a apărut la suprafață a fost emoționant. Întâi au răsărit coșul de fum și gruiul bărcii de salvare din pupa. Coșul de fum atârna de două cabluri puternic legate de una din macaralele plutitoare. Mai întâi s-a distins brâul superior, de culoare neagră, apoi corpul alb, pe care se mai aflau încă încrustate literele acelea mari: N.R., părănd atât de vinovate de încheierea tragică a destinului unei nave de pasageri și a peste două sute de destine umane!

Apoi, pe rând, s-au putut vedea parapeții cu plasele lor de sârmă, copertina și o parte din puntea superioară. Un odgon gros și bine întins era tras de către nava “Voinicul”. O a doua macara plutitoare, “Vulcan”, de același calibru ca și “Atlas”, trăgea ușor, în sus, printr-un cablu separat, partea opusă a epavei.

Aceasta abia își arăta la suprafață primele rămășițe ale părții superioare. După primul metru de coș și cele câteva plase de sârmă ale parapeților de pe puntea superioară, un miros îngrozitor a cuprins, dintr-odată, întreaga zonă. Cei mai sensibili au început să se țină de nas. Lângă ministru, directorul AFDJ-ului și-a scos o batistă și și-a astupat bine nările și gura. Mirosul devenise insuportabil.

Câteva nave din aval au anunțat prin radio că au pescuit primele cadavre. Morții, răscoliți de la locurile lor, începeau să se desprindă și să plutească pe Dunăre.

Când copertina s-a dezvăluit în întregime, țândări, iar o parte din promenadă și-a făcut apariția la suprafața apei, s-au putut vedea primele bănci, rupte și zburate de la locurile lor, claie peste grămadă, amestecate cu fiare, scânduri, țevi și odgoane. Pe partea de jos a peretelui alb al cabinei de comandă, lângă un colac de salvare, atârna o cruce mare, neagră, care ieșea doar pe jumătate din apă. Spectacolul oferit era zguduitor. Mirosul acela îngrozitor, care persista prin apropiere, îi încremenea pe toți. Macaralele și toate celelalte utilaje s-au oprit dintr-odată, ca la comandă, din lucru.

(continuare în pag. 39)

Într-un târziu, glasul nepotolit al ministrului, întărit de bateriile difuzorului, reușește să întrerupă momentul de spaimă și emoție amestecat cu durere și pioșenie: "Voinicule, Voinicule, trage ușor, nu mai căsca gura!"

Câteva scânduri și uși începură să plutească la vale. Nimeni însă nu era atent la ele. Toate privirile erau ațintite asupra epavei care începea să prindă contur.

Între timp, câțiva specialiști au cercetat posibilitatea agățării epavei cu cabluri noi, pentru a putea fi menținută la suprafață și tratată. De pe vasele din apropiere s-au aruncat odgoane, s-au legat unele de altele, s-au întins peste suprafața apei, către rămășițele navei. Cineva dă un ordin scurt ca unul dintre marinarii militari să se echipeze pentru a trage și agăța cablurile. Altcineva îi atrage atenția că scafandrii autonomi nu lucrează decât câte doi.

"Un mort, un mort! Îl ia curentul și-l duce la vale, tovarășe ministru!" se aude, la un moment dat, un glas care îngheață până și zgomotul înfundat al motoarelor.

Toți așteptau momentul acesta. Să vadă primul cadavru. Și iată că a venit. S-a desprins singur, nu se știe de unde, și a luat-o încet, pe apă, la vale. Plutea cu fața în sus. I se vedea capul, negru și umflat, o parte din trupul acoperit cu un pulover căruia îi pocneau nasturii și o mână, cea stângă, îndreptată în sus. Apa îl poartă liniștit, la vale, iar cadavrul intră și iese intermitent, câte puțin, la suprafață.

Toți își ațintesc privirile într-acolo. Dinspre aval, o șalupă pornește în viteză să întâmpine cadavrul pe care tocmai l-a zărit. Un individ cu o cangă în mână, cocoțat sus pe puntea șalupei, așteaptă cu înfrigurare momentul prielnic să pescuiască leșul.

În careu, cineva revocă un ordin mai vechi și cere mai multor marinari militari să se echipeze imediat. Un alt cadavru apare lângă promenadă, dar rămâne acolo înțepenit, agățat, probabil, într-o sârmă.

Pe Mogoșoaia începe să se distingă, încetul cu încetul, cabina de comandă. Un munte de tablă se desprinde ușor, din apă. Pe ferestrele sparte ale cabinei se întrezăresc aparate de bord, cadrane, manete, butoane. Privirile caută febril cadavrele celor care ar fi trebuit să fie acolo, dar până la fundul cabinei mai e. Apare și aripa de tablă pe care stă scris, cu litere negre, de-o șchioapă, cuvântul acela devenit de câteva zile, magic și înfiorător: **Mogoșoaia**. Nici măcar o literă nu era deranjată din el.

Câteva cadavre se desprind și ies printre bănci și țevi. Doi scafandri și un marinar pornesc înspre ele, cu o barcă. Marinarul vâslește. Alți doi scafandri, îmbrăcați în costume roșii, de cauciuc, sunt deja pe aproape, eliberând la suprafață câteva căi de acces. De pe navele din apropiere, ceilalți urmăresc atent cum este ridicată, câte puțin, epava. Unii scrutează cu binoclul, în depărtare, niște bagaje, obiecte care se scurg pe Dunăre. Alții, tot cu binoclul, încearcă să deslușească obiectele și formele care se disting în cabina de comandă a navei Mogoșoaia.

Scafandrii nu pot trage cadavrele după ei, cu barca. După ce le desprind de pe unde sunt agățate, le dau drumul pe apă, făcându-le vânt să poată ocoli obstacolele și să se înscrie pe o traiectorie către navele

care așteaptă în aval. Lucrează câte doi. Pășesc atent pe presupusele punți ale epavei, se țin de balustrade, sârme și tot felul de țevi. De unde sunt atâtea țevi? Nimeni nu știe. Nimeni nu a putut gândi vreodată că pe un vapor pot exista atâtea țevi.

Puțin mai jos, la vreo zece metri, se află un cadavru care stă nemișcat, deasupra apei. Pare agățat de ceva, altminteri nu se explică de ce nu se duce la vale. Un scafandru încearcă să se îndrepte către el, dar se oprește. Nu poate ajunge decât înotând și nu pare să aibă chef să renunțe la punctele de sprijin de care beneficiază acum. Face semn unei bărci din apropiere să se ducă într-acolo.

Crucea aceea este complet deasupra apei, dar nimeni nu se mai gândește la ea. Sunt prea multe cadavre. Peisajul este copleșitor. Nu se mai zbiară pe punțile de comandă, comenzile sunt date cu glas mai domol, chiar și difuzorul contraamiralului nu mai țipă ca mai devreme. Deși motoarele macaralelor mai bâzâie înfundat, nimeni nu le mai aude. Sau poate nu le mai ia în seamă.

În vale, navele patrulează de colo-colo. Parcă se desfășoară, în taină, un mare concurs de pescuit.

Puntea superioară nu este scoasă complet din apă. Marinarii și scafandrii acționează mai mult la pupa navei Mogoșoaia. Prova este afundată în apă. Se țin de odgoanele întinse și avansează către obiectiv. Câteva brațe noi de macarale se întind deasupra, gata să agațe și alte componente ale epavei.

Marinarii recunosc: de pe puntea superioară numai o jumătate din cabină și coșul de fum care se văd din apă mai arată a Mogoșoaia. În rest, totul este distrus. Nici un salon nu a fost încă ridicat deasupra apei. Nu s-a ajuns nici măcar să se vadă complet vreuna din punți. Măcar cea superioară, care-i mai la îndemână.

Șalupele din josul Dunării trag după ele bărci. Sunt din ce în ce mai îndrăznețe, se apropie încet-încet de locul acela. Cu mare prudență, dar constant.

De pe remorcherul Galați-3 se văd, pe malul drept al fluviului, grupuri de cetățeni care roiesc de colo-colo, căutând locuri mai bune să poată privi zona operațiunilor. Mai în spate, printre copaci, un binoclu este plimbat din mână în mână și folosit de fiecare pentru a scruta locul.

Prin tragere, nava Mogoșoaia se apleacă, dintr-odată, exagerat de mult, spre tribord. Deja se vede un colț din bordul babord. "Nu mai trage, nu mai trage! Lăsați epava spre babord! Lăsați epava spre babord!" se aude din nou glasul din portavoce, de pe puntea de comandă.

Nava este îndreptată, încetul cu încetul. În urma acestor operații se ivesc de sub apă primele ferestre ale salonului de clasa a doua. Se presupune că acolo sunt cei mai mulți înecați. Toți își îndreaptă privirile într-acolo. Prin ferestrele umflate, multe dintre ele cu geamuri lipsă, încep să se vadă cadavre umflate, mâini atârând pe ferestre și uși, capuri sprijinite pe tocure, pe stâlpi.

(continuare în pag. 40)

Scafandrii nu mai prididesc cu cadavrele. Sunt prea multe și nu mai fac față. Le apucă de mâini sau de picioare și le împing în aval. Unele sunt cu fața în sus, altele cu fața în jos. Nimeni nu stă să recunoască pe cineva. Sunt, fără excepție, umflați ca niște butoaie. Capul, burta și pieptul, mâinile și picioarele, toate sunt umflate ca niște mingi care stau gata să explodeze. Unii au mâinile încleștate de stâlpi, alții sunt îmbrățișați. Sunt ciorchini de cadavre încleștate parcă într-o veșnică unire.

Sunt scoși din salon, sunt trași pe ferestre, apoi îndreptați și împinși să urmeze cursul apei. "Hai, hai! Împingeți-i!" se aud îndemnuri de pe puntea de comandă.

Deasupra apei apar multe bagaje: genți, plase, saci, sacoșe, bucăți de haine rupte agățate de țevi. O parte dintre ele se scurg la vale. Obiectele ce pot fi pescuite de marinari sunt aruncate, claie peste grămadă, pe puntea superioară a Mogoșoaiei. Un marinar care se întinde pentru a apuca mâna unui cadavru, găsește în drumul său o poșetă pe care o agață de curea și încearcă să o arunce sus, pe punte. Cei de pe puntea de comandă observă gestul marinarului și-i strigă puternic, prin portavoce: "Leag-o de mână! Leag-o de mână!". La început marinarul nu înțelege despre ce era vorba. Apoi, auzind îndemnurile repetate, își dă seama că se vorbea despre poșetă și cadavrul descoperit de el. Deși pare vizibil că nu-i face mare plăcere, leagă cum poate poșeta aceea de mâna cadavrului, după care îl trage și pe acesta afară.

Scafandrii roșii duc greul acțiunii. Se strecoară prin ferestrele sparte și trag afară cadavrele pe care le întâlnesc. Apare o bicicletă, așezată chiar în calea lor pe punte. Se află lângă o fereastră pe care se zăresc doi morți încleștați. Scafandru din apropiere înaintează cu dificultate. Labele din picioare îl incomodează. Trage bicicleta într-o parte. Se uită la ea, o studiază atent. Cineva comentează că bicicleta este întregă. Marinarul o ridică, apoi, deasupra capului și o aruncă pe puntea superioară.

Bărcile pisicanilor se apropie din ce în ce mai mult de epavă. Nu au voie, însă nimeni nu-i mai alungă. Își strâng liniștiți, morții, leagă câte trei-patru unul de altul și pornesc, într-o liniște deplină, către bac.

Morții nu sunt duși acasă. Dispoziția este să se amenajeze în portul Docuri câteva magazine pentru a depune cadavrele, a le identifica, a le face autopsia, a le elibera certificatele de deces și, abia după toate astea, să fie predate urmașilor și transportate acasă pentru a fi înmormântate.

Morții sunt înghesușiți, unul lângă altul, pe un bac. Aici sunt acoperiți imediat cu pături sau cearșafuri ude. Totul se face cu mare grabă. Mortul nu trebuie să stea prea mult timp descoperit la aer, pentru că își schimbă culoarea și apare pericolul să nu mai poată fi recunoscut. Cei care îi manipulează se retrag imediat la distanță mare după ce îi așează pe punte. Mirosul este absolut înfiorător. Îi descarcă pe punte și-i așează cu fața în jos pentru a nu li se

vedea figurile hidoase. Un mahăr din cabina de comandă le strigă însă să-i întoarcă cu fața în sus. Ei refuză. Mahărul țipă. Îi amenință că le desface contractele de muncă. Aceștia execută până la urmă ordinul, dar nu înainte de a trage - chiar în fața șefului lor - câte o înghițitură dublă de coniac. Era un coniac albanez, cu gust îndoielnic, dar preferat pe vremea aceea de marinari.

Pe unul din vasele cele mai elegante din apropiere scrie cu litere de-o șchioapă: URGENTĂ. Aici sunt câteva cadre medicale care asistă neputincioase la trans-bordarea cadavrelor. Nu pot ajuta cu nimic. Au bandaje, vată, pături și cearșafuri pentru a le da acolo unde sunt necesare.

Pe suprafața apei cadavrele încep să se îndesească. Scafandrii le împing afară din saloane. Se grăbesc, vor să scape odată de coșmarul acela. Ritmul îi sufocă pe cei care le pescuiesc. Prin radiotelefon se dă dispoziție să se încetinească ritmul eliberării din epavă a cadavrelor. Apare pericolul ca acestea să nu mai poată fi pescuite la timp din Dunăre.

Morții plutesc încet la vale. Unii pe spate, alții cu fața ascunsă în apă, cu una sau ambele mâini ridicate deasupra capului, cu picioarele crăcănate, umflate peste măsură, plutesc tremurat ca niște vapoare lăsate în voia sorții. Fețele lor sunt în majoritate vinete, desfigurate. Sunt acoperite cu măr gros de culoare neagră, ca de altfel și încheieturile acolo unde se pot distinge. Bărcile aleargă la deal și la vale și le ațin calea.

Un bătrân pescar, aflat într-o barcă, se apropie de un cadavru. Este al unui copil și se pare că bătrânul îl recunoaște. Vâslește încet, cu lacrimi în ochi și rămâne câteva secunde livid în fața tabloului descoperit. Apoi, își șterge lacrimile cu dosul mâneții, apucă vâslele și o pornește tăcut, cu barca la vale, să-l ațină.

Printr-o jumătate de fereastră, un scafandru trage cu putere un cadavru din salon. Este greu. Este prins de ceva și nu reușește să-l desprindă. Își cheamă în ajutor colegul din apropiere și trag amândoi leșul afară. În cale se află un parapet peste care cadavrul trebuie trecut. Îl urcă pe jumătate deasupra țevii de metal, dar o mână a mortului rămâne agățată în apă. Scafandrii nu înțeleg ce se petrece. Mâna aceea nu vrea să se desprindă. Unul din ei băjbăie cu mâna pe sub apă, încercând să descopere ce anume stă împotriva. Celălalt, singur, împinge leșul dincolo de parapet. Sub apăsarea greutății din partea opusă, mâna mortului se desprinde dintr-o dată și trece peste parapet. Însă, nu singură. În pumnul încleștat atârna o altă mână. Cei doi scafandri militari rămân înmărmuriți. Mâna aceea, pe care abia au putut-o desprinde, ținea strâns, cu putere, o mână ruptă din brațul unui copil.

Autoritățile constată că se ajunge, în sfârșit, la momentul mult așteptat: cabina de comandă. După ce o eliberează de cadavre și o mai ridică un pic, în cabină pătrund câteva persoane oficiale, care au

(continuare în pag. 41)

(urmare din pag. 40)

sarcina de a inventaria și înregistra toate aparatele de aici, cu starea în care se află. Își fac conștiincios datoria, vorbesc cu glas tare, parcă pentru a demonstra că nu au nimic de ascuns: "Radiotelefonul alimentat!", "Am notat: radiotelefonul alimentat!", "Sonda ultrason alimentată!", "Am trecut-o!", "Axiometrul alimentat, la indicația 18!"

Este descoperită stația radar. Toate butoanele albe sunt pline de măt. Cadranul este aproape de nerecunoscut. Cineva strigă să nu se atingă nimic, nici măcar un buton. Urmează la rând panoul de bord. Aproape toate aparatele acelea sunt rusești. Se citesc indicatoarele, acele, ceasurile. "Avea 15 grade în babord?" întreabă cineva. Nu este însă timp pentru interpretări. De fapt, rolul acestor specialiști era doar de a constata, nu de a interpreta. Li s-a menționat clar acest lucru, când au fost trimiși acolo.

Între timp, bacul mai face un transport de cadavre pe malul celălalt.

La o zi după aceea, epava navei Mogoșoaia este prinsă în parâme noi, groase și atârnată de podul dintre cele două corpuri ale unei nave salvator. Nu mai are nici un geam. Ridicată puțin peste linia de plutire, epava își expune acum, din plin, "rana" care i-a fost provocată de lovitura primită din partea împingătorului bulgar. Acum ea se distinge clar, în tribord, cam în dreptul cabinei de comandă. E mare și adâncă. Dar nu impresionantă. Este totuși "rana" care a scos nava definitiv din circulația fluvială. Este și "rana" care a provocat moartea a peste două sute de ființe.

Scafandrii grei intră din nou în acțiune. Ei trebuie să elibereze de cadavre și obiecte toate încăperile care au mai rămas și în care nu s-a pătruns încă. Pare a fi mai comod de operat acum, dar mirosul îngrozitor te face să-ți iei câmpii. Peste tot mâluri, cioburi, resturi din diferite obiecte, chiar și resturi umane.

Operatorii filmează. Fotografii trag poze. Se filmează și se fotografiază fiecare încăpere, fiecare punte, fiecare detaliu. Dar, cel mai mult, aparatele se opresc pentru a cuprinde în cadru "rana" aceea mortală a vasului românesc de pasageri.

Martha CRIȘEAN

- D E B U T -

Masca lumii

E ger, ceață și zgomot! Forfota din jur îmi provoacă milă și amintiri! Privesc la ei de la geam... ei... în jos... pe deasupra fularelor și pe sub căciula bine îndesată pe cap!! Încerc să-i dezbrac pe fiecare de gânduri și să pătrund dincolo de tot! Gândesc că fularul, căciula și haina groasă, poate "murdărită" de timp, sunt doar o mască a lumii. Dincolo de ea... ce este? Un vis neîmplinit - dovadă ridurile apărute pe frunte; un an în plus - dezavantaj al tinereții; dorința de a AVEA - citită pe mâinile crăpate și muncite și poate... "speranța de a fi IUBIT" - spune lacrima din colțul ochiului! Lumea e făcută din oameni, iar oamenii din vise, gânduri, speranțe și rugii! Ca să pătrunzi dincolo de masca lumii înseamnă să vrei să te "îmbogățești" cu tot ce are sau nu această lume...

Părăsesc locul meu de la fereastră și... las geamul să înghețe... De ce? Off... e greu să le știi pe toate, să le vezi pe toate și să nu știi cu ce cuvânt să le dai zâmbetul, cu ce mână să le iei... masca!!

Vis... de copil mare

Am adormit citind din mine și visul mi-a arătat chipul dragostei. Undeva mai departe în zare văd acest chip... Ciudat! Seamănă cu tine...

Te dezvelesc ușor de secrete și aflu că te numești Dragoste. Ai venit să-mi bântui visele, să-mi auzi râsul copilăresc și să-mi încânți inima cu glasul tău. Deodată prind aripi... Mă înalț până la tine... Ochii... vorbesc despre noi, obraji se întrec în a-și jura credință, iar buzele caută dovada, dulcea sărutare! M-ai prins! "Inocență" e scris pe fruntea mea, iar pe a ta... nu văd bine! "Dragoste?" Poate... visezi! Așa ceva există oare? De ce nu? Vreau, îmi place, iubesc! Împreună vom depăși toate granițele, vom împărți lumii din bucuria noastră! Le vom face cunoștința cu Domnul Cupidon! Împreună... Ce frumos sună!

Zorii dimineții au parfum de tine, culoare de mine și gust de NOI! Ce frumos e să visezi... frumos!

Dana POTORAC

poem

Într-o zi îți voi dăruia un fiu
 Cu pielea albă ca primul nostru gând,
 Cu ochii verzi ca două frunze de vișin timid,
 Cu bucle galbene ca un miez de august,
 Cu buzele roșii ca un trandafir mușcat de priviri,
 Cu mâinile fierbinți ca ultima ta rugă
 Și cu picioarele-n rimă încrucișată.
 Tu va trebui să-i dai un nume.
 Pân-atunci eu îl strig poem.

ninge surd

Ninge peste zi,
 Ninge peste noapte,
 Ninge-n nepăsare,
 Ninge peste toate.

Ninge, ninge-ntr-una,
 Nu se mai oprește,
 Ninge surd și leneș –
 Neaua mă sfiește.

Ninge, sub zăpadă
 Dorm iubiri trecute,
 Ninge printre clipe -
 Orele-s pierdute.

Ninge pân-acolo
 Unde mi-e sfârșitul,
 Ning și-n nemișcare
 Pipăi infinitul.

tu

ființa mea de lut ars
 îți închipui că ești aici de când lumea,
 că tu însuși ai zămislit timpul
 și toate secretele lumii
 îți sunt oase și carne,
 diminețile sunt fetițele tale desculțe
 care noaptea îți zâmbesc,
 dezvelindu-și dinții înnegriți de tutun,
 îți închipui
 că poezii lumii
 te cunosc
 pentru că și-au împărțit cu tine
 cuvintele,
 că iubita ta
 a adunat în sine
 singurele femei care contează,
 că ea nu aleargă
 pentru că nu a învățat decât să meargă

tu
 ființa mea de lut ars
 care plângi cu fața ascunsă între sânii mei
 lacom
 tu
 ești fragil
 ca aceste cuvinte.

zăpada din vers

privește iubite grația unui suflet învins
 ai curaj și spune
 ce târziu s-a făcut în zăpada din vers
 și ce ierni s-au bătut pentru noi
 cum ne-au smuls
 rând pe rând
 din gropile acelor fluturi bețivi

îți lași palmele să se sărute-ntr-un gând
 iei dimineața când pleci
 și râzi

Andrei PARAPIRU

Frumusețea – Steagul Divinității

Așa cum spunea Dostoievski, printr-unul din personajele sale, frumusețea va salva lumea. Și a venit și vremea s-o facă. Pentru că lumea pe care o aștepta acel mare spirit al credinței e aceeași pe care o aștept și eu și mulți alții: Noua Creație Divină Ce unește veșnicia din care provenim celei spre care ne îndreptăm. Pe acest fond, Cuvântul, adică Întrupătorul întregii noastre suflări într-un fel de visare în realitatea ce ne alcătuiește viața, Cuvântul fundamental din Care suntem hrăniți este reacția noastră cea mai intimă la peisajele experiențelor care ne înconjoară. Înăuntru și în afară. Fiind vorba de Dumnezeu-Cuvântul, El naște în ai Săi aspirații, acesta și fiind semnul Său. Ca atare, ne modifică pentru a-și face loc în noi și, cu noi, în lumea noastră, antrenând și mesaje personale ce stau la baza personalităților noastre. Prin asta, El alcătuiește o țesătură de Măreție ce nu are corespondent deplin în lumea de aici (nici pe departe), de aceea, de multe ori, oamenii se trezesc că spun "Ce bine-ar fi să fie așa!", sau "E doar un vis de-al meu" și alte asemenea replici. Dar, motivându-i la fapte, se vede dovada că ochiul acela încântător de fascinație, cum-necum, există undeva realmente.

Pentru mine, era cât pe ce să nu mai existe o atare frumusețe, cel puțin în literatură, dacă nu dădeam de Tolkien, scriitorul preacunoscutei cărți (pentru cei mai mulți, încă, doar după titlu și din cauza filmului) „Stăpânul Inelelor”. Că așa-i el receptat la noi, în România. Dar, în ce mă privește, acest om a dobândit valoarea excelenței ultime, prin felul în care L-a reprezentat pe Dumnezeu în artă. Fiindcă mi-a vorbit de la inimă la inimă, încă din prima sa carte, cea de fond a operei și a vieții sale, **Silmarillion**, despre cele ce ne mărginesc, secrete și nu prea, existența, cu un țel în măsură să ne răscumpere din rutina sufletelor mici. Așa vede el chemarea adresată de Cel Suprem celor apropiați pentru a realiza Frumusețea cea Mare. Aceștia fiind creați tocmai pentru a O ființa ca atare, oglindindu-l astfel Divinitatea în valorile lor de personalitate, cu priceperile lor cu tot, rostuite doar pentru atât: „Iluatar le-a spus atunci: *‘Din tema aceasta pe care v-am înfățișat-o vreau să-mi faceți cu toții, în cânt armonios, o Muzică Măreață. Și, cum am aprins în voi Flacăra Nepieritoare, veți putea face dovada puterilor voastre înfrumusețând această temă, dacă veți voi, fiecare cu ale sale gânduri și meșteșuguri și după cum se pricepe. Ci eu voi sta și voi asculta și mă voi*

bucura că, prin voi, frumusețea cea mare a fost trezită și preschimbată în cântec” (Silmarillion, p.42, al.1).

Dominat fiind de literatură, iscarea acelei frumuseți de care vorbește Tolkien îmi este totul, recunosc, doar pentru cât am la cunoștință drept arta literară.

Partea lui de glorie este că reușește deplina echivalare a măreției spiritual-morale a **Bibliei** în creația cultă, ideea lui arătându-se a fi Arda – pământul ca viziune divină de centru semnificativ al întregului univers. Imaginea pe care o generează are de-a face exact cu esența imaginației - oglinda sinelui încredințat lui Dumnezeu, de unde rezultă o incredibilă putere de rașezare și explorare. Și nu doar cantitativ - peste 30 de volume, ci mai ales calitativă - toate alcătuiesc același tablou al făpturii fermecate de Divinitate, aflată neîncetat în descoperirea specificului ce-i portretează paradisul.

Pe de altă parte, frumusețea este cea care pune în inimi deschiderea estetică a acestor opere împreună cu a altora, devenind, în lume, etalonul nostru de trăire paradisiacă. Pentru că paradisul pierdut nu-i deloc pierdut, în cele din urmă. Hristos îl recuperează, prin moartea și învierea Sa, ca pe o Nouă Creație, frumusețea salvează lumea prin dragostea unificatoare de care face parte tuturor ce se lasă implicați ei, iar Marea Frumusețe despre Care vorbește Tolkien a fost cântată mai înainte de visul acestei ființări și are un cântec și mai frumos decât primul, culminând răscumpărării sensibilităților noastre în Transfigurarea Divină.

Tot așa de bine, Frumusețea stă în zâmbetul neducător al vreunei femei care tocmai prin asta farmecă (fără să-și propună), stă în adierea unei flori în vânt ca să facă semn cuiva prea blazat intelectual când este vorba despre frumos, în susurul apei de munte, în ineditul peisajului de pe vreo vedere, în țeserea sunetelor într-o singură armonie, când civilizația mașinală nu se mai aude, ș.a.m.d. Asta dincoace de artă. Dar toate ținesc tocmai Transfigurarea noastră, unde ni se portretează mesajul împletirilor ce ne formează cu faptele care ne împresoară. Acest mesaj se realizează îndeosebi prin Arta de exprimare a Divinității – Locul Preascump de unde Frumusețea vine și-ncotro Se-ndreaptă, cu tot cu noi, cei ce-O tânjim pe drept, în felul Ei. Așa cum și Ea tânjește după noi, tot mai mult, odată ce ne răpește. Frumusețea fiind Asemănarea lui Dumnezeu în noi, și în relație cu ștergerea Oglinzii Sale din Care suntem făcuți.

Marina POPESCU

cântec de iubire

Să-ți lași sufletul să se piardă în muzică
așa cum câte o ființă singuratică
rătăcește seara prin ploaie,
pe străduțe înguste cu case vechi.
Să simți fiecare strop de ploaie
ce mai topește câte un fir de nisip
de pe sufletul tău trist.
Să te închizi într-o vioară
ce nicicând nu-și încetează cântecul,
să-ți lași privirea să se-apele
pe clapele unui pian lucios ca o oglindă,
iar simfonia ochilor tăi
să se audă pentru totdeauna.
Să simți iubirea cum dansează
cu sufletul tău un tango,
în ploaia ce-a topit și ultimul fir de nisip.
Și-apoi să simți cum TU
ai devenit un cântec de iubire,
pentru eternitate...

sfârșit de iunie gri

Imagini și obsesii și cuvinte
în joc de dor, de ploaie și de plâns.
Copaci fragili cu frunzele de sticlă
care promit fisuri definitive
la primul glas de vânt.
Betonul ud respiră aer vechi,
păcate vechi, iubiri vechi, gânduri vechi
pe care sufletele-nchise-n cuburi gri
le țin captive.
Un strop, doi stropi.
O picătură, două picături.
Un milion de stropi,
două milioane de picături.
Adun în palme cât de multe pot
și le arunc pe ochii oboșiți,
pe ochii prăfuiți,
pe ochii ce aruncă o privire gri
de la balconul gri
al blocului cel gri.
Cerule, deasupra, e tot gri.

preotul cuvintelor

Plouă cu rime.
Cuvinte cad din copaci
și se aștern cuminiți
pe asfaltul umezit de ploaie.
Literale se topesc
și îngrașă pământul aspru
cu seva înțeleșului lor adânc.
Într-un vârf de spin,
ca într-o lance medievală,
a căzut o silabă rănită.

Sângerândă, cu puterile sfârșite,
abia se ridică să-și urmeze suratele.
Doar tu, poetule, calci nepăsător
pe acest asfalt plouat, de toamnă,
în căutarea unor frunze
ruginii sau gălbui
care să trezească în tine
inspirația divină.
Urmele pașilor tăi
se hrănesc cu sufletul pierdut
al cuvintelor moarte,
pieritoare ca frunzele
în octombrie mohorât.
Tu le ești preot,
tu le ești duhovnic,
așa că lasă-le să-ți mărturisească
și ultima lor taină;
apoi ia-le cu grijă
și îngroapă-le adânc în file de carte,
spunând pentru ele
o ultimă rugăciune.

către tine vin

Călcând pe cioburi, mă îndrept spre tine.
Pe drumul ăsta eu vin,
cu părul rupt de furtuni
și cu ochii împietriți de frigul zăpezilor
ce mi-au troienit calea.
E-un ultim semn pe care ți-l arăt,
o ultimă speranță pe care o mai am.
Ai să-mi aduci și azi durerea
și ca pe-o jerfă-a nepăsării tale
ai s-o azvârli în fața mea?
Eu cred că da.
Și totuși, către tine vin.

concertul Marelui Artist

Pe strunele viorii
aleargă moartea;
arcuș subțire, negru
și-aproape nevăzut
în mâna iscusită
a Marelui Artist.
Corzile tremură
din ce în ce mai violent,
scârțâie, pleznesc.
Cu toate însă se supun,
una nu plânge.
O nouă fugă îndrăcită
le readuce la viață
pentru câteva clipe
și iar se rup, ca să învie iară.
Ritmul e nebunesc de-a dreptul.
Sar scânteii.
Vioara arde.
Artistul însuși a murit.
Misterul se dezleagă
Printr-un nou mister.

Alexandra ZAMFIR

DEBUT

Doar vântul respiră printre noi
 nici un zgomot
 atât de grăbită sunt
 spre nicăieri
 și ocupată cu nimic.
 Beznă
 beznă de crapă lumină din noi
 spectatorul respiră
 atât de frivol
 dar fiecare acord al lui
 ne pare frapant
 e prea multă liniște cu noi
 un fir de boare
 sparge secunda vioi
 descoperiți
 evadăm prezentul
 răspunsul mut
 se-nsuflește arzând
 cuvinte surde îmi sparg timpanul
 dorințe strigă, roagă-n noi
 gânduri se reîntâlnesc
 se contopesc
 gonim în van
 Curaj!
 Mii de cioburi
 abia respiră
 sufocându-se pe jos
 sunt clipele ce tocmai le-am pierdut.

Au căzut toți nasturii
 în iulie
 temnița e goală și rece
 întunericul urlă lugubru
 izbînd atroce ecoul
 suflă vântul printre răni
 trântind
 retezând ușile
 pereții dor
 din când în când
 un scârțâit năvălește-n oase
 și imploră nasturii
 să vină....

Mi-e frică să nu trezesc morții
 forfotă
 mă urmăresc veșnic
 pândesc în colțuri
 îi simt
 năvălesc în creier
 agitându-mi disperăți gândurile
 strivesc lumina
 hăulind
 simfonie de țipete
 geamăte
 bocete terifiante
 simt cuvinte vibrând
 mi-e frică să nu trezesc morții
 pavilionul plânge-n ureche
 degetele imploră mâinile
 să evadeze
 carnea
 se dezlipește de pe ziduri
 își leapădă inconștientă
 sufletul
 uit să respir
 zvâcnesc
 scârțâie-n tâmpale
 glasurile lor
 sunt pretutindeni!
 Dureros de conștientă
 inspir praful îngerilor
 lumină... pace... lumină.

N-am uitat
 19!
 Noiembrie
 îmi plânge în ușă permanent
 batiste nu mai am
 cât îi lipsești
 zilele sărbătorec
 toate nebune
 dar 19
 stă răstignit
 parcă-i turbat
 mă privește
 cu un ochi de mort
 și unul de ceară
 întinzându-și brațele
 stafidite
 sărmanul
 nu mai cântă
 abia de vorbește
 cu gândul
 mă tot roagă
 să-l șterg din calendar

Maria TIMUC

Psihologia Sinelui

Despre schimbare, experiență, plăcere, întâmplare semnificativă, lipsă de semnificație, percepție și energie

Ce este schimbarea în existența noastră? Ce se schimbă, când se schimbă ceva în viața noastră? Ce se schimbă atunci când ne îndrăgostim, ce se schimbă atunci când nu mai suntem îndrăgostiți, ce se schimbă când vine un copil pe lume și ce se schimbă când cunoaștem un om și ne apropiem de el? Ce se schimbă când devenim adolescenți, apoi tineri, apoi adulți sau bătrâni? Ce se schimbă când vine la noi în vizită un prieten și ce este diferit, schimbat când ne vizitează polițistul sau omul care încasează factura de curent electric? Ce este - oare - atât de diferit în viețile noastre, ce anume face ca viața să fie atât de diferită, să pară mereu nouă și chiar să apară în interiorul nostru dorința de "nou". De ce ne plictisește la același partener de sex, de ce obișnuința nu face ca și sexualitatea să devină un program, de ce simțim dragoste azi, respingere mâine, dragălășenie azi și ură mâine? Ce anume se schimbă, cine este acela care schimbă viețile noastre, ce este acea putere care aduce schimbare, în timp ce noi visăm la stabilitate...?

O momeală numită... "Plăcere"

Și, în vreme ce visăm stabilitate, ne trezim singuri cuprinși de nevoia de schimbare... De nevoia de ... PLĂCERE. Simțim plăcere când avem o casă nouă sau o sărbătoare de familie. Uneori simțim neplăcere în ambele ipostaze. Ceea ce-i aduce plăcere unuia, nu-i aduce altuia. Și acest mod diferit de a percepe același lucru schimbă ceva; ne schimbă pe noi înșine. Tot ce ni se întâmplă este și tot ce se schimbă și... ne schimbă. Tot ce ne schimbă viețile și tot ce face să trăim forme atât de diverse ale realității.

Sexualitatea creează plăcere în anumite contexte, pentru ca în altele să creeze neplăcere. Sau durere. Sau frică. Sau ură. Sau gelozie. Sau iubire. Tot ce ni se întâmplă este tot ce ne schimbă. Iar ceea ce ne schimbă formează... povestea vieții noastre. Nu suntem conștienți, încă, de profunda noastră nevoie de schimbare, de această "cursă de șoareci" în care suntem momiți prin... PLĂCERE. Prin Fericire.

Plăcerea, începând de la plăcerea sexuală și terminând cu plăcerea izvorâtă din realizările noastre mărețe, din întâlnirile pe care le avem zi de zi, din micile succese ale vieții, este momeala pentru schimbare. Plăcerea este o momeală uriașă, prin care suntem atrași magnetic spre schimbare. Acolo unde apare o speranță de plăcere, de fericire, de iubire, de bucurie, de bine, apare și momeala... Povestea "plăcerii" în viețile noastre seamănă izbitor cu povestea plăcerii sexuale. Din dogoarea unei mari iubiri umane se face cenușă într-o zi și toate suferințele posibile sunt trăite - ulterior - prin momeala iubirii omenești! Iubirea omenească durează între doi și cinci ani - spun cercetătorii și asta cu puțin noroc? Ce se schimbă și de ce se schimbă? Cum se poate ca tocmai "iubirea", această măreață fortăreață a sufletului omenesc, această râvnită și minunată formă de exprimare a sufletului, să ne momească, să ne atragă într-o cursă din care putem extrage tone de suferință?

Vedem - așadar - că durerea se ivește din plăcere și ura din dragoste! Asta o știm... pe pielea noastră. Dar, cum de atâtea mii de ani oamenii nu au zărit momeala, cursa, cum de iubirea omenească și cele mai minunate vise ale omului l-au chemat spre coșmar mereu și mereu, iar el a spus: "Vin îndată! Dacă urmează să fiu fericit, atunci merită riscul...". Ah... Și omul nici măcar nu are timp sau nu se mai gândește la vreun risc. Mai degrabă, întotdeauna el se crede un câștigător, un fericit. O stare stranie de inconștientă îl prinde în mrejele ei și acel ceva plăcut îl atrage, îl fascinează, îl schimbă complet, îi transformă toate simțurile, toată capacitatea de percepție și de discernământ. Și aici nu-i vorba doar despre dragoste. Același imbold fantastic a simțit inventatorul celor mai toxice substanțe pe care le-a creat omenirea. Aceeași fascinație, atracție fantastică a simțit Einstein, precum și cei care au inventat apoi bomba atomică! Nu-i curios faptul că descoperirile strălucite ale omenirii au ajuns și baza invențiilor mortale? Ce înseamnă aceasta? Cum este posibil așa ceva?

Nu este - oare - vorba despre a vedea aceeași energie, capabilă să ia toate formele posibile, să devină orice, dar ceva... mereu diferit? Ceva se schimbă când apare o formă nouă. Ce se schimbă? Se schimbă iubirea în sine sau cei care-o percep? Se schimbă vreodată ecuația $e=mc^2$? Nu... Atunci, ce s-a schimbat chiar aici, sub nasul nostru, în lumea fizică? Încă nu vorbim despre o lume a energiei, ci despre realitatea fizică. S-a schimbat ecuația lui Einstein? Nu, s-a schimbat percepția asupra ecuației. Schimbându-se percepția, s-au născut noi teorii, noi invenții. Teoria lui Einstein a luat atâtea forme, câți oameni au perceput-o. Câți au fost atrași spre ea, prin momeala eternă pe care Dumnezeu, Viața însăși ne-a întins-o pentru a experimenta, a schimba. Plăcerea... este momeala Vieții. Plăcerea este Momeală Divină! Prinși în caruselul ei, alunecăm către experiențe, care devin ceea ce percepem că sunt... Aceeași energie se deghizează în miliarde de forme, pentru a ne oferi experiențe diferite...

(continuare în pag. 47)

(urmare din pag. 46)

Experiența imediată - lingvistica divină

Dar, oare, ce sunt experiențele? Sunt ele cele care ne descriu realitatea așa cum o vedem, cum suntem obișnuiți s-o descriem? Care este "ESENȚA" unei experiențe? Ce ne-am obișnuit să observăm înăuntrul experiențelor noastre și ce ar vrea experiențele să observăm, de fapt? Vor experiențele ceva de la noi? Pot experiențele să fie un fel de cereri exprese pentru noi? Pare că da... Pare că formele pe care le experimentăm și care compun întâmplările, realitatea de zi cu zi, întâlnirile, fiecare moment al existenței, de la cel mai simplu - precum acela de a ține o floare în mână și până la unul foarte complex, precum acela în care zburăm spre Cosmos - sunt experiențe, în interiorul cărora se ascund "cereri exprese și urgente"... Putem să nu le spunem cereri, cât... sesizări. Atenționări. Experiențele sunt un soi de lingvistică "divină". O experiență - prin ea însăși - ne vorbește tranșant, direct și fără nici o abatere de la regulile cele mai înalte ale universului...

Uneori ne întâlnim - zicem, întâmplător, cu o persoană pe care n-am văzut-o de mult timp. La un colț de bloc sau pe un peron de tren. Schimbăm câteva cuvinte banale și ne despărțim. Poate nu ne mai întâlnim 20 de ani sau niciodată cu această persoană. Atunci, ce sens a avut întâlnirea? A fost - spun susținătorii hazardului - un rezultat al combinațiilor probabile de întâlniri ne semnificative pe care un om le are în viața sa, o combinație pe care orice matematician o poate socoti în doi timpi și trei mișcări... De fapt, întâmplarea a fost - înainte de orice - o experiență. Înainte de a stabili dacă există sau nu o întâlnire, combinații haotice de întâlniri și combinații "nestabile" de ceva anume care formează viețile noastre sau poveștile vieților noastre, avem nevoie să înțelegem faptul că orice este, este o... experiență. **Cum observăm continuu, o experiență este "forma modificată a aceleiași energii"...** Privind din acest unghi, ceea ce am considerat întotdeauna a fi lipsit de sens, precum întâlnirea de pe peron sau o altă poveste de viață care începe și se termină aparent fără sens (de exemplu, o aventură sau încercarea de a avea o aventură), devine "forma diferită de manifestare a aceleiași energii"... Ceea ce avem de căutat acum este "sensul" unei întâlniri fără sens... sau al unei întâlniri căreia nu-i găsim sensul! Așadar, s-ar putea să fim obișnuiți să percepem întâlnirea în funcție de un set de criterii care să ne dezvăluie sensul - cum ar fi sincronicitatea sau Grația Divină, dar în această întâlnire lipsește orice fel de indiciu de acest fel. Și atunci, ce avem de făcut? Nimic special. Tocmai am trăit o experiență. Forma unei energii anume s-a preschimbat în întâlnirea de pe peron. Exact ca în povești, unde Făt Frumos se transformă într-o minge de aur sau într-un arici. Experiența numită "întâlnire pe peron" nu are semnificație decât într-un singur sens; "ce am simțit în timpul acestei întâlniri"? Ne-a surprins neplăcut felul în care arăta persoana întâlnită? Ne-am amintit de copilărie sau de o altă perioadă din viața noastră?

Ne-am simțit stingheri în fața acestei persoane? Ceea ce simțim, ce gândim, ceea ce ne emoționează într-o întâlnire, oricât de banală, de ne semnificativă ar fi nu este nimic altceva decât "expresia modificată, prezentată în alt ambalaj, a energiei noastre". Forma în care Sinele Divin ne transmite "ce-i cu noi, ce mai facem, în ce stadiu ne aflăm, ce mai avem de conștientizat sau de vindecat în sufletul nostru... Ceea ce se întâmplă în exterior are întotdeauna o semnificație interioară pentru noi. Chiar atunci când nu simțim lipsa semnificației, a sensului, deruta, or indiferența, ne aflăm în fața unei forme a energiei proprii; întâlnirea ne vorbește despre lipsa de semnificație în care credem, despre deruta și indiferența noastră. Ceea ce este schimbat în mod esențial întotdeauna în viețile noastre sunt formele (ființele și obiectele cu ajutorul cărora avem o experiență sau o nouă posibilitate de percepție). Ceea ce experimentăm - însă - în relația cu formele realității sunt întotdeauna "sentimente, emoții și gânduri". Ele compun energia noastră și prin ele noi avem experiența. Experiența însăși este sensul lucrurilor lipsite de sens, precum întâlnirea cu un câine, pe care stăpânul îl plimbă pe stradă tocmai atunci când și noi ne plimbăm pe aceeași stradă. Experiența este sensul înalt al simplului fapt de a sta înghesuit în autobuz lângă un om care miroase a transpirație sau lângă unul care își suflă nasul încontinuu!

Sensul unei întâlniri întâmplătoare pe o stradă din Paris

Experiența este sensul unei întâlniri "întâmplătoare" pe o stradă din Paris, în vreme ce locuiești în Londra și sensul simplei tale treceri zilnice pe lângă zici sau sute de necunoscuți. Avem nevoie să observăm că poveștile vieților noastre sunt cu mult mai mult presărate cu "experiențe aparent lipsite de sens", căci ele ne însoțesc aproape în tăcere, zi de zi. Mergem la cumpărături și ...suntem serviți de o vânzătoare azi, mâine de alta... Vînzătorii trec prin viețile noastre ca râurile fără sens și, totuși, noi avem trăiri subtile în aceste relații banale, zilnice. Noi găsim aici un rezervor extraordinar de semnificații și trăiri, care descriu "concepțiile noastre despre lume, viață, univers, necunoscuți, animale, plante, lucruri etc". Aici descoperim percepțiile noastre fundamentale despre frumos, despre urât, despre bine și rău, despre oamenii obișnuiți... Relația noastră cu stimulii, fie ei blocurile de locuit, mizeria sau ordinea orașelor, poluarea sau frumusețea vâfurilor muntoase, vremea ploioasă, or aceea însoțită descrie "experiența" care se petrece în interior. Programele care ne sabotează și ne creează poveștile de viață, dar care stau piite în inconștient adesea, apar la lumina zilei sau la lumina conștiinței în această "relație cu întâlnirile, întâmplările și poveștile obișnuite, aparent lipsite de sens"...

Sensul lucrurilor lipsite de sens sau ne semnificative este acela de instrument de autocunoaștere

(continuare în pag. 48)

și autovindecare profundă. Experiențele obișnuite și ne semnificative sunt atât de dificil de observat din punct de vedere al semnificației lor profunde pentru că se află în imediata noastră apropiere, iar simplitatea lor ne determină să le ignorăm. Acesta este – poate- și efectul unui program colectiv de autohipnoză, care ne-a determinat să împărțim realitatea în realitate simplă și complexă, în realitate semnificativă și ne semnificativă, în realitate importantă sau lipsită de importanță. Filmele, romanele, toată arta și cultura lumii și-au canalizat atenția către complex, complicat și important, cu toate că tot ce este mai simplu face parte din complex și constituie complexul însuși. Tot ce pare neimportant este conținutul importantului, iar conștientizarea acestor semnificații ale ne semnificativului aruncă o lumină puternică asupra profunzimilor noastre. Urmărind felul în care percepem și interacționăm cu lucrurile, ființele și situațiile din imediata noastră apropiere nu facem decât să aruncăm o privire adâncă asupra a ceea ce șade ascuns în inconștient, dar ne crează - apoi – conștiința. Ceea ce este simplu, dar crează apoi complexitatea. Curios este faptul că această coborâre a noastră în simplitate, în experiența ne semnificativă nu este altceva decât o coborâre în abisurile noastre inconștiente. În acele dimensiuni ale energiei personale, prin intermediul căreia Spiritul ne arată pas cu pas modul în care ne creăm **conștiința omenească**. Tragedia constă în aceea că ignorăm simplitatea, experiențele ne semnificative, iar apoi în aceea că nu suntem conștienți de “direcția în care să privim experiența”, ceea ce crează “inconștienta”. Noi privim doar către o dimensiune a “experienței” umane, în special către ceea ce face, simte sau trăiește “ALTUL”. Într-un fel, acest lucru este corect, dar umanitatea n-a izbutit să treacă, încă, la următoarea dimensiune a experienței, care ne ajută să ne cunoaștem profund și să accesăm un alt nivel al conștientiei de sine. Este corect să “reacționăm absolut natural” în relația noastră cu tot ce ni se întâmplă. De exemplu, dacă vedem un om dezbrăcat pe stradă și mintea noastră îl judecă instantaneu, acest lucru compune prima dimensiune a experienței. Dacă am pune 20 de oameni care să aibă experiența de a vedea un om dezbrăcat complet pe stradă, vom observa că unul se amuză copios, altul judecă, altul caută motivele de sănătate care ar fi determinat comportamentul omului, altul simte compasiune imediat și așa mai departe. Acest “concert” de emoții, gânduri și sentimente diferite compune experiențe extrem de diferite, în relația cu același stimul.

Numai experiența interioară... este adevărată și obiectivă!

De aceea experiența nu este atât exterioară, cât de ordin interior, este o problemă de percepție, prin intermediul căreia intrăm automat în relație cu obișnuințele noastre, cu programele profunde, care ni

se revelează prin experiența însăși. **Noi, oamenii, încă ne aflăm la nivelul “primei dimensiuni a experienței”**, încă nu am depășit acest nivel, cu toate miile de ani de evoluție care ne stau în cărcă. El nu este greșit sau corect, el nu este bun sau rău; acest lucru trebuie să fie foarte limpede. Este doar expresia naturală a unei dimensiuni a “experienței” și atât. Ceea ce avem de făcut acum este evoluția noastră către cel de-al doilea nivel de experimentare a “experienței”! Acesta presupune **a ne direcționa atenția** către ceea ce trăim în relația cu un stimul (omul dezbrăcat pe stradă) și a deveni conștienți de faptul că experiența exterioară este instantaneu una interioară. Ceea ce simțim, gândim sau ne crează emoție este ceea ce s-a întâmplat în același timp în care “stimulul” era în afara noastră. **Diferența de percepție în relația diferiților oameni cu același stimul este dovada faptului că “experiența descrie ceva ce se află în interiorul nostru”**. Acest ceva formează memoria noastră, dar și un “program”, care generează același tip de reacție și comportament în relația cu alți stimuli. Acest ceva devine program prin repetiție și descrie atât credințele și convingerile noastre profunde, cât și starea noastră de conștiință, de care nu suntem întotdeauna conștienți. Acest al doilea nivel de evoluție spre care avem nevoie să ne orientăm cât mai curând posibil, atât din punct de vedere individual, cât și colectiv marchează un nivel excepțional de vindecare și cunoaștere de Sine. El ne dezvăluie în mod limpede și fără nici o abatere faptul că “realitatea materială, exterioară” se află în relație directă cu realitatea interioară, iar **informația memorată în trecut, repetată ne crează percepția**. Pentru ca percepția în relația cu orice ne înconjoară să ne furnizeze întotdeauna informații despre noi înșine. Ce simțim în mod profund, ce programe ne-am format, ce obiceiuri avem, cum ne-am obișnuit să gândim, or să simțim. Pasul evolutiv la acest nivel ne poate impulsiona în sensul de a nu reprima ceea ce gândim, simțim, or ne emoționează, cât spre a deveni conștienți de acestea, ceea ce înseamnă a deveni conștienți de “subiectivitatea” care înconjoară ceea ce numim “un eveniment în planul realității fizice. **Evenimentul din planul realității devine subiectiv, pentru ca experiența interioară să capete caracter de experiență obiectivă**. Evenimentul în planul realității este – la rândul său – obiectiv, atunci când este “trăit” de către cel care îl provoacă. Trăirea este adevărata stare de obiectivitate și nu felul în care o manifestăm în planul fizic. Experiența ne semnificativă este fundamentală pentru sănătatea noastră psihologică, pentru dimensiunea mentală, fizică, emoțională și spirituală a ființei umane. De felul în care este experiența la nivelul “ne semnificativ” al existenței noastre depind toate celelalte experiențe, chiar și claritatea, și capacitatea de a observa experiențele semnificative sau ceea ce Jung a numit sincronicitate. Dacă experiența ne semnificativă pare ruptă din orice context, fragmentară, lipsită de sens, așezată în viețile noastre precum toate lucrurile obișnuite, în experiența sincronistică sesizăm existența “unei mâini nevăzute,

(continuare în pag. 49)

care face ca mai multe situații, ființe, lucruri și diferite componente ale existenței fizice să se adune într-un loc, pentru a crea un anume eveniment"... Pe acest palier de experimentare, vom trăi, vom percepe și ne vom simți într-un mod cu totul și cu totul diferit! Ceea ce percepem va fi tot o "experiență", dar - de data aceasta - ea ne va stimula să percepem un alt nivel al realității noastre interioare. Vom simți bucurie - de cele mai multe ori. Vom trăi mirare, curiozitate și vom fi chemați către a ne întreba cine este țesătorul acestor evenimente care apar în viața noastră? Vom trăi sentimentul legăturii subtile dintre ființele umane, animale, obiecte, sentimentul conectării cu tot ce ne înconjoară și, prin acestea, vom avea experiențe... în care suntem chemați să simțim divinul în viața noastră de zi cu zi. El nu lipsește nici din experiențele nesemnificative, care continuă să coexiste cu noi și să ne însoțească, pe orice palier al experienței am fi. Dar, dacă în experiența nesemnificativă nu reușim să întrezărim "mâna lucrătoare" a Spiritului Divin, în experiența sincronică ea devine evidentă. Conexiunea noastră cu celalalte ființe devine evidentă. Acest gen de experiență ne oferă experiența bucuriei și a iubirii, pe care universul o repetă - apoi - tot mai mult, pentru a ne confirma "aceasta-i experiența ta".

CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

- ❖ *Existențe* - USR Filiala Galați-Brăila, Ed. Fundația Culturală Antares, Galați, 2009
- ❖ *Zodia maimuțelor* – Constantin Vremuleț, roman, Eg. Saga, Clu-Napoca, 2009
- ❖ *Eroii comunei Buciumeni, județul Galați* – G.ral brig. /rt/ Neculai I. Staicu-Buciumeni, Ed. Sinteze, Galați, 2009
- ❖ *O călătorie prin istoria muzicii* – Grigore Constantinescu, Irina Boga, Ed. Didactică și Pedagogică, ediția a II-a revizuită și adăugită, București, 2008
- ❖ *Călătorie de vis* – Cezarina Adamescu, Stan M-Andrei, George Antohi, Angela Cioltan, Al. Cvitenco, Constanța Hârjoghe, Elisabeta Ilisan, Speranța Miron, Geta Mocanu, Andrei Parapiru, Lenuța Tăune, Elena Tudose, poezii, Ed. Pax Aura Mundi, Galați, 2006
- ❖ *Caleidoscop artistic* – Ion Bârsan, Ed. Grai și Suflet – Cultura Națională, București, 2008
- ❖ *Stradivarius* – Mihail Gălățanu, roman, Ed. Aura Christi" Andrei Potlog, București, 2008
- ❖ *Testamentul de ciocolată* – Marian Coman, Ed. Tritonic LIT, București, 2007
- ❖ *Unicul sens* – Speranța Miron, versuri, Ed. Pax Aura Mundi, Galați, 2006
- ❖ *Cuvinte și îngeri* – Săndel Stamate, poeme, Editura Eleonora, Tecuci, 2007
- ❖ *Sortiți iubirii* – Lenuța Tăune, poeme, Ed. Sinteze, Galați, 2008

Victor CILINĂ

MOGOȘOAIA o istorie care nu trebuie uitată

Drama Mogoșoaia este relatată pe larg de Petre Rău, în cartea sa „**Mogoșoaia - istoria unei tragedii**”, un volum-document, reeditat după ce a fost revăzut și corectat la detalii, după cum mărturisește autorul.

Cartea a fost lansată miercuri, 9 septembrie 2009, la Biblioteca „V.A. Urechia”, în cadrul Salonului literar „Axis libri”, inaugurat cu acest prilej. O slujbă de comemorare a deschis întâlnirea dintre autor, reprezentanții bibliotecii, rude ale dispăruților, scriitorii ori gălățeni interesați de evenimentele petrecute acum două decenii.

„Nu cred că oamenii au învățat încă ce trebuie din tragedia Mogoșoaia... Mă doare că se uită repede, mă doare că, acum 20 de ani, întâmplările de la Revoluția ce avea să vină peste o sută de zile de la tragedie au acoperit-o aproape complet”, a atras atenția autorul.

Petre Rău a dezvăluit că, pentru cea de-a doua ediție a cărții, cercetările i-au scos în cale atât de multe documente noi încât este nevoit să se gândească deja la o nouă apariție.

CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

- ❖ *Dionisie DUMA – Lângă liniștea inimii – Aupres du silence de coeur*, poeme, ediție bilingvă, Ed. Pax Aura Mundi, Galați, 2008
- ❖ *Marieta DĂNĂILĂ ROȘU – Lacrimă de nor*, poeme, Ed. Pax Aura Mundi, Galați, 2008
- ❖ *George ARION - Atac în bibliotecă*, roman, Ed. Crime Scene Publishing, București, 2008
- ❖ *Constantin CREȚAN – Dicționar*, Ed. Pastel, Brașov, 2008
- ❖ *Mihail GĂLĂȚANU – French cancan*, proză, Ed. EuroPress, București, 2009
- ❖ *Paul SĂN-PETRU – Alchimia muzelor*, poeme, Ed. Art XXI, Iași, 2009
- ❖ *Petre RĂU – Orologiul de nisip*, roman, Editura Nouă, București, 2009
- ❖ *Dimitrie LUPU – Pecinginea*, proză, Editura Nouă, București, 2009
- ❖ *Dan CHEȘCU – Antidot*, poeme, Ed. InfoRapArt, Galați, 2009
- ❖ *Petre RĂU – MOGOȘOAIA – istoria unei tragedii*, roman-document, ediția a 2-a revăzută și adăugită, Ed. InfoRapArt, Galați, 2009

Ion ZIMBRU

Note de lector

Oamenii de bună credință sădesc flori pe morminte

Tragedia pachebotului Mogoșoaia reprezintă una dintre cele mai mari catastrofe navale terestre, dacă ținem cont că s-a întâmplat pe fluviu, iar nu pe mare sau pe ocean.

În urmă cu 20 de ani, între Galați și Grindu, nava de pasageri Mogoșoaia a intrat în coliziune cu convoiul de barje Petar Karamincev, rezultatul acestui abordaj fiind scufundarea pachebotului supraîncărcat cu peste 200 de oameni.

Gălățeanul Petre Rău, autorul romanului document „Mogoșoaia - istoria unei tragedii”, editura Porto Franco, Galați, 1999, a considerat că este necesar să retipărească, la douăzeci de ani de la eveniment, ediția a doua a acestei lucrări, la editura InfoRapArt, în semn de respect pentru nevinovații dispăruți atunci.

Foarte bine documentat/construit, acest roman document intersectează aproape toate fazele premer-gătoare catastrofei, urmărește mărturiile supraviețuitorilor și ale altor „observatori” ai tragediei, inse-rează toate procesele de conștiință și judiciare ulterioare, chiar și reacțiile autorităților din acea vreme și de după.

Autorul explică de ce și cum a început, a continuat și a definitivat documentarea acestei cărți, dar este foarte greu de comentat/scriș în urma lecturării acestor evenimente despre care este greu de crezut că s-au petrecut vreodată.

desen de Elena-Liliana Fluture

Urmașii, părinții, rudele celor pieriți „apăreau disperați de prin grădini, de prin vii, de prin baltă, alergau către mal, țipau, își smulgeau părul din cap și se tăvăleau pe jos de durere”. Sau: „primii morți începuseră deja să iasă la suprafață. Oamenii scrutau latul Dunării să-i afle și să le taie calea. Câteva pâini pluteau pe apa murdară, aproape de mal”.

După cum a aflat Petre Rău, în 1982, „nava Mogoșoaia a suferit prima sa înfrângere în bătălia cu dificultățile navigației pe Dunăre”, lovindu-se de vaporul Volga. „Avea doar șapte ani și urma să mai supraviețuiască încă șapte”.

Evenimentele desfășurate în această carte au „prins” în presa scrisă și în televiziune. Așadar, scriitorul Petre Rău, împreună cu Eugen Malihen, copilul care, în acea catastrofă, s-a salvat de la înec ținându-se de un bidon gol, au fost invitați în emisiunea „Surprize, surprize” a TVR 1, unde s-a încercat și s-a reușit, pe alocuri, o reparație morală și materială pentru cel care acum împlinște 24 de ani.

Nea Mitea, personaj fantastic în această carte, apare la începutul cărții într-o discuție cu profesorul/autorul care a coborât de la bordul Mogoșoaiei pentru că își uitase fluierul pe mal. În finalul cărții, nea Mitea este căutat de profesor/autor, dar i se spune: „Dom’ profesor! Dom’ profesor! Mergeți în baltă, acolo-i nea Mitea! Căutați-!! Și el vă așteaptă de multă vreme!”.

Personal, îl invidiez pe Petre Rău pentru răbdarea de a fi căutat adevărul despre această tragedie. Cartea sa întrunește condițiile unui document zguduitor, limpezește apele tulburate în urmă cu 20 de ani, ridică vâlul de ceață artificială care a ascuns evenimentele atâta amar de vreme.

Oamenii de bună credință sădesc flori pe morminte!

Notă: „Mogoșoaia – istoria unei tragedii” se află în librăriile gălățene.

La lansarea cărții „Mogoșoaia – istoria unei tragedii” de Petre Rău

BOEMA

*Galati, cod 800010, Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis, Bloc Cristal, Sc. 2, Ap. 4
Telefon: 0236 411190, 0745 324472
Email: boema@inforapart.ro, inforapart@yahoo.com
Web site: www.boema.inforapart.ro*